

Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἢ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;*

Α'

«Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι κάτι πολὺ χειρότερον τῆς
παναιρέσεως· ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῆς
Ὁρθοδοξίας εἶναι νόσος πρὸς θάνατον»
(Καθηγητῆς Ἀνδρέας Θεοδώρου)¹

α. Τρία ἀγιορειτικὰ ἄρθρα

ΗΔΗ ἔχει συμπληρωθῆ ἓνα ἔτος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ θορύβου μὲ ἐπίκεντρο τὴν Ἁγιο-
ρειτικὴν Ἱερὰ Μονὴν Ἑσφιγμένου, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημο-
σιότητος πολλὰ κείμενα καὶ διεξήχθη ἓνας «διάλογος», ἐνίοτε ὀξύς καὶ πάντως ὄχι ἀπροκα-
τάληπτος, στὴν προσπάθεια νὰ ἐπισημανθῆ ἡ οὐσία τοῦ προβλήματος καὶ νὰ προταθοῦν λύ-
σεις γιὰ τὴν ὑπέρβασί του.

Στὸν «διάλογο» αὐτὸν ἔλαβε μέρος καὶ ὁ γνωστός λόγιος ἀγιορείτης μοναχὸς **γέρων Θεόκλητος Διονυσιάτης** (ἐφ' ἑξῆς: **γ. Θ.Δ.**), τρία ἄρθρα τοῦ ὁποίου ἔχομε ἐνώπιόν μας, σκοπεύοντες νὰ τὰ σχολιάσωμε ἐν συντομίᾳ, ἐπειδὴ ἔθεωρήσαμε αὐτὰ ὡς ἰδιαιτέρως ἐνδει-
κτικὰ μιᾶς ἐπιεικῶς λανθασμένης ἢ ἀνεπιτυχούς τακτικῆς κατὰ τὴν παρουσίᾳσι τοῦ λεγο-
μένου **Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος**.

Τὰ τρία ἄρθρα αὐτὰ (ἐφ' ἑξῆς: **Α' ; Β' ; Γ'**)² τοῦ **γ. Θ.Δ.**, γραμμένα προφανῶς χωρὶς προσοχὴ καὶ
ψυχραιμία, αἰφνιδιάζουν μὲ τοὺς ἀναριθμήτους ἀπαξιωτικούς χαρακτηρισμοὺς τῶν ἐναντίον τῶν
Ὁρθοδόξων τοῦ **Πατρῴου Ἡμερολογίου** καὶ εἶναι ἀπαράδεκτα κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα,
τοσοῦτ' μᾶλλον ὅσον αὐτὰ εἶναι προϊόντα γραφίδος πολιᾶς καὶ ἠσυχαστικῆς.

Ἡ φρασεολογία τῶν κειμένων, οἱ ὑποστηριζόμενες θέσεις, οἱ ἀποσιωπώμενες ἀλήθειες,
ἡ ἐπιλεκτικὴ μνήμη καὶ ἡ σοφιστικὴ διάθεσις αὐτῶν ἀποτελοῦν στὸ σύνολό τους κυριολε-
κτικὰ ὕβρι, συκοφαντία, προσβολὴ καὶ ὑποτίμησι τῆς νοημοσύνης τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ **Πα-
τρῴου Ἡμερολογίου**, ὄχι τῆς Ἑλλάδος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσων ἀνήκουν στὸν συνεχῶς διευ-
ρυνόμενο χώρο ἡμεδαπῆς καὶ ἀλλοδαπῆς, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται ἐν γνώσει καὶ φόβῳ Θεοῦ
καὶ ἀνιδιοτελῶς κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**.

Καὶ ἐπὶ πλεόν, αὐτὰ μαρτυροῦν, μὲ λύπη εὐλικρινῆ γράφομε, τὸ **σύμπλεγμα ἐνοχῆς**
μιᾶς μοναχικῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία ἐνῶ **κάποτε** ἐδονεῖτο ἀπὸ τὸν θεῖο ζῆλο καὶ ἐχαρα-
κτήριζε τὸν **Οἰκουμενισμὸ** ὡς Ἀντι-πατερικόν, **κατόπιν** διεκήρυττε ὅτι δῆθεν «**ἡ κρίσις
τοῦ Οἰκουμενισμοῦ παρῆλθε μαζὶ μὲ τὸν δυστυχεῖ Πατριάρχην Ἀθηναγόρα**» (†1972)!,
καὶ τελικὰ **σήμερα** ὑποστηρίζει ὅτι ὁ **Οἰκουμενισμὸς** ἀποτελεῖ δῆθεν «**κοινωνικοῦ χαρα-
κτῆρος σχέσεις καὶ συναντήσεις**» «**καὶ κάποιες ἀβρότητες καὶ φιλοφροσύνες μὲ ἑτε-
ροδόξους**» ("Ἄρθρον Α')!...

β. «Ἔστω καὶ τὸ φιλόνεικον ἡμῶν ἔννομον»

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ λοιπὸν δὲν ὑπάρχει, γιὰ τὸν **γ. Θ.Δ.**, ἡ δὲ **Ἡμερολογιακὴ Καινο-
τομία** τοῦ 1924 ἦταν ἀπλῶς ἓνα «**ἄλμα 13 ἡμερῶν**» (ἄρθρα **Α' ; Β' ; Γ'**) καὶ τὸ μόνον «**ἄτο-
πο**» τῆς μεταρρυθμίσεως ἦταν «**ὁ ἄστοχος τρόπος**» (ἄρθρον **Γ'**): ἐπομένως ἡ **Ἀποτειχι-
σις** ἐκ τῶν **Καινοτόμων** ἐστερεῖτο, κατ' αὐτόν, βάσεως καὶ κατ' οὐσίαν ἀποτελοῦσε καὶ
ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῆ δῆθεν **ἐνεργεῖα σχίσμα**.

Σημειωτέον ὅτι, ὅταν ὁ **γ. Θ.Δ.** ἀποφεύγῃ ἐπιμελῶς τὴν ἀναφορὰ του στὴν αἵρεσι τοῦ
Οἰκουμενισμοῦ, μεταθέτει ταυτοχρόνως τὴν προσοχὴ τοῦ ἀναγνώστου σὲ μίᾳ καταγιγιστι-

κή και έντελώς λαϊκιστική και άγενή και άφιλάδελφο **προσωπομαχία** ad hominen έναντιόν των Όρθοδόξων **Άντι-οικουμενιστών** του Πατρίου **Ήμερολογίου**.

Και είναι προφανές, ότι πράττει τούτο ώθούμενος από τὸ ἐπισημανθὲν **σύμπλεγμα ἐνοχῆς**, διότι πρέπει νὰ καλύψη τὴν ἐκκλησιαστικὴ του Ἄρχη, δηλαδὴ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ἔναντι τῆς κριτικῆς, ἡ ὁποία ἀσκεῖται εἰς αὐτὸ ἀπὸ τοὺς **Άντι-οικουμενιστὰς**, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ **γ. Θ.Δ.** δὲν φειδεται χρῆσιμοιῶν *ἀφιλαδέλφως* καὶ *αἰδημόνως* ὅλα τὰ καλολογικὰ στοιχεῖα τῆς ἀγιορειτικῆς ἀθυροστομίας:

ὁ χύδην ὄχλος· οἱ ἀμαθεῖς, ἀπαίδευτοι καὶ ὀλιγογράμματοι· οἱ ἀφελεῖς καὶ ἀστοιχείωτοι· οἱ εὐήθεις, ὀλιγοφρενεῖς καὶ ἀπλοῖκοι ἀνεγκέφαλοι· οἱ ἐμφορούμενοι ἀπὸ οἴησι, διαβολικὴ αὐτοπεποίθησι· οἱ πείσμονες, φανατικοὶ καὶ κινούμενοι ἀπὸ ἄλογο θρησκευτικὸ ζῆλο· οἱ ἀσυνείδητοι, καιροσκοποὶ, ἀθεόφοβοι, ἀπατεῶνες, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι· οἱ ἀσχημονοῦντες, οἱ φρενὸληπτοὶ, σχιζοφρενεῖς, μανιακοὶ, παράφρονες καὶ φρενιτιῶντες· οἱ διανοητικῶς τυφλῶντες καὶ πάσχοντες ψυχικὴ ἀγκύλωσι, ὁμαδικὴ παράκρουσι καὶ παραίθησι· οἱ μεθύοντες δαιμονικὴν μέθην κ.ο.κ!...

Τοιοτοτρόπως, ὁ **γ. Θ.Δ.** συνεχίζει νὰ ὑποπίπτῃ στὸ πρῶιμό του **θανάσιμο ἀμάρτημα**, ἐφ' ὅσον προσπαθεῖ νὰ ἀποκρύπτῃ ἐξακολουθητικῶς, μέσα εἰς τὸ πυκνὸ νέφος τῶν ὕβρεων, ἀκόμη καὶ τώρα, στὴν ἡλικία τῶν 87 ἐτῶν, τὴν ἱστορικῶς θεμελιωμένη ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἦταν δυστυχῶς ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ἔθεσε τὰ θεμέλια τῆς συγκρητιστικῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως** στὸν ἱερὸ περιβόλο τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν ἔτει **1920** καὶ ὅτι τὸ Φανάρι ἐκτοτε πρωτοπορεῖ σταθερὰ καὶ τολμηρὰ στὴν οἰκοδόμησι τοῦ βαθυλωοῦ **Διαχριστιανικοῦ** καὶ **Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ**.

♦ Ἐν συνεχείᾳ, θὰ καταβληθῇ ἡ προσπάθεια, χάριτι Θεοῦ, νὰ ἀναιρέσωμε με τρόπον «ἔννομον» τὶς αἰτιάσεις τοῦ **γ. Θ.Δ.** ἐναντιόν τῶν Ἄντι-οικουμενιστῶν, ὑπενθυμιζόντες ταπεινῶς εἰς αὐτὸν τὴν θεοκίνητο προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου:

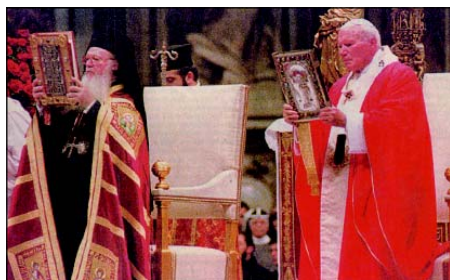
«Ἄλλ' εἰδῶμεν, ὡπερ ἐσῆθητος, καὶ διαίτησ, καὶ γέλωτος, καὶ βαδίσματος οὐσάν τινα κοσμιότητα, οὕτω καὶ λόγου καὶ σιωπῆς, ὅτι καὶ Λόγον πρεσβεύομεν μετὰ τῶν ἄλλων τοῦ Θεοῦ προσηγοριῶν, καὶ δυνάμεων· ἔστω καὶ τὸ φιλόνεικον ἡμῶν ἔννομον»³.

[«Ἄς τὸ καταλάβωμε λοιπόν, ὅτι ὅπως ὑπάρχει μία κοσμιότης στὴν ἐνδυμασία, τὴν τροφή, τὸν γέλωτα καὶ τὸ βάδισμα, παρομοίως ὑπάρχει καὶ μία κοσμιότης στὴν συζήτησι, ἀλλὰ καὶ τὴν σιωπῆ, ἐφ' ὅσον ἐμεῖς ἐκτός ἀπὸ τὶς ἄλλες ὀνομασίες καὶ ιδιότητες τοῦ Θεοῦ, τὸν τιμᾶμε καὶ ὡς Λόγον. Ἄς διέπωνται λοιπόν ἀκόμη καὶ οἱ φιλονεικίες μας ἀπὸ κανόνες εὐπρεπείας»!

γ. Σύνδεσις Ἁμερολογιακοῦ καὶ Οἰκουμενισμοῦ

ΕΧΟΜΕ γράφει ἐπανελημμένως⁴, ὅτι εἶναι ἡκιστα σοβαρὸ νὰ ἀποσυνδέεται τὸ **Ἁμερολογιακὸ Ζήτημα** ἀπὸ τὴν **Οἰκουμενικὴν Κίνησι**, γιὰ τοὺς ἐξῆς σοβαρωτάτους λόγους, οἱ ὁποῖοι τεκμηριώνονται ἀπόλυτα καὶ τοὺς ὁποίους ἄλλωστε ἐπικαλοῦνται καὶ στοὺς ὁποίους παραπέμπουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ **Οἰκουμενισταὶ!**

Πρῶτον. Τὸν Ἰανουάριο τοῦ **1920**, εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ «**Εγκύκλιος Συνοδικὴ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὰς Ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ**»⁵ με ὄντως πρωτοφανῆ τρόπο ἐπρότεινε, ὅπως ὀρθότατα ἔχει παρατηρηθῇ, κατὶ «**δίχως προηγούμενο στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας**»⁶ («without precedent in Church history»),

29.6.1995: Ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β' συνειλογοῦν τὸν λαὸ στὴν Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Πέτρου στὸ Βατικανὸ κατὰ τὸ «συλλεῖτουργο» ἐπὶ τῇ Θρονικῇ Ἑορτῇ Ρώμης.

Γιὰ τὸν Γέροντα Θεόκλητο Διονυσίατη, ἡ πᾶξις αὐτῆ ἀποτελεῖ «κοινωνικοῦ χαρακτῆρος σχέσεις καὶ συναντήσεις με ἔτεροδόξους»!...

δηλαδή να ιδρυθῆ μία «*Κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν*»⁵, γιὰ τὴν ὠφέλεια «*τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος*»⁵, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου «*σώματος*» νοοῦνται ὀρθόδοξοι καὶ ἑτερόδο-
ξοι!

Μὲ τὴν «*Ἐγκύκλιον*» αὐτὴν «*τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἔδωκε καὶ τὸν χρυσὸ κανόνα τοῦ Ὀρθοδόξου Οἰκουμενισμοῦ (Ζάντερ), καθὼς καὶ τὸν καταστατικὸ χάρτη γιὰ τὴν στά-
ση ποῦ ἔπρεπε νὰ τηρήσει στὸ μέλλον ἡ Ὀρθόδοξη παράταξη μέσα στὴν Οἰκουμενικὴ
Κίνηση (Σταυρίδης, Κονιδάρης)*»⁷.

Ἡ «*Ἐγκύκλιος Συνοδική*» θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστάς, ὅτι «*ἀποτελεῖ ὀριακὴ
ἐκφραση τοῦ Ὀρθοδόξου Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὀρόσημο στὴν ἱστορία τῆς Οἰ-
κουμενικῆς Κινήσεως*»⁷, ἐγίνε δὲ ἀποδεκτὴ πανορθόδοξως ἐν ἔτει 1961 στὴν «*Α΄ Πα-
νορθόδοξον Διάσκεψιν τῆς Ρόδου*», ἡ ὁποία προβλέπει «*τὴν ἐν τῷ πνεύματι τῆς Πατριαρ-
χικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 παρουσίαν καὶ συμμετοχὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας
ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κινήσει*»⁸.

Μία ἀπὸ τὶς θεμελιώδεις κακοδοξίες τῆς «*Ἐγκυκλίου*» τοῦ 1920 εἶναι ὁ **Δογματικὸς
Συγκρητισμὸς**, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ὄντως «*μέγα πλήγμα κατὰ τῆς ὀρθοδόξου ἀπηρτισμέ-
νης εὐσεβείας*»⁹, κατὰ τὸν ἀείμνηστο Ἀρχιμανδρίτη Σπυρίδωνα Μπιλάλη, ἐφ' ὅσον βάσει
τῆς «*Ἐγκυκλίου*», οἱ διάφορες «*Χριστιανικὲς Ἐκκλησίαις*», δηλαδή «*τὸ ὅλο τῆς Ἐκκλη-
σίας σώμα*», παρὰ τὶς ὑφιστάμενες μεταξύ τους δογματικὲς διαφορὰς, εἶναι δυνατόν νὰ ἐ-
φαρμόσουν «*προσέγγισιν*», «*φιλίαν*» καὶ «*συνεργασίαν*», «*συνάφειαν*» καὶ «*κοινωνίαν*»⁵,
μὲ ὁδηγὸ ἕνα «*σχέδιον πρακτικῆς ἐφαρμογῆς*» «*ἐξ ἑνδεκα σημείων ἀποτελούμενον*»¹⁰.

Τὸ πρῶτο ἐκ τῶν «*σημείων*» αὐτῶν εἶναι ἡ παραδοχὴ «*ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυ-
τόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν
καὶ τῶν ἐν τῇ Δύσει καὶ ἀπανταχοῦ σεθασμίων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν*»⁵.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ **γ. Θ.Δ.** ἐνασμενίζεται νὰ ἐπικαλεῖται τὸν «*δεῖνὸ Κανονολόγο μακαρίτη φίλο
τοῦ ἀρχιμανδρίτη π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο*» (ἄρθρον Β΄ καὶ Γ΄), ἀπλῶς ὑπενθυμίζομε στὴν
Ὀσιολογότητά του, ὅτι ὁ π. Ἐπιφάνιος τὸ «*φαινόμενον*» αὐτὸ τοῦ **Δογματικοῦ Συγκρητι-
σμοῦ**, δηλαδή τῆς διαχριστιανικῆς συνεργασίας, «*ἐμμένοντων ὅμως καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν
δὲ (ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων) ἐν τοῖς οἰκειοῖς δογματικοῖς χώροις*»¹¹, ἐθεώρει ὡς
«*ἄγνωστον καὶ ἀδιανόητον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας*»¹¹, ὅτι ὄζει «*ἀπαισίου θρη-
σκευτικοῦ συγκρητισμοῦ*»¹¹, ὅτι τείνει «*εἰς καθιέρωσιν τῆς ἁρμονικῆς καὶ ἀδιαταράκτου
συνυπάρξεως ἀληθείας καὶ πλάνης, φωτὸς καὶ σκότους*»¹¹ καὶ τὸ ὁποῖο «*μόνον ὡς ἡ-
μεῖον τῶν καιρῶν*» δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ¹¹.

Τὸ ἀναντίρρητο γεγονός, ὅτι τὸ ἐνιαῖο ἡμερολόγιο Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως εἶχε τεθῆ στὴν
προοπτικὴ τοῦ **Δογματικοῦ Συγκρητισμοῦ** καὶ ἐφαρμόσθηκε γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ εἰδικώτερα τὸν
Ἑορτολογικὸ Συγκρητισμὸ, προσοδίδει στὴν ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισι τοῦ 1924 καθαρῶς
ἐκκλησιολογικὸ χαρακτῆρα.

Τὸ χαρακτηριστικὸ ἀπὸ τὸν **γ. Θ.Δ.** ὡς ἕνα ἀκίνδυνο «*ἄλλα 13 ἡμερῶν*» ὠδήγησε τοὺς
ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστάς εὐθέως καὶ ἀμέσως στὴν περιοχὴ τοῦ **Δογματικοῦ Συγκρητι-
σμοῦ** καὶ στὴν πρακτικὴ ἐκφρασι τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, τοῦτο δὲ ἀνεξαρτήτως τῶν ἱστορικῶν
καταβολῶν τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος ἐντεῦθεν τοῦ **ΙΣΤ΄ αἰῶνος**.

Εἰς ἐπίρρωσιν μάλιστα τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ χαρακτῆρος τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ
1924 καὶ τῶν καθαρῶς οἰκουμενιστικῶν προϋποθέσεών της, ὑπενθυμίζομε ὅτι οἱ **ἑνδεκα
προτάσεις/«σημεῖα»**¹⁰ τῆς νεωτεριστικῆς «*Ἐγκυκλίου*» τοῦ 1920 ὄχι μόνον υἱοθετήθη-
σαν, ἀλλ' ἐφηρμόσθησαν πλήρως κατὰ τὴν πορεία τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως**, μάλιστα
δὲ ἐπηυξήθησαν εἰς **δέκα ἔξι**, ὥστε σήμερα νὰ χαρακτηρισθῶνται ὅλες μαζί ὡς «*Βήματα
πρὸς Σταθεροποίησιν τοῦ Κοινῶ Χριστιανικοῦ Φρονήματος*»¹².

Τὰ «*Βήματα*» αὐτά, τὰ ὁποῖα κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστάς τῆς Κωνσταντινουπόλεως «*εἶναι
δυνατὸν ἀμέσως καὶ ἄνευ δογματικῶν ἢ κανονικῶν κωλυμάτων, ὅπως ἐφαρμοσθοῦν,
ἢ ὅπου ἐφαρμόζονται ἤδη, ὅπως ἐνισχυθοῦν καὶ ἐντατικοποιηθοῦν*»¹², εἶναι τὰ ἐξῆς:

1. «*Δημιουργία κοινῶ ἡμερολογίου*», 2. «*Ἐντατικώτερα ἐπικοινωνία δι' ἀλληλο-
γραφίας*», 3. «*Οἰκειότερα συσχετίσις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν*», 4. «*Ἐπι-*

κοινωνία και “συναδέλφωσις” Θεολογικῶν Σχολῶν», 5. «Πρώθεις τῶν οἰκουμενικῶν σπουδῶν», 6. «Οἰκουμενικὸν πνεῦμα εἰς τὴν καθόλου παιδεῖαν», 7. «Θεολογικοὶ διάλογοι καὶ συνέδρια», 8. «Οἰκουμενικὴ διαπαιδαγώγησις τοῦ πληρώματος ὄλων τῶν ὁμολογιῶν», 9. «“Συναδέλφωσις” Ἐπισκοπῶν καὶ Μητροπόλεων διαφόρων ὁμολογιῶν», 10. «Κοινὸς ἔορτασμός θρονικῶν ἑορτῶν καὶ πολιούχων ἁγίων», 11. «Λύσις δογματικῶν προβλημάτων», 12. «Ἀμοιβαῖος σεβασμὸς τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων», 13. «Ἀποφυγὴ δημιουργίας νέων προβλημάτων», 14. «Παραχώρησις εὐκτηρίων οἴκων», 15. «Μικτοὶ γάμοι», καὶ 16. «Συνεργασία ἐπὶ εὐρυτάτου ἐπιπέδου εἰς ἐπίκαιρα προβλήματα»¹³.

Αὐτὸς ὁ συγκρητιστικὸς συγχρωτισμὸς ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ σχεδὸν εἰπεῖν μίαν *de facto* ἔνωσι, ὀφείλεται στὴν **νεωτεριστικὴ δυναμικὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**, ὅπως τὸν διεκήρυξε ἡ Κωνσταντινούπολις ἐν ἔτει **1920**, ὡθεὶ δὲ συνεχῶς ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες ἀθετήσεις τῶν λεγομένων **μικρῶν** στὴν καταφρόνησι καὶ τῶν **μεγάλων**.

Ὑπενθυμίζομε, ὅτι ὁ **Μέγας Φώτιος**, ἀναφερόμενος στὰ κακουργήματα τῶν Λατίνων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν εἰσπηδήσει στὴν νεοφώτιστο Βουλγαρία, ἀριθμεῖ πρῶτον τὰ θεωρούμενα ὡς **μικρὰ** (θέματα τηρήσεως νηστειῶν), τὰ ὁποῖα ὅμως ἐπλάτυναν τὴν ὁδὸ πρὸς τὰ **μεγάλια** καὶ ὠδήγησαν στὴν κορυφαία τριαδολογικὴ αἵρεσι τοῦ Φιλιόκβε:

«**Οἶδε δέ**», ἀποφαίνεται ὁ Ἅγιος, «**καὶ ἡ μικρὰ τῶν παραδοθέντων ἀθέτησις καὶ πρὸς ὅλην τοῦ δόγματος ἐπιτρέψαι καταφρόνησιν**»¹⁴.

Ὁ γ. Θ.Δ. ὁμιλεῖ εἰρωνικῶς γιὰ ἓνα ἀπλὸ «**ἄλλα 13 ἡμερῶν**», ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη «**μία ἡμέρα ἀπὸ 10 σὲ 23!**» (ἄρθρον Β΄)· πράγματι ὅμως ἡ **συγκρητιστικὴ αἵρεσις** τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στὰ ὄρια τῆς ὁποίας, ὡς θεμελιώδης ἐπίδιωξις, ἦταν καὶ ἡ **ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις**, ἐπέφερε «**μεταστοιχείωσι τῶν ἀπάντων ἀθεωτάτην**»¹⁵, κατὰ τὸν Ὅσιον Θεόδωρον Στουδίτην.

■ Τὸ θέμα λοιπὸν εἶναι τεράστιο καὶ χρῆζει περαιτέρω ἀνατομίας, ἐφ’ ὅσον ἐντεῦθεν τοῦ 1924 δὲν ὑπάρχει ἓνα κατὰ τὸν γ. Θ.Δ. «**ἀπάνθρωπο σχίσμα**» (ἄρθρον Β΄), ἀλλὰ Ὁρθόδοξος Ἔνστασις κατὰ τῆς ἀπανθρώπου καὶ μισανθρώπου αἰρέσεως τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

«**Μισανθρωπίαν γὰρ ὀρίζομαι ἔγωγε**», γράφει ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς, «**καὶ ἀγάπης θείας χωρισμόν, τὸ τῇ πλάνῃ πειρᾶσθαι διδόναι ἰσχὺν εἰς περισσοτέραν τῶν αὐτῇ προκατειλημμένων φθοράν**»¹⁶.

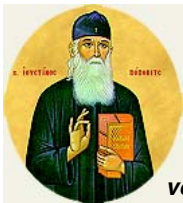
(Συνεχίζεται)

* Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 317/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2003, σελ. 292-295.

- 1) Ἀνδρέου Θεοδώρου, Ἡ Ὁρθοδοξία χθές καὶ σήμερα, σελ. 21, ἐκδόσεις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθήναι 1973.
- 2) (Α΄) «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1494/28.2.2003, σελ. 3. (Β΄) «Χριστιανική», ἀριθ. 658 (971)/15.5.2003, σελ. 8 καὶ ἀριθ. 659 (972)/29.5.2003, σελ. 10. (Γ΄) «Χριστιανική», ἀριθ. 663 (976)/24.7.2003, σελ. 9-10.
- 3) Ἀγίου Γρηγορίου Θεολόγου, ΡΓ τ. 36, στλ. 17C/Λόγος ΚΖ΄-Θεολογικός Πρώτος, Κατὰ Εὐνομιανῶν προδιάλεξις, § Β΄.
- 4) Βλ. ἐνδεικτικῶς στὴν Σειρά: Συμβολὴ στὴν Ἀντι-οικουμενιστικὴ Θεολογία, Βιβλία Β2, Β3 καὶ Β7
- 5) Β.Θ. Σταυρίδου-Ε.Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 332-336, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Θεσσαλονίκη 1996.
- 6) George Tsetsis, «The Meaning of the Orthodox Presence in the Ecumenical Movement», στὸν Συλλογικὸ Τόμο: Orthodox Visions of Ecumenism, Gennadios Limouris (ed.), WCC Publications, Geneva 1994, p. 172, § The history of Orthodox presence.
 - Ἡ δὴλωσις εἶναι τοῦ πρώτου Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ «Π.Σ.Ε.» Δρος Βίσσερ Τούφτ.
- 7) Μ.Π. Γεωργίου Τσέτση, Οἰκουμενικός Θρόνος καὶ Οἰκουμένη - Ἐπίσημα Πατριαρχικὰ Κείμενα, σελ. 56 καὶ 57, ἐκδόσεις «Τέρτιος», Κατερίνη 1989.
- 8) Ἰωάννου Καρμίρη, Δ.Σ.Μ., τ. Β΄, σελ. 984 [1082] - 985 [1083], Graz-Austria 1968.
- 9) Ἀρχιμανδρίτου Σπυριδῶνος Σπ. Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Β΄, σελ. 492, ἐκδόσεις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθήναι 1969.
- 10) Β.Θ. Σταυρίδου - Ε.Α. Βαρέλλα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 55.
- 11) Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Ἰ. Θεοδωροπούλου, «Ὁ συναρτοραμὸς τοῦ Πάσχα», περιοδ. «Ἐνορία», ἀριθ. 549/10.5.1974, σελ. 112.
- 12) Γρηγορίου Λαρεντζάκη, «Βασικαὶ ἀρχαὶ τηρήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος-Ὁρθόδοξοι ἀπόψεις», στὸ «Ε.Π.Ε.Θ.Χ.», τόμος Α΄, σελ. 351, Κεφ. ΙΙΙ, ἐν Ἀθήναις 1987.
- 13) Γρηγορίου Λαρεντζάκη, αὐτόθι, σελ. 352-365, ὅπου καὶ ἀνάλυσις τῶν «Βημάτων».
- 14) Μ. Φωτίου, ΡΓ τ. 102, στλ. 724D/Ἐπιστολὴ ΙΓ΄, Ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς τῆς Ἀνατολῆς ἀρχιερατικοὺς θρόνους..., § ε΄.
- 15) Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, ΡΓ τ. 99, στλ. 1164B/Ε.Λ.ΙΙ, Ἐπιστολὴ ΙΕ΄, Τῷ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων.
- 16) Ἀγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, ΡΓ τ. 91, στλ. 465CD/Ἐπιστολὴ ΙΒ΄, Πρὸς Ἰωάννην Κουβικουλάριον.

Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἢ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; *

Β'

«Ἦτο ἄραγε ἀπαραίτητον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, αὐτὸ τὸ πανά-
χραντον Θεανθρώπινον σῶμα καὶ ὄργανισμὸς τοῦ Θεανθρώπου Χρι-
στοῦ, νὰ ταπεινωθῆ τόσον τερατωδῶς, ὥστε οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς θεο-
λόγοι, ἀκόμη καὶ ἱεράρχαι, νὰ ἐπιζητοῦν τὴν “ὀργανικὴν” μετοχὴν καὶ
συμπεριληψὶν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν...; Ἀλλοίμο-
νον, ἀνήκουστος προδοσία!»¹

(Αρχιμανδρίτης Ἰουστίνος Πόποβιτς, † 1979)

δ. Ἐκκλησιολογικὲς προϋποθέσεις τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920

ΛΕΝ ΕΙΝΑΙ ὁμως μόνον τὰ δέκα ἔξι «**Βήματα πρὸς Σταθεροποίησην τοῦ Κοινού Χρι-
στιανικοῦ Φρονήματος**»², τὰ ὁποῖα ἐφηρμόσθησαν πλήρως κατὰ τὴν πορεία τῆς Οἰ-
κουμενικῆς Κινήσεως καὶ στὰ ὁποῖα περιλαμβάνονται τὰ ἔνδεκα «**σημεῖα**»³ τῆς νεωτεριστι-
κῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, τὰ προσδίδοντα ἀναντιρρήτως **ἐκκλησιολογικὸ χαρακτῆρα** στὴν
ἡμερολογιακὴ μετάρρηθμισι τοῦ 1924· ἀλλὰ εἶναι καὶ οἱ ἀντορθόδοξες **ἐκκλησιολογικὲς**
προϋποθέσεις αὐτῆς ταύτης τῆς Ἐγκυκλίου.

Ἐν συνεχείᾳ, θὰ γίνῃ ἀναφορά στὶς προϋποθέσεις αὐτές, οἱ ὁποῖες κατ' οὐσίαν ἀποτελοῦν
τὶς δύο ἐκ τῶν θεμελιωδῶν θεολογιῶν τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως**, ποὺ ἀνεπτύχθησαν
πληρέστερα σὺν τῷ χρόνῳ, κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν «**Βημάτων**»².

* * *

♦ Ὁ Γέρων Θεόκλητος Διονυσιάτης (γ.Θ.Δ.), ὡς ὁ κορυφαῖος τῆς *ἀθωνικῆς ἐλίτ*, ὠ-
φειλε νὰ γνωρίζῃ πλήρως τὰ καιρία αὐτὰ θέματα, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνήκει στοὺς «**ὀλιγογράμμά-
τους, προερχομένους ἐκ θαναύσων ἐπαγγελμάτων**», ὅπως -κατ' αὐτὸν- εἴμεθα ἡμεῖς οἱ
Ὁρθόδοξοι Ἄντι-οικουμενισταὶ (ἀβρβρον Γ'), μάλιστα δὲ καὶ ἀσχολεῖται μὲ τὶς ὑψηλές πη-
σεις τῆς Νοερᾶς Προσευχῆς.

Πάντως, τὸ ζοφερὸ νέφος τῶν *καλολογικῶν στοιχείων τῆς ἀγιορειτικῆς ἀθυροστομίας*,
ἐντὸς τοῦ ὁποίου κινεῖται ὁ γ.Θ.Δ. καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο ἐγίνε λόγος στὴν § **β**, γίνεται ζοφερώτατο
ἐξ αἰτίας ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν πυκνοτάτων **αὐτο-αναφορῶν** σὲ ὅλα τὰ κείμενα τοῦ Ἀθωνίτου
Ἐπιστολοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐνὸς μόλις ἀποκρυπτομένου **ναρκισσισμοῦ**, πραγμάτων δηλαδὴ
ὅλως ξένων πρὸς τὸ Ἀγγελικὸ Πολίτευμα.

Ἄλλωστε, τὸ ὅλα συγγραφικὸ ἔργο τοῦ γ.Θ.Δ., μὲ ἀποκορύφωμα τὴν *αὐτο-βιογραφία*
του μὲ τίτλο: «Ἀπὸ τὴν Νοερὰ Προσευχὴν σὲ Χριστοκεντρικὲς Ἐμπειρίες»⁴, τὸν ἀποδεικνύει
σαφέστατα **ψυχαναγκαστικὸ μὲ τὴν ὑστεροφημία του!**...

Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεῖς, μὲ ἀρκετὴ πράγματι μελαγχολία, ὅτι ἀκόμη καὶ σήμερα ὑπάρχουν
κοσμικοὶ συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑποκύπτουν στὸ **ναρκισσιστικὸ «ἐγώ»** καὶ στὸ **πρῶτο**
πρόσωπο τῆς γραφῆς...

* * *

1. Ἐρμηνευτικὸ κείμενο τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως τὸ ἐπίση-
μο **ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2672/10.4.1919 «Συνοδικὸ Γράμμα»** πρὸς τὴν Ἀντιπροσωπία τῆς ὑπὸ
ἴδρυσιν Κινήσεως «**Πίστις καὶ Τάξις**».

Ἡ Ἀντιπροσωπία αὐτή, ὡς Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς ἐν λόγῳ Παγκοσμίου Δια-
χριστιανικῆς Διασκέψεως, ἀποτελουμένη ἀπὸ Ἐπισκοπελιανούς κληρικούς, εἶχε ἐπισκεφθῆ
τὴν Κωνσταντινούπολι, εἶχε ζητήσει «*τὴν ἐγκάρδιον ὑποστήριξιν τῆς ἁγίας Ὁρθόδοξου Ἀνα-
τολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν*» καὶ εἶχε προσκαλέσει Αὐτὴν νὰ συμμετά-
σχῃ τῆς Συνδιασκέψεως.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἀπήντησε καί διαβεβαίωσε, «**προθύμῳ γνώμῃ καί ἀγαλλομένη καρδίᾳ**», ὅτι θά πέμψῃ Ἀντιπροσώπους στήν Συνδιάσκεψι, «**τείνουσα οὕτω χεῖρα συναντιλήψεως τοῖς ἐργαζομένοις ἐν τῷ ἰδίῳ ἀγρῷ καί ἐν τῷ αὐτῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου**»⁵.

Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἀπάντησις αὐτή, διὰ τῆς ὁποίας ἐκφράζεται **συνοδικῶς** ἡ πίστις στήν οἰκουμενιστική θεολογία τῆς «**Διευρυμένης Ἐκκλησίας**», ἐφ' ὅσον Ὁρθόδοξοι καί Ἐπισκοπελιανοί συνεργάζονται ἤθην ἐντός τοῦ ἰδίου καί τοῦ αὐτοῦ Ἀμπελώνος τοῦ Κυρίου, ἦταν ἀπόρροια τοῦ «πορίσματος» τῆς «ειδικῆς Ἐπιτροπῆς», ἡ ὁποία εἶχε ἤδη προετοιμάσει τὸ κείμενο τῆς **Ἐγκυκλίου τοῦ 1920** ⁵.

♦ **Ὑπενθυμίζομε**, ὅτι ἡ θεολογία τῆς «**Διευρυμένης Ἐκκλησίας**», τῆς ὁποίας κύριοι ἐκφρασταί -ἐκτός τῶν δύο συνοδικῶν ἐκφράσεών της (1919, 1920)- εἶναι ὁ **π. Σέργιος Μπουλγκάκωφ**, ὁ καθηγητής **Ἰωάννης Καρμίρης** καί οἱ μητροπολίται **πρ. Ἐλθεῖος Δαμασκηνός** καί **Περγάμου Ἰωάννης**, ὁμιλεῖ περὶ «**Ἐκκλησίας ἐν εὐρυτάτῃ ἔννοια**»· περὶ «**Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ συνόλῳ της**» καί «**ὄχι πλέον τῆς Ὁρθοδοξίας μόνης**»· περὶ «**ἐκκλησίας ἐκτός ἐκκλησίας**», «**ἐκτός τῶν τειχῶν**», «**ἐκτός τῶν κανονικῶν ὁρίων**» καί «**ἐκκλησιαστικῶν συνόρων**» τῆς Ὁρθοδοξίας ⁶.

* * *

2. Ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 εἶχε συνταχθῆ ἀπὸ μίαν «Ὑποεπιτροπή», ἡ ὁποία «*στήν οὐσία ἦταν ὁ καθηγητικὸς σύλλογος τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, δηλαδὴ ὁ Σχολάρχης Μητροπολίτης Σελευκείας Γερμανὸς Στρηνόπουλος (ὁ μετέπειτα Θυατείρων), καὶ οἱ καθηγηταὶ Ἀρχιμανδρίτης Ἰ. Εὐστρατίου, Διάκονος Β. Στεφανίδης, Β. Ἀντωνιάδης καὶ Π. Κομνηνός. Ἐν τούτοις ὁ ἰδιαίτερος ρόλος τοῦ Μητροπολίτου Σελευκείας στήν σύνταξί της δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητηθεῖ*»⁷.

Ἐπομένως, ὁ **μητροπολίτης Γερμανὸς Στρηνόπουλος** ἦταν ὁ καταλληλότερος γιὰ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὶς ἐκκλησιολογικὲς προϋποθέσεις τῆς **Ἐγκυκλίου τοῦ 1920**, πράγμα τὸ ὁποῖο καί ἐπράξε δημοσίως, μὲ ἰδιαίτερη μάλιστα σαφήνεια, κατὰ τὸ πρῶτο Παγκόσμιο Διαχριστιανικὸ Συνέδριο τῆς Κινήσεως «**Ζωὴ καὶ Ἔργασια**» (Στοκχόλμη, 16-30.8.1925).

Ὁ **Γερμανὸς**, ὡς Θυατείρων πλέον μὲ ἔδρα τὸ Λονδίνο, προτοῦ νὰ παρουσιάσῃ τὴν Ἐκθεσί του στήν Ὀλομέλεια τοῦ Συνεδρίου, «*ἀναφέρθηκε διὰ μακρῶν στήν Ἐγκύκλιο τοῦ 1920 καὶ ἐξέφρασε ὠρισμένους σκέψεις ὡς πρὸς τὶς ἀρχές πού ἐπρεπε νὰ διέπουν τὶς διαχριστιανικὲς σχέσεις, ἔτσι ὅπως εἶχαν διατυπωθεῖ ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο*»⁸, βάσει βεβαίως τῆς θεολογίας τῆς «**Διευρυμένης Ἐκκλησίας**».

«*Εἶναι ἀνάγκη, εἶπε, νὰ συνειδητοποιήσουν οἱ Ἐκκλησίες ὅτι ἐκτός ἀπὸ τὴν ἐνότητά, ὑπὸ τὴν στενὴ ἔννοια τῆς λέξεως ἔννοια, πού ἐνώνει σ' ἓνα σῶμα τὰ μέλη μιᾶς ὁποιασδήποτε κοινωνίας, ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη, πιδὲ περιεκτικὴ ἔννοια τῆς ἐνότητος, κατὰ τὴν ὁποία ὅλοι ὅσοι παραδέχονται τὴν θεμελιώδη διδασκαλία τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ, καὶ ἀποδέχονται Αὐτὸν ὡς Σωτῆρα καὶ Κύριο, θά ἐπρεπε νὰ θεωροῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο ὡς μέλη τοῦ ἰδίου σώματος καὶ ὄχι ὡς ξένους. Χωρὶς νὰ εἰσχωρήσουμε στήν ἐξέταση τῶν δογματικῶν διαφορῶν πού χωρίζουν τὶς Ἐκκλησίες, πρόσθετε ὁ Θυατείρων, πρέπει νὰ καλλιεργήσουμε αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἰδέα τῆς εὐρυτέρας ἐνότητος...»⁸.*

♦ Εἶναι σαφεστάτη τόσοσν ἡ διατύπωσις τῆς νεόκοπης θεολογίας τῆς «**Διευρυμένης Ἐκκλησίας**», ὅσο καὶ τὸ προτεινόμενο **συγκρητιστικὸ πλαίσιο** καλλιεργείας της.

* * *

3. Τέλος, ἡ **Ἐγκύκλιος τοῦ 1920** προϋποθέτει τὴν ἀποδοχὴ μιᾶς ἀκόμη ἐκ τῶν θεμελιωδῶν θεολογιῶν τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως**, δηλαδὴ τὴν λεγομένη «**Βαπτισματικὴ θεολογία**».

Ἡ οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ θεολογία, τῆς ὁποίας κύριοι ἐκφρασταί εἶναι ὁ **Ἰωάννης Καρμίρης** ⁹ καὶ ὁ **μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης** ¹⁰, ὑποστηρίζει ὅτι τὸ βάπτισμα -ὀρθόδοξο ἢ ἑτερόδοξο- ἤθην ὀριοθετεῖ τὴν Ἐκκλησία, δημιουργεῖ τὰ λεγόμενα «**βαπτισματικὰ ὄρια**»

τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοιοιουτρόπως Αὐτὴ δῆθεν περιλαμβάνει ὀρθοδόξους καὶ ἑτεροδόξους, οἱ ὁποῖοι συνέχονται ἀπὸ τὴν λεγομένη «**βαπτισματικὴ ἐνότητα**» τῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν «**Βαπτισματικὴ Θεολογία**» ἔχει ὡς θεμέλιό του τὸ «**Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν**»¹¹ αὐτὴν διεκήρυξε ὁ **Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄** τὸ 1995¹²· αὐτὴν εἶχε διακηρύξει δι' Ἐγκυκλίου ὁ **πατριάρχης Δημήτριος** τὸ 1974¹³· αὐτὴν ἐπίσης ἔχουν διακηρύξει ἐπισημότατα τὸσον ὁ **πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος** τὸ 1995¹⁴, ὅσον καὶ ὁ **πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἰγνάτιος** τὸ 1987¹⁵.

Καὶ εἶναι τοιαύτης ζωτικῆς σημασίας ἡ «**Βαπτισματικὴ θεολογία**» γιὰ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων **Οἰκουμενιστὰς**, ὥστε νὰ βεβαιώνουν μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια τὰ ἐξῆς:

«*Τούτου ἕνεκεν*», δηλαδὴ ἐκ τοῦ ὅτι «*πάντες οἱ χριστιανοὶ [ἀνεξαρτήτως εἰς ποίαν Ὁμολογίαν ἀνήκουν] εἴμεθα μυστηριακῶς καὶ ἀπορρήτως ἠνωμένοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετ' ἀλλήλων διὰ τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου βαπτίσματος*», «*τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν ἐδίστασε νὰ ἀπευθύνῃ τὸ περίφημον διάγγελμα αὐτοῦ τοῦ ἔτους 1920* «*πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ*», *χαρακτήρισαν τὰς Χριστιανικὰς Ὁμολογίας ὡς* “*Ἐκκλησίας*” *καὶ τονίσαν* “*ὅτι ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ πρὸ παντὸς ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ λογιζομένων ἀλλήλας ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγκληρονόμους καὶ συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ*”¹⁶!

♦ Παρὰ ταῦτα, ὁ **γ.Θ.Δ.** μᾶς διαβεβαιώνει παραδόξως, ὅτι ὁ **Οἰκουμενισμὸς** ἀποτελεῖ δῆθεν «*κάποιες ἀθρότητες καὶ φιλοφροσύνες μὲ ἑτεροδόξους*» (“**Ἄρθρον Α΄**”)!...

* * *

ΑΡΑ ΓΕ, ποῖος εὐσεθῆς Ὁρθόδοξος δὲν κατανοεῖ ἀμέσως καὶ πλήρως, ὅτι ἡ **Ἐγκύκλιος τοῦ 1920**, μὲ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῆς **ἐκκλησιολογικῆς προϋποθέσεως** τῆς, εἰσάγει εὐθέως στὸν χώρο τῆς κακοδοξίας; Καὶ ποῖος δὲν ἀντιλαμβάνεται, ὅτι τὸ πρῶτο ἐκ τῶν «**σημείων**»³ τῆς, δηλαδὴ «**ἡ παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἐορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν**»¹⁷, εἶχε καθαρῶς **ἐκκλησιολογικὸ χαρακτήρα**, ἐφ' ὅσον εὐρίσκετο στὴν προοπτικὴ τοῦ συγκρητιστικοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**;

■ Ἐν τούτοις, ἀπαιτεῖται νὰ διευκρινισθῇ ἡ σχέση τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν **Χρυσόστομου Παπαδοπούλου** μὲ τὴν **Ἐγκύκλιο τοῦ 1920**, ὡς καὶ ἡ συμβολὴ τοῦ λεγομένου **Πανορθόδοξου Συνεδρίου** (Κωνσταντινούπολις, 10.5-8.6.1923) στὴν **ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισι τοῦ 1924**, ὥστε νὰ θεμελιωθῇ ἔτι περισσότερο ἡ ἀποψίς μας, ὅτι τὸ **Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα** εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποσυνδεθῇ ἀπὸ τὴν **Οἰκουμενικὴ Κίνησι**.

(*Συνεχίζεται*)

(*) Περιοδ. «**Άγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 318/Ιανουάριος-Φεβρουάριος 2004, σελ. 11-13.

- 1) **Ἄρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς**, «*Ὁρθοδοξία καὶ Ὀικουμενισμός*» - *Μία Ὁρθόδοξος Γνωμάτευσις καὶ Μαρτυρία*», περιοδ. «**Κοινωνία**», Μαρτίου-Ἀπριλίου 1975, σελ. 95-101· ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 235/1.6.1975, σελ. 1 καὶ 4.
- 2) **Γρηγορίου Λαρεντζάκη**, «*Βασικαὶ ἀρχαὶ τηρήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος - Ὁρθόδοξοι ἀπόψεις*», σὺδ «**Ε.Π.Ε.Θ.Χ.**», τόμος Α΄, σελ. 351-365, Κεφάλ. ΙΙΙ, ἐν Ἀθήναις 1987.
- 3) **Β.Θ. Σταυρίδου - Ε.Α. Βαρέλλα**, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 55, ἐκδόσεις «**Π.Ι.Π.Μ.**», Θεσσαλονίκη 1996.
- 4) Ἐκδόσεις «**Σπηλιώτη**», Ἀθήνα 2002, σελίδες 264.
- 5) **Μ.Π. Γεωργίου Τσέπη**, Ἡ Συμβολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν Ἰδρυση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, σελ. 53-64 καὶ 236-250, ἐκδόσεις «**Τέρτιος**», Κατερίνη 1988· **Τοῦ Αὐτοῦ**, Οἰκουμενικὸς Θρόνος καὶ Οἰκουμένη - Ἐπίσημα Πατριαρχικὰ Κείμενα, σελ. 47-51, ἐκδόσεις «**Τέρτιος**», Κατερίνη 1989.
- 6) Βλ. **Γ.Α. Γαλιτή**, «*Ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ Ἐκκλησίες*», περιοδ. «**Γρηγόριος ὁ Παλαμάς**», ἀριθ. 755/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1994, σελ. 537 καὶ 543· περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 523/31.10.1995, σελ. 13, ἀριθ. 260/15.10.1981, σελ. 13-14, ἀριθ. 517/30.4.1995, σελ. 10 καὶ ἀριθ. 518/31.5.1995, σελ. 16· περιοδ. «**Ἐκκλησία**», ἀριθ. 7/1.5.1988, σελ. 267α· **Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου**, Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, **Σειρὰ Β΄-2**, σελ. 20-22, Ἀθήνα 1997.
- 7) **Μ.Π. Γεωργίου Τσέπη**, Οἰκουμενικὸς Θρόνος..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 56-57· **Τοῦ Αὐτοῦ**, Ἡ Συμβολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 78 καὶ 80· **Β.Θ. Σταυρίδου - Ε.Α. Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 54.
- 8) **Μ.Π. Γεωργίου Τσέπη**, Ἡ Συμβολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 101.
- 9) **Ἰωάννου Καρμίρη**, Δογματικῆς Τμήμα Ε΄, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία, σελ. 241, 242 καὶ 243, Ἀθήναις 1973.
- 10) **Professor John Zizioulas**, «*Orthodox Ecclesiology and the Ecumenical Movement*», περιοδ. «**Sourozh**», No 21/August 1985, pp. 16-27.
- 11) Βλ. **Γεωργίου Ν. Λαιμόπουλου (ἐπιμ.)**, Ἡ Ζ΄ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, Καμπέρρα-Φεβρουάριος 1991/Χρονικὸ, Κείμενα, Ἀξιολογήσεις, ἐκδόσεις «**Τέρτιος**», σελ. 136 («Τελικὴ Ἐκθεση»), Κατερίνη 1992.
- 12) **Ἐγκύκλιος** «*Ἴνα πάντες ἐν ὧσιν/Ut Unum Sint*», 25.5.1995, § 66.
- 13) Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἑκτακτον φύλλον/14.4.1974.
- 14) Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 520/31.7.1995, σελ. 20.
- 15) Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 370/15.1.1987, σελ. 8-13.
- 16) **Ἰωάννου Καρμίρη**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 243.
- 17) **Β.Θ. Σταυρίδου - Ε.Α. Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 334.

Ήμερολογιακό Ζήτημα ή Αίρεσις του Οικουμενισμού;* Γ'

Ή Οικουμενισμός «προσβάλλει βασικά θέματα Πίστewος και είναι όντως παναίρεση. Τό Φανάρι δυστυχώς είναι ό πρώτος διδάξας»· κή έν Φαναρίω έγκλειστη και ήρωϊκή Μεγάλη Έκκλησία τής Κωνσταντινουπόλεως, βρίσκεται τώρα, έδώ και ένα αιώνα, σε νέα αίχμαλωσία μετά από εκείνην τής Τουρκοκρατίας, στην αίχμαλωσία του Οικουμενισμού».

(Πρωτοπρεσβύτερος π. Θεόδωρος Ζήσις, Καθηγητής Α.Π.Θ.)¹

Ή Επίσκεψις - Προσκύνημα του Πάπα Ιωάννου Παύλου Β' στην Άθήνα (4-5.5.2001), με τήν συγκατάθεσι και τήν ενεργό συμμετοχή τής Καινοτόμου Έκκλησίας του Νέου Ήμερολογίου, άφησε «όλάνοιχτη τήν πόρτα στον ίό τής Αίρέσεως, του Συγκρητισμού και του Οικουμενισμού». Ή «πόρτα» όμως είχε ήδη άνοιξει από τό 1924...

Ε. Οικουμενισμός - Άντιοικουμενισμός: «σωτηριολογικές συνέπειες»

ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕ, χάριτι Θεού, τήν κριτική άναφορά μας επί των τριών άρθρων του γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου (γ. Θ.Δ.), στην προσπάθειά μας να τεκμηριώσωμε άπολύτως τήν θέση μας, ότι τό Ήμερολογιακό Ζήτημα είναι συνδεδεμένο άρρήκτως με τήν Οικουμενική Κίνηση.

Δέν είναι δυνατόν, έξ έπόψεως έκκλησιαστικής, τό Ήμερολογιακό Ζήτημα να έξετάζεται άπομονωμένο και καθ' έαυτό· θά πρέπει ή Μεταρρύθμισις του 1924 να συν-θεωρηται και συν-ξετάζεται πάντοτε με τήν Οικουμενική Κίνηση, ως τέκνο προς μητέρα.

Υφίσταται τιαυτή άμεσος σχέσις, αίτιώδης σχέσις, μεταξύ Οικουμενισμού και Ήμερολογίου, ώστε έντεύθεν του 1924 κατ' ούσίαν δέν ύφίστανται «Νεοημερολογίται» και «Παλαιοημερολογίται», άλλα Οικουμενισται και Άντι-οικουμενισται· και ως έκ τούτου, δέν ύπάρχει «άπάνθρωπο σχίσμα», όπως διατείνεται ό γ. Θ.Δ. (Άρθρον Β'), άλλα Όρθόδοξος Ένστασης κατά τής άπάνθρώπου και μισανθρώπου αίρέσεως του συγκρητιστικού Οικουμενισμού.

* * *

Η ΑΛΗΘΕΙΑ αυτή, δηλαδή τής ύπάρξεως Οικουμενισμού-Άντιοικουμενισμού και τής διαμάχης Αίρέσεως-Άληθείας, είναι τοιαύτης ύψιστης σημασίας, ώστε έχει άναμφισβήτητα σωτηριολογικές έπιπτώσεις και έπομένως είναι τεραστία ή εύθύνη εκείνων, οι όποιοι τήν παραθεωρούν ή συγκαλύπτουν ή διαστρεβλώνουν.

Ό γ. Θ.Δ., με λύπη γράφομε, λόγω τής άφιλαδελφίας του και έξ αίτίας του πικνοτάτου νέφους των ναρκισσιστικών αυτο-αναφορών στα κείμενά του, άδυνατεί να κατονήση τόν Οικουμενισμό, ως πράγματι μία «Νόσον προς Θάνατον»², θεωρεί δέ τούτον ως δήθεν «κοινωνικού χαρακτήρος σχέσεις και συναντήσεις» (!), ως «και κάποιες άβρότητες και φιλοφροσύνες με έτεροδόξους» (!) (Άρθρον Α').

Άντιθέτως όμως, ό π. Θεόδωρος Ζήσις (π.Θ.Ζ.) διαγιγνώσκει όρθότατα και διακηρύσσει πατερικώτατα, ότι

μέσω του «ίου τής αίρέσεως, του Συγκρητισμού και του Οικουμενισμού» «ΕΧΕΙ ΟΝΤΩΣ ΜΟΛΥΝΘΗ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ· τό έκκλησιαστικό κλίμα έχει αλλάξει· μεταλλαγμένα πνευματικά

πρoϊόντα κυκλοφορούν, ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΥ. Αύτα αποτελούν τo άληθινό οικoλογικό πρόβλημα, με τo όποιο θά έπρεπε νά ασχολούνται οι εκκλησιαστικοί ηγέτες. Άντί όμως νά ληφθούν κατεπίγοντα μέτρα έναντίον αυτής τής ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΜΟΛΥΝΣΕΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΣΩΤΗΡΙΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ, ΕΝΙΣΧΥΕΤΑΙ Η ΜΟΛΥΝΣΗ ΚΑΙ ΕΝΘΑΡΡΥΝΕΤΑΙ Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ, με τo ψευτοεπιχείρημα τής μαρτυρίας τής Όρθοδόξου Πίστewς και τής αγάπης πρoς τoύς έτεροδόξους»³.

Είναι τοσοούτον προφανής ή αντίθεσις τών απόψεων αυτών του γ. Θ.Δ. και του π. Θ.Ζ., ώστε δέν θά έδιστάζαμε νά άναφωνήσωμε μαζί με τόν Άγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο, o όποίος διαπίστωνε κάτι άνάλογο στην έποχή του:

«Ό! τίς Ίερεμίας oδυρεΐται τήν ήμετέραν σύγχυσιν και σκοτόμαιναι, o μόνος είδώς έξισούν θρήνους πάθει!»⁴.

♦ Περαιτέρω, παραφράζοντες oλίγον τόν Άγιο Γρηγόριο, διαπιστώνομε, oτι o γ. Θ.Δ. νοθεύει δυστυχώς τόν αύθεντικό λόγο τής Πατερικής και Μοναχικής Παραδόσεως, o όποίος ήταν άείποτε **«άπλούς και εύγενής»:**

«τo δέ άπλούν τε και εύγενές τoύ λόγου, εύσέβεια ένομίζετο»⁵.

Οι Μοναχοί, ιδιαιτέρως οι Άσυχαστά, οφείλουν νά άρθρώνουν τόν λόγο τους, ιστάμενοι **«είσω τών ήμετέρων ορων»⁶.**

Ό γ. Θ.Δ., όπως άποδεικνύεται, έν τή πορεία δέ τού λόγου θά γίνη τοúτο περισσότερο σαφές, **«τoν έπιθάτην λογισμόν άπορρίψας και τήν καλώς άγχουσαν εύλάβειαν άποπτύσας»⁶,** δέν άκολουθεί δυστυχώς αύτούς τούς Πατροπαραδότους Όρους, δέν διακρίνει μεταξύ **«άλλοτρίου»** και **«ήμετέρου λόγου»**, τόσο στα θέματα τής φιλαδελφίας, όσο και στα θέματα τής Πίστewς.

ΣΤ. Συνέδριο 1923 - Οικουμενισμός - Ημερολόγιο

ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ σχέση Οικουμενισμού και Ημερολογίου μαρτυρεί επίσης, μετά τήν Έγκύκλιο τού 1920, τo λεγόμενο Πανορθόδοξο Συνέδριο τού 1923, τo όποιο συνήλθε στην Κωνσταντινούπολι (10.5-8.6.1923) και τo όποιο είχε **οικουμενιστική προοπτική**, βάσει δέ αυτής ασχολήθηκε με τήν διαρρύθμισι τού Έκκλησιαστικού Ημερολογίου και τελικά άπεφάσισε αύτήν.

Τήν 3.2.1923, o Μελέτιος Μεταξάκης, ως πατριάρχης, προσκαλεί Άντιπροσώπους τών Όρθοδόξων Εκκλησιών στην Κωνσταντινούπολι, πρoς συγκρότησι Πανορθόδοξου Συνεδρίου, τo όποιο θά άπεφάσισε και γιά τήν ήμερολογιακή μεταρρύθμισι **«πρoς έξυπηρέτησιν»**, όπως έγραφε, και **«τής παγχριστιανικής ένότητος»⁷.**

Πράγματι, τo Συνέδριο συνεκλήθη και έργάσθηκε γιά τo τελικό βήμα πρoς τήν Ημερολογιακή Καινοτομία, έφ' όσον μάλιστα μέσω αύτής δήθεν θά έπετυγχάνετο ή **«προσέγγισις τών δύο χριστιανικών κόσμων τής Άνατολής και τής Δύσεως έν τώ έορτασμώ τών μεγάλων χριστιανικών έορτών»⁸.**

Ό πρoέδρος τού Συνεδρίου αύτου, o πατριάρχης Μελέτιος, είχε δηλώσει oτι τoύς συνέδρους θά άπασχολήσουν

«και τά άφορώντα εις τήν ένωσιν όλων τών Εκκλησιών»⁹ και έπίστευε oτι **«ήλθεν ή ώρα τής εκ νέου άποκαταστάσεως τής ένότητος τών χριστιανών τού-λάχθον έν τώ σημείω τούτω»¹⁰.**

Επίσης, οι σύνεδροι διευκρίνισαν, oτι ασχολήθηκαν με τo θέμα τού Ημερολογίου, **«ώς μέλη τής παγχριστιανικής άδελφότητος»¹¹.**

Άλλωστε, είναι ένδεικτικώτατο τής **οικουμενιστικής προοπτικής** τού αυτοκληθέντος Πανορθόδοξου Συνεδρίου ή παρουσία κατά τήν Ε΄ Συνεδρία αύτου (Τετάρτη, 28.5.1923) τού άγγλικανού έπισκόπου τέως Όξφόρδης Γκόρ (Gore) και τού συνοδού αύτου **ιέρεως Μπάξτον.**

Τότε, διημέφθη διαφωτιστικός διάλογος γιά τήν ένωσι Όρθοδοξίας και Άγγλικανισμού, γιά **«τήν πλήρη ένωσιν»** και **«περι τών ορων τής ένώσεως»**, ώμολογήθη δέ, oτι **«τo ήμερολογιακόν ζήτημα»** άποτελεί **«τo δεύτερον βήμα»** «πρoς τήν ένωσιν»,

«ὥστε νὰ συνεορτάζωμεν τὰς μεγάλας χριστιανικὰς ἐορτὰς τῆς Γεννήσεως, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς» καὶ ὅτι «θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἐπιτευχθῆ μία διαρρυθμισὶς ἡμερολογιακῆ τοιαύτη, ἡ ὁποία νὰ συντελέσῃ ὥστε ὅλοι οἱ χριστιανοὶ νὰ ἐορτάζωμεν ταυτοχρόνως τὸ ἅγιον Πάσχα» (Gore)¹².

* * *

ΕΙΝΑΙ λοιπὸν ἀναμφισβήτητο, ὅτι τόσο ἡ πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, ὅσο καὶ τὸ Πανορθόδοξο Συνέδριον τοῦ 1923 εἶχαν πλήρη ἐπίγνωσι, ὅτι τὸ Ἡμερολόγιο ἀποτελεῖ ἓνα κατάλληλο καὶ ἀναγκαῖο *ἐργαλεῖο* γιὰ τὴν προώθησι τοῦ οἰκουμενιστικοῦ ὁράματος, δηλαδὴ γιὰ τὴν πραγμάτωσι τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, βασιζομένου στὴν «*Κοινωνία Ἀγάπης Μόνον*»¹³.

Ἡ «*παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου*» (Ἐγκύκλιος 1920), «*πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος*» (Συνέδριον 1923), ἐντεταγμένη στὴν ἐπιδιωκόμενη «*προσέγγισιν*», «*κοινωνίαν*», «*συνάφειαν*», «*φιλίαν*» καὶ «*συνεργασίαν*» «*τοῦ Ὀλοῦ Χριστιανικοῦ Σώματος*»¹⁴, ὅπως προέβλεπε εἰδικὰ τὸ «*Σχέδιον*»¹⁵ τοῦ 1920, προσδίδει ἀναντίρρητα ἐκκλησιολογικὸ χαρακτῆρα στὴν Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισι τοῦ 1924.

Ζ. Κοινωνοὶ τῶν Αἰρετικῶν καὶ Ἀλλότριοι τῶν Πατέρων

ΑΠΟΤΕΛΕΙ αἰτίαν βαθεῖας ὀδύνης τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, μὲ τὴν σύμπραξι τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἔχει διαμορφώσει μία πρωτοφανῆ καὶ πλήρως ἀνατρεπτικὴ «*Ἀρχήν*»¹⁶, ἡ ὁποία «*ἀπετέλεσε μίαν ἀπὸ τὰς βασικὰς προϋποθέσεις τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*»¹⁶.

Βάσει τῆς «*Ἀρχῆς*» αὐτῆς, ἡ συγκρητιστικὴ «*κοινωνία*» καὶ «*συνεργασία*» Ὁρθοδοξίας καὶ Αἰρέσεως, «*λογιζομένων [πλέον] ἀλλήλας ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκειάς ἐν Χριστῷ*», «*οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξύ αὐτῶν διαφορῶν*» (Ἐγκύκλιος 1920), μάλιστα δὲ αὐτὴ «*ἢ συνεργασία μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ προητοίμαζε τὴν ὁδὸν*» «*τῆς πλήρους δογματικῆς συμφωνίας*»¹⁶.

Μετὰ τὴν Ἡμερολογιακὴν Καινοτομίαν τοῦ 1924 καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄλλων δέκα «*σημείων*»¹⁷ τοῦ «*Σχεδίου*»¹⁷, ἔχει πραγματοποιηθῆ τὸ συγκρητιστικὸ ὄραμα τῆς «*συνοδοιορίας τῶν ὀρθοδόξων μὲ τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον*»¹⁸ καὶ τῆς Κοινῆς Διακονίας τοῦ κόσμου, «*ἀνεξαρτήτως τῶν βασικῶν θεολογικῶν διαφορῶν*»¹⁹ τῶν συνδοιοπορούντων καὶ συν-διακονούντων Χριστιανῶν.

Εἶναι πλέον, μετὰ ἀπὸ ὀγδόντα ἔτη, τόσο σαφεῖς ὄχι μόνον οἱ προθέσεις καὶ οἱ διακηρύξεις τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ παγιωθείσες πρακτικὲς τῆς συγκρητιστικῆς «*συνοδοιορίας*» τους μὲ ὅλο τὸ φάσμα τῶν ἑτεροδόξων, ὥστε ἡ κατηγορία, τὴν ὁποία ἀπευθύνουν ἐναντίον τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ὡς δηθὲν «*ἡμερολογιο-λατρῶν*» (!), ἢ «*ἡμερο-λατρῶν*» (!) καὶ ἐν τέλει «*εἰδωλολατρῶν*»²⁰ (!), «*οὐ μόνον ἀνοίας*», ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, «*ἀλλὰ καὶ τῆς ἐσχάτης μανίας ἐστίν*»²¹!...

Ἄλλωστε, εἶναι ὄντως τραγικὴ, ἀλλὰ καὶ πλήρως ἐπιβεβαιωτικὴ τῆς θέσεώς μας γιὰ τὸν ἐκκλησιολογικὸν χαρακτῆρα τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924, ἡ ἐξῆς συλλογικὴ διαπίστωσις:

«ΑΝΑΜΦΙΒΟΛΩΣ, Η ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΕΤΕΡΟΔΟΞΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΑΣΙΣ ΗΡΧΙΣΕΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΙΑΡΡΕΥΣΑΝΤΑ 20ὸν ΑΙΩΝΑ, ΟΠΟΤΕ ΣΥΝΕΒΗ ΚΑΙ ΕΚΑΛΛΙΕΡΓΗΘΗ Η ΑΛΛΑΓΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ οἱ Ὁρθόδοξοι ΗΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΠΑΡΑΙΤΟΥΝΤΑΙ τῆς ἀγιογραφικῆς καὶ ἀγιοπατερικῆς κατωχυρωμένης ἐκκλησιολογικῆς ἀρχῆς, ὅτι μόνη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἱεροῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως»²².

Πράγματι, ἡ «*συνοδοιορία*» τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν μὲ τοὺς Αἰρετικούς προεξένησε εἰς αὐτοὺς τοιαύτην καὶ τοσαύτην ὁμολογιακὴν διάβρωσιν καὶ φθοράν, ὥστε δὲν συναισθάνονται δυστυχῶς, ὅτι

«*ὕπάρχει [ἤδη] ἐμφανὲς ρήγμα, διακοπή τῆς Παραδόσεως*», «*ἔχουν ἀποκοπή ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων, τῶν ἐν οὐρανοῖς ζώντων*», «*καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις γίνονται ἀγιομάχοι*», δηλαδὴ τηροῦν «*ἀγιομάχο στάση*»²³.

* * *

ΚΑΙ οἱ μὲν ὀρθόδοξοι **Οἰκουμενισταὶ** προτιμοῦν τὸ «*ρήγμα*», τὴν «*διακοπή*», τὴν «*ἀποκοπή*» καὶ τὴν «*ἀγιομαχία*»,... «*πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος*»⁷ (!) «*τοῦ Ὁλοῦ τῆς Ἐκκλησίας Σώματος*»¹⁴!..

Οἱ δὲ Ὀρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἀκολουθοῦντες εὐλαβῶς «*τὸν εὐκλεῆ καὶ σεμνὸν τῆς Παραδόσεως ἡμῶν Κανόνα*» (Ἅγιος Κλήμης Ρώμης)²⁴, δηλαδὴ τὴν *συμφωνίαν τῶν Πατέρων καὶ τῆς Ἐκκλησίας* (consensus Patrum et Ecclesiae), ἐπίστευαν ἀνεκάθειν, ὅτι *προσέγγις* (πῶσω μᾶλλον θεσμικὴ συνεργασία-κοινωνία-συνεορτασμός!...) μὲ τοὺς Αἰρετικούς σημαίνει *χωρισμὸς* ἀπὸ τοὺς Ἁγίους καὶ ἀντιθέτως: *χωρισμὸς* ἀπὸ τοὺς Αἰρετικούς σημαίνει *προσέγγις* καὶ ἔνωσι μὲ τὸν Θεό, τὴν Ἀλήθεια, τοὺς Πατέρας.

Ἀποφαίνεται ἐν προκειμένῳ ὁ **Μέγας Ἀθανάσιος**:

«*Δεῖ ἡμᾶς κατὰ σκοπὸν τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Πατέρων πολιτεύεσθαι, καὶ τούτους μιμεῖσθαι· εἶδέναι δέ, ὅτι ΤΟΥΤΩΝ ΑΦΙΣΤΑΜΕΝΟΙ, ΑΛΛΟΤΡΙΟΙ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΟΥΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΓΕΝΟΜΕΘΑ*»²⁵.

Καὶ συμπληρώνει ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός:

«*Πέπεισμαι γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι ὅσον ἀποδιῶσταμαι τούτου καὶ τῶν τοιούτων [τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν λοιπῶν ἐνωτικῶν-παποφίλων], ΕΓΓΙΖΩ ΤΩ ΘΕΩ ΚΑΙ ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΠΙΣΤΟΙΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙ· ΚΑΙ ΩΣΠΕΡ ΤΟΥΤΩΝ ΧΩΡΙΖΟΜΑΙ, ΟΥΤΩΣ ΕΝΟΥΜΑΙ ΤΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΟΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ*»²⁶.

* * *

ΑΝ ΚΑΙ ἔχη ἤδη τεκμηριωθῆ ἐπαρκέστατα ὁ ἐκκλησιολογικὸς χαρακτήρας τῆς ἀντι-πατερικῆς **Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924**, ἐφ' ὅσον τὸ **Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα** εἶναι γνήσιο καὶ πρωτότοκο τέκνο τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως**, θεωροῦμε ἀναγκαῖο, πρὸς διάλυσιν πάσης σχετικῆς ἀμφιβολίας, νὰ ἀποδείξωμε καὶ τὴν ἀμεση σχέση τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου** τόσο μὲ τὴν πατριαρχικὴν **Ἐγκύκλιο τοῦ 1920**, ὅσο καὶ γενικώτερα μὲ τὸν **Οἰκουμενισμό**.

(Συνεχίζεται)

(*) Περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 319/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2004, σελ. 22-25.

1. **Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση**, «*Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις. Νέα ἀνοίγματα στὸ Βατικανὸ καὶ στοὺς Προτεστάντες. Φανάρι καὶ Ἀθήνα ἀντίπαλοι καὶ συνοδοιπόροι*», περιοδ. «**Θεοδρομία**», Ἀπριλίου-Ιουνίου 2003, σελ. 284 καὶ 288. Τὸ ἐκτενὲς τοῦτο ἄρθρο ἔχει ἀναδημοσιευθῆ στὴν ἐφημερ. «**Ὀρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1527-1531/21.11.2003-19.12.2003.
2. **Ἀνδρέου Θεοδώρου**, Ἡ Ὀρθοδοξία χθὲς καὶ σήμερον, σελ. 21, ἐκδόσεις «**Ὀρθοδόξου Τύπου**», Ἀθῆναι 1973.
3. **Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 275, 277-278.
4. **Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου**, PG τ. 35, στλ. 1096Α.
5. PG τ. 35, στλ. 1093D-1096Α.
6. **Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου**, PG τ. 36, στλ. 17Α.
7. **Διονυσίου Μ. Μπατιστάτου (ἐπιμ.)**, Πρακτικὰ καὶ Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθοδόξου Συνεδρίου (10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923), σελ. 6, ἐκδόσις 6', Ἀθῆναι 1982.
8. Αὐτόθι, σελ. 57.
9. Αὐτόθι, σελ. 84.
10. Αὐτόθι, σελ. 14.
11. Αὐτόθι, σελ. 72.

12. Αυτόθι, σελ. 86-88.
13. **Ίωάννου Καρμίρη**, Δ.Σ.Μ., τόμος Β΄, σελ. 956 [1054], Graz-Austria 1968.
14. **Β.Θ. Σταυρίδου-Ε.Α. Βαρέλλα**, Ίστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 332-336, *Ἐγκύκλιος τοῦ 1920*, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Θεσσαλονίκη 1996.
15. **Β.Θ. Σταυρίδου-Ε.Α. Βαρέλλα**, αὐτόθι, σελ. 54 καὶ 55.
16. **Β.Θ. Σταυρίδου-Ε.Α. Βαρέλλα**, αὐτόθι, σελ. 57. Ἀπὸ τὴν «Ἐκθεσιν» τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ «Π.Σ.Ε.» Δρος **Βίσερπ Τούφτ** στὸ Συνέδριο τῆς Ρόδου (1959).
17. Αυτόθι, σελ. 54 καὶ 55. Ἡ **Ἐγκύκλιος τοῦ 1920** ἔδιδε ἓνα «*σχέδιον* πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν», τὶς ὁποῖες προέτεινε, «*ἕξ ἑνδεκα σημείων ἀποτελούμενον*».
18. **Μ.Π. Γ. Τσέτση**, «Ἡ Ὀρθόδοξη Παρουσία στὴ Β΄ Πανευρωπαϊκὴ Οἰκουμενικὴ Σύναξη τοῦ GRAZ», περιοδ. «*Ενημέρωσις*», ΙΓ-1997/1, σελ. 2.
19. «Υπόμνημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὁσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ τοὺς ὀραματισμοὺς αὐτοῦ περὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», (Φανάρι, 30.11.1995), περιοδ. «*Ενημέρωσις*», ΙΑ-1995/12, σελ. 24.
20. **Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Κολλᾶ** (Ἱεροκήρυκος-Καθηγητοῦ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος), «*Τὸ Ἡμερολογιακὸ Σχίσμα*», Ἱστοσελίδα Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος.
21. **Ἰ. Χρυσοστόμου**, ΡΓ τ. 48, στλ. 850.
22. «Υπόμνημα περὶ Οἰκουμενισμοῦ», § Ε΄, σελ. 36, ἐκδοσις θ΄, περιοδ. «*Παρακαταθήκη*», Θεσσαλονίκη 1999. Τὸ «Υπόμνημα» ὑπογράφεται ἀπὸ 17 Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς καὶ ὑπεβλήθη τὴν **23.9.1998** στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
23. **Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 284, 285 καὶ 286.
24. **Ἀγίου Κλήμεντος Ρώμης**, ΒΕΠΕΣ τ. 1, σελ. 15, στχ. 32-33.
25. **Μ. Ἀθανασίου**, ΡΓ τ. 25, στλ. 528Β.
26. **Ἀγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ**, ΡΓ τ. 160, στλ. 536D.

■ Δέν υπάρχει «άπάνθρωπο σχίσμα», ἀλλά ἔνστασις κατὰ τῆς ἀπανθρώπου αἰρέσεως

Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἢ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;*

«Ὄνομάζοντες τοὺς Οἰκουμενιστὰς αἰρετικούς δὲν πιθανολογοῦμεν οὔτε ὑβρίζομεν, ἀλλ’ ἐπαναλαμβάνομεν ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὑποχρεούμεθα ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ νὰ γνωρίζωμεν καὶ νὰ τηρῶμεν καὶ νὰ διδάσκωμεν... Οἱ κυριώτεροι ἐξ αὐτῶν, τῶν Οἰκουμενιστῶν, εἶναι αἰρετικοὶ πρωτίστως διὰ τὰ φρονήματά των· ἀλλ’ ἐπὶ πλεόν εἶναι αἰρετικοὶ καὶ ὑπὸ τὴν γενικωτέραν ἔννοιαν τῶν “ἀκοινωνήτων”, διότι ἀκριβῶς ἐπικοινωνοῦν συμπροσευχόμενοι μεθ’ αἰρετικῶν “ἐπιμενόντων τῆ αἵρεσει”. Τέλος δὲ εἶναι “ἀκοινωνῆτοι” καὶ ὑπὸ ἀναθεματισμόν, διότι εἶναι παραβάται “ἀδίστακτοι” πολλῶν συγχρόνως Ἱερῶν Κανόνων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἢ Τοπικῶν καὶ Ἀγίων Πατέρων ἀνεγνωρισμένων ὑπὸ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Θὰ ἤρκει δὲ καὶ μόνον τὸ τελευταῖον τοῦτο, διὰ νὰ χαρακτηρίζωνται καὶ νὰ εἶναι “ἀκοινωνῆτοι”, ἔστω καὶ ἂν προσποιῶνται τοὺς ὀρθοδόξως φρονοῦντας καὶ κηρύττοντας»

(Μοναχὸς Νικόδημος Μπλάλης, Ἁγιορείτης)¹

Φανάρι, 13.4.2004. Ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ὑποδέχθηκε ἐπίσημα τὴν παπικὴ Ἀντιπροσωπία, ὑπὸ τὸν Καρδινάλιο Λυῶνος κ. Φίλιππο Μπαρμπανίη, ἡ ὁποία ἐζήτησε «συγγνώμην» γιὰ τὴν πρὸ 800 ἐτῶν ἄλωση τῆς Πόλεως ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους (13.4.1204).

«Ἡ συμπροσευχὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετὰ τοῦ Καρδινάλιου τῆς Λυῶν κυριολεκτικῶς ἐκλόνησε τὸν πιστὸν λαόν, ὁ ὁποῖος ἔμεινε ἀναυδός, ὅταν παρηκολούθησε τὴν συμπροσευχὴν εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον εἰς τὸ Φανάρι»².

η. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἦταν Οἰκουμενιστής;

Ἡ ΤΕΚΜΗΡΙΩΜΕΝΗ ἀπάντησις στὸ καίριο αὐτὸ ἐρώτημα θὰ ἀποδείξη τὸν ἀναντίρρητα πλεόν ἐκκλησιολογικὸ χαρακτήρα τῆς ἀντι-πατερικῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924 καὶ τὸν πλήρη ταυτισμὸ τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος μετὰ τὴν ὁποσδήποτε ἀντι-πατερικὴ Οἰκουμενικὴ Κίνησι.

Βεβαίως, ὁ γέρον **Θεόκλητος Διονυσιάτης (γ.Θ.Δ.)**, ὅταν ἀποδεσμεύη τὴν Μεταρρυθμίσι τοῦ 1924 (τὴν ὁποία θεωρεῖ ἀπλῶς ὡς ἓνα «**ἄλμα 13 ἡμερῶν**»), ἀπὸ τὴν Αἵρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (τὸν ὁποῖο θεωρεῖ ἀπλῶς ὡς «**κάποιες ἀβρότητες καὶ φιλοφροσύνες με ἐτεροδόξους**») καὶ ταυτοχρόνως ὑβρίζη σκαϊότατα καὶ ἀφιλάδελφα τοὺς Ὄρθοδόξους Ἀντι-οικουμενιστὰς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, πλανᾶται οἰκτρῶς.

Ὁ **γ.Θ.Δ.**, κινούμενος μέσα στὸ πικνότητο νέφος τῶν **ναρκισσιστικῶν αὐτο-αναφορῶν**, ἀπὸ τὶς ὁποῖες θρῖθουν κυριολεκτικὰ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ κείμενά του, εἶναι σαφές, ὅτι **ἔχει ἐγκαταλειφθῆ** ἀπὸ τὴν φωτιστικὴ Χάρι τοῦ Παρακλήτου, ὥστε νὰ «ἀγνοῆ» ἢ «λησμονῆ» ἢ «παραθεωρῆ» ἢ «παραρνηθεῖ» ἢ «ἀδυνατῆ» νὰ κατανοήσῃ πράγματα **κεφαλαιωδῆστατα**, τὰ ὁποῖα ὠφείλε ὄχι μόνον νὰ γνωρίζῃ ἐπισταμένως, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ μετὰ πλήρη πατερικὴ καὶ μοναχικὴ συνέπεια.

Στὴν περίπτωσι τοῦ **γ.Θ.Δ.**, τὴν ὄντως τραγικὴ, δὲν ἔχομε ἀπλῶς «**ἄγνοιαν**», γιὰ τὴν ὁποία, ὅπως γράφει ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἰουστίνος, γνωρίζομε, ὅτι «**οὐ ῥᾶον ἀγνοία κατεχομένην ψυχὴν συντόμως μεταβάλλειν**»³· ἐδῶ εἶναι προφανέστατο, ὅτι πρόκειται γιὰ τραγικὴ ἐγκατάλειψι λόγῳ «**αὐταρσεκείας**», ὅπως τὴν περιγράφει ὁ Ἀβθᾶς Ἰσαὰκ ὁ Σύρος εὐστοχῶτατα: «**Ὁ ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ ἐπαίρομενος, ἐν ταῖς σκοτειναῖς παγίαι τῆς ἀγνοίας ἐμπεσεῖν παραχωρεῖται**»⁴.

Ἡ παροιμιώδης πλέον θεοκλήτεια «*οἷσιν καὶ αὐταρέσκεια*», εἶναι κατὰ τὸν Ὅσιο Πέτρο τὸν Δαμασκηνό, «*ἀφανὴς ἀπώλεια*»⁵ καὶ θλίβεται πράγματι κάθε φιλο-όσιος καὶ φιλο-αθωνίτης πῶς καὶ ἔγινε ὁ ἤδη 90ντούτης φιλοκαλικὸς ἡσυχαστής, περι-αυτολογῶν συνεχῶς καὶ ὑποτιμῶν τοὺς ἄλλους ἀγενῶς, νὰ ἐλησμόνησε τὸν λόγο τοῦ Ὁσίου Ἠλία τοῦ Πρεσβυτέρου: «*πάντας μὲν τοὺς δερματίωνος χιτῶνας πολλοὶ ἐξεδύσαντο, τὸν ἔσχατον δέ, τὸν τῆς κενοδοξίας, μόνοι οἱ τῆν αὐτῆς μητέρα τὴν αὐταρέσκεϊαν βδελυξάμενοι*»⁶.

* * *

Ο ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΣ λοιπὸν καὶ μεταρρυθμιστὴς Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἔδρασε οἰκουμενιστικὰ τόσο ὡς ἀρχιμανδριτὴς καὶ Καθηγητὴς Πανεπιστημίου (1914-1923), ὅσο καὶ ὡς μητροπολίτης Ἀθηνῶν (1923-1938).

1. Ἐν πρώτοις, κατὰ τὰ ἔτη **1918-1919**, ὡς ἀρχιμανδριτὴς ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, μαζὶ μὲ τoὺς γνωστοὺς Οἰκουμενιστὰς μητροπολίτη Ἀθηνῶν **Μελέτιο Μεταξάκη** καὶ Καθηγητὴ **Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτο**, εἶχε ἀνεπίσημες θεολογικὰς συζητήσεις μὲ τοὺς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανούς καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ Ἀγγλικανούς, οἱ ὁποῖες «*κατέχουσιν ἐξαιρετικὴν θέσιν εἰς τὴν σειρὰν τῶν θεολογικῶν ἐπαφῶν*» μεταξὺ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν καὶ Ἀγγλικανῶν⁷.

2. Κατόπιν, ὡς ἀρχιμανδριτὴς ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐγνώριζε πολὺ καλά τὴν οἰκουμενιστικὴν **Ἐγκύκλιον τοῦ 1920** καὶ ἐργάσθηκε στὶς προοπτικὰς τῆς.

Εἶναι ἐνδεικτικόν, ὅτι εἶχε παραστή, «*ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐπισκόπου*», στὸ Προκαταρκτικὸ Συνέδριον τῆς Παγκοσμίου Κινήσεως «**Ζωὴ καὶ Ἔργασια**» (**Γενεὴν, 9-12.8.1920**), κατὰ τὸ ὁποῖο ὁ Λουθηρανὸς ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης τῆς Σουηδίας Σόδερχμπλομ (Söderblom)

«*κρατῶν ἀνά χεῖρας τὴν Ἐγκύκλιον [τοῦ 1920] τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐξῆρε τὸ περιεχόμενον αὐτῆς*»⁸.

♦ Μάλιστα, ὁ ἐπίσης «ἐπισκόπος» πατριαρχικὸς μητροπολίτης **Σελευκείας Γερμανὸς** (Στηρνόπουλος) ἐδήλωσε, ὅτι

«*οἱ σκοποὶ*» τῆς Διασκέψεως ἐκείνης «*βρίσκονταν σὲ ἀρμονίαν πρὸς τὴν Ἐγκύκλιον [τοῦ 1920], μὲ τὴν ὁποία τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖο πρότεινε τὴν σύστασιν μιᾶς «Κοινωνίας Ἐκκλησιῶν»...*»⁹.

3. Ἐπίσης, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος συμμετεῖχε, ὡς Ἀντιπρόσωπος τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος (μαζὶ μὲ τὸν Οἰκουμενιστὴ **Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτο**) καὶ τῆς Κύπρου, στὴν Προκαταρκτικὴ Συνέλευσι τοῦ Παγχριστιανικοῦ Συνεδρίου «**Πίστις καὶ Τάξις**» (**Γενεὴν, 12-20.8.1920**).

Οἱ 18 ὀρθόδοξοι Ἀντιπρόσωποι, στὸ Συνέδριον αὐτό,

«*προέβησαν εἰς καταρτισμόν, ΕΠΙ Τῆς ΒΑΣΕΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΤΟΥ 1920, προγράμματος ἐργασίας τῆς συνδιασκέψεως*» αὐτῆς¹⁰.

Κατὰ τὸν Νικόλαο Ζερνον,

«*ἡ ἀθρόα αὐτὴ συμμετοχὴ τῶν Ὀρθοδόξων*» στὸ Συνέδριον ἐκείνο, «*δὲν ἦταν ἄσχετη ἀπὸ τὴν Ἐγκύκλιον ποὺ εἶχε ἐξαπολύσει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖο πρὶν ἀπὸ μερικὸς μῆνες [Ἰανουάριος 1920]*»¹¹.

Στὸ Συνέδριον αὐτό, ὁ **Ἀμίλκας Ἀλιβιζάτος** «ἀνέπτυξε τὸ πρόγραμμα τῶν Ὀρθοδόξων», εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς ἐνδεικτικὰ:

«*Τὸ ὑποβαλλόμενον πρόγραμμα ἀποβλέπει τόγε νῦν [ἐπὶ τοῦ παρόντος τούλάχιστον] Εἰς τὴν Δημιουργίαν Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ τὸν τρόπον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἥτις θὰ προλειάνῃ τὸν τελικὸν σκοπὸν τῆς ἐν πίστει καὶ διοικήσει ἐνώσεως αὐτῶν*»¹⁰.

♦ Τοῦτο ἀκριβῶς προέβλεπε ἡ **Ἐγκύκλιος τοῦ 1920** καὶ πραγματοποιήθηκε τὸ **1948** μὲ τὴν ἴδρυσιν τοῦ «**Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν**».

4. Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὡς μητροπολίτης Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν ἐνθρονίῳν του (Μάρτιος 1923), ἀναφερόμενος στὴν «*ἐνώσειν τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν καὶ χριστιανικῶν κοινοτήτων μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας*» καὶ στὸν «*καθορισμὸν κοινῆς βάσεως τῶν σχέσεων*» μεταξὺ των, ἀναμφισβήτητα παραπέμπει στὴν συγκρητιστικὴν θεολογίαν τῆς **Ἐγκυκλίου τοῦ 1920**, ὅταν διακηρύσσει τὰ ἀκόλουθα:

«Πρὸς τοιαύτην συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην [Ὁρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων] ΔΕΝ ΕΙ-
ΝΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΣ Η ΔΙΣΕΠΙΤΕΥΚΤΟΣ, ΔΥΣΤΥΧΩΣ, ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ, ΔΙΟ-
ΤΙ ΑΡΚΕΙ Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ, ἥτις ἄλλως τε, δύναται νὰ προλειάνη
τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν τελείαν ἔνωσιν τὴν πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνταποκρινομέ-
νην...»¹².

5. Τέλος, εἶναι ἐξόχως ἐνδεικτικόν, ὅτι ὁ ἀρχιερεὺς, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε τὴν 23.10.1938
τὸν ἐπικήδειο τοῦ ἐκδημήσαντος Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐπαινοῦσε αὐτόν, διότι
ἐκτὸς τῶν ἄλλων,

«ὁ ἐκλιπὼν Πρωθιεράρχης» ἐκαλλιέργησε τὸν «πρὸς τὰς ξένας Ἐκκλησίας φιλικὸν σύν-
δεσμον», «διέθρεψε τὸν φλογερὸν πόθον πρὸς συνεννόησιν μετ' αὐτῶν» καὶ «τοσοῦτους
κατέβαλε κόπους, ὑπερανθρώπως ἐργασθεῖς» ὑπὲρ τῆς «ἐνώσεως πασῶν τῶν χριστιανι-
κῶν Ἐκκλησιῶν»¹³.

6. Ὁ ἀείμνητος ἀρχιμανδρίτης Θεόκλητος (Στραβός), ἱστορικός τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ἑλλάδος, τὴν περικοπὴ αὐτῆν τοῦ ἐπικήδειου λόγου, ἐσχολίασε ὡς ἐξῆς:

«Δηλαδῆ μετὰ τὸν Μελέτιον [Μεταξάκη] ἦτο καὶ αὐτὸς [ὁ Χρυσ. Παπαδ.] φιλο-οικου-
μενιστῆς, ἔτι δὲ καὶ φιλο-ενωτικὸς»¹⁴.

7. Ὅντως λοιπὸν, ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὡς μητροπολίτης Ἀθηνῶν τὸ ἔτος
1924, ὅταν προέβη στὴν «βιαίαν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου»¹⁵, τελοῦσε ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν
τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ εἰδικὰ τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ἦταν δὲ ὄχι ἀπλῶς «φιλο-οικουμενι-
στῆς», ἀλλὰ Οἰκουμενιστῆς ἐκ τῶν πρωτοπόρων.

Ἄσπας ὁ ἴδιος θετικὸς ἐπέσημαινε, ὡς Ἱστορικός, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίες,

«παρακολοῦσαι καὶ τὰς ἐκτὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πνευματικὰς κινήσεις»
«καὶ τὸ χριστιανικὸν ἔργον μεγάλων ὀργανώσεων, οἷον τοῦ «Συνδέσμου διεθνούς φιλίας
τῶν λαῶν διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν», τοῦ παγκοσμίου Συνδέσμου «Πίστews καὶ Πράξεως» [Πίστις
καὶ Τάξις], τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συνδέσμου «Ζωὴ καὶ ἔργον» [Ζωὴ καὶ Ἔργασία], ΕΠΕΔΙΩΞΑΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΜΕΛΕΤΗΝ ΤΩΝ ΤΡΟΠΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑ-
ΝΙΚΩΝ ΑΡΧΩΝ ΕΝ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ»¹⁶.

♦ Τοῦτο πράγματι προέβλεπε ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920.

* * *

ΟΙ ΜΕΧΡΙ τώρα ἱστορικές μαρτυρίες ἀποδεικνύουν μὲ πλήρη σαφήνεια, ὅτι οἱ ἐνιστάμενοι
κατὰ τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924 ἔχουν βαθυτάτη ἐπίγνωση, ὅτι ἐνίστανται πρωτίστως καὶ κατ'
οὐσίαν ἐναντίον τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Παρὰ ταῦτα, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ συνεχίσουμε τὴν κριτικὴ ἀναφορὰ μας στὰ ἐπιεικῶς
ἀπαράδεκτα κείμενα-ἄρθρα τοῦ γ. Θ. Δ., μήπως καὶ παύση νὰ αὐταπατάται καὶ νὰ ἀπατᾶ τοὺς
ἀγνοοῦντας, διότι ἐνῶ προβάλλη ἑαυτὸν προσφάτως καὶ ὡς «ὁμολογητὴν» (!) ἢ ἔστω «συν-
ομολογητὴν» (!) μὲ τὸν μακαρίτη Φώτη Κόντογλου¹⁷, στὴν πραγματικότητα ἑτεροδιδασκα-
λεῖ, ἐφ' ὅσον οἱ ἀπόψεις του καὶ ἡ στάσις του ἰσοδυναμοῦν μὲ κατάφασι στὸν Οἰκουμενισμό.

♦ Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος μᾶς προετοιμάζει καὶ μᾶς στηρίζει στὴν Πίστι τῶν
Συνόδων καὶ τῶν Πατέρων μας:

«Οἱ δοκοῦντες ἀξιώπιστοι εἶναι καὶ ἑτεροδιδασκαλοῦντες, μὴ σε καταπλησσέτωσαν»¹⁸.

(Συνεχίζεται)

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 320/Μάϊος-Ἰουνίος 2004, σελ. 50-52.

1) Ἁγιορείτου Μοναχοῦ Νικοδήμου, «Κανονικὴ» ἢ διακοπὴ τοῦ «Μνημοσύνου» τοῦ Ἀθηναγόρου
Α' ὑπὸ τῶν τριῶν ἱεραρχῶν», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 142/15.6.1971, σελ. 3, ἀραιο-
γρ. κειμ.

2) Γεωργίου Ζερβοῦ, «Τὸ Βατικανὸν ἐξαπατᾶ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος
Τύπος», ἀριθ. 1547/23.4.2004, σελ. 2.

3) Ἁγίου Ἰουστίνου, PG τ. 6, στλ. 345Α.

4) Ἀβθᾶ Ἰσαὰκ Σύρου, Ἄπαντα, σελ. 284, Λόγος ΟΓ'.

5) Ὁσίου Πέτρου Δαμασκηνοῦ, Φιλοκαλία, τ. Γ', σελ. 74, στχ. 25.

6) Ὁσίου Ἡλίου Πρεσβυτέρου, Φιλοκαλία, τ. Β', σελ. 313, § ρλα'.

7) Β.Θ. Σταυριδίου - Ε.Α. Βαρέλλα, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 303, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.»,
Θεσσαλονίκη 1996· Β.Θ. Σταυριδίου, Ὁρθοδοξία καὶ Ἀγγλικανισμὸς κατὰ τὸν Κ' Αἰῶνα, σελ. 13,

Θεσσαλονίκη 1960· **Ίω. Χ. Κωνσταντινίδου**, «Μελέτιος Μεταξάκης», λ. στήν «Θ.Η.Ε.», τ. 8, στλ. 967, Ἀθήναι 1966· **Β. Θ. Σταυρίδου**, «Ἀγγλικανισμός καί Ὁρθοδοξία», λ. στήν «Θ.Η.Ε.», τ. 1, στλ. 201-202, Ἀθήναι 1962.

- 8) **Β.Θ. Σταυρίδου - Ε.Α. Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 80.
- 9) **Μ. Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέτση**, Ἡ Συμβολή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στήν Ἰδρυση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, σελ. 99, ἐκδόσεις «**Τέρτιος**», Κατερίνη 1988.
- 10) **Β.Θ. Σταυρίδου - Ε.Α. Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 93.
- 11) **Μ.Π. Γ. Τσέτση**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 96.
- 12) Βλ. στὸ **Παύλου Μοναχοῦ Κυπρίου**, Νεοημερολογιτισμός - Οἰκουμενισμός, σελ. 60, ἐκδοσις «**Κ.Γ.Ο.**», Ἀθήναι 1982.
- 13) Περιοδ. «**Ἐκκλησία**», ἀριθ. 43-44/29.10.1938, σελ. 355.
- 14) **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα** (†), Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία ἐκ πηγῶν ἀψευδῶν (1817-1967), τ. Γ', σελ. 2160, ὑποσημ. 1, Ἀθήναι 1971.
- 15) **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, σελ. 2159.
- 16) **Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Α. Παπαδοπούλου**, Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, σελ. 192, ἐκδόσεις «**Α.Δ.Ε.**», ἐν Ἀθήναις 1954.
- 17) **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ὁ Φώτης Κόντογλου στήν τρίτη διάστασή του, Γουμένισσα 2003, σελίδες 312.
 - Στὸν προσεκτικὸ ἀναγνώστη γίνεται ἀμέσως σαφές, ὅτι στὸ βιβλίον αὐτὸ ἐκτίθεται ἀνεπανόρθωτα ὁ **γ. Θ.Δ.**, ἐφ' ὅσον ἡ προοπτικὴ του εἶναι πράγματι **αὐτο-βιογραφικὴ**, δηλαδὴ νὰ προβληθῆ ὄχι τόσο ὁ **Φ.Κ.**, ὅσο αὐτὸς ὡς «**ὁμολογητὴς**» (!), ὁ ὁποῖος μάλιστα διορθώνει καὶ τὶς «**ἐκτροπές**» τοῦ μακαριστοῦ μαστρο-Φώτη!... Τελικά, ὁ **γ. Θ.Δ.**, μὲ τὸ βιβλίον αὐτό, ἀποδεικνύεται ἀπροκάλυπτα πλέον καὶ ἀθεράπευτα ὡς **ψυχαναγκαστικὸς μὲ τὴν ὑστεροφημίαν του!**...
- 18) **Ἁγίου Ἰγνατίου**, PG τ. 5, στλ. 721B.

Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἢ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;*

Ε'

Κριτικὴ ἀναφορὰ σὲ τρία ἄρθρα τοῦ γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου

Ἡ τρίτη ἐπίσκεψις τοῦ οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στοῦ Βατικανό (1995, 2002, 2004), μὲ ἀποκορύφωμα τὸν ἀντορθόδοξο λειτουργικὸ συγχρωτισμὸ του μὲ τὸν αἰρετικὸ Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β' στὴν Θρονικὴ Ἑορτὴ τῆς Ρώμης (29 Ἰουνίου),

• συνέτεινε ἔτι περαιτέρω στὴν «βαθμιαία ἀπόλεια τῆς αἰσθήσεως τῆς οὐσίας καὶ τῆς δυνάμεως τῆς αἰρέσεως»·

• ὑπεγράμμισε τὶς «ἐπικίνδυνες τάσεις καὶ τὰ ἀπρόσεκτα διεκκλησιαστικὰ ἀνοίγματα τοῦ Διαλόγου τῆς Ἀγάπης, τὰ ὁποῖα μὲ τὴ μέθοδο τοῦ σαλαμιου μᾶς ὀδηγοῦν ἐκάστοτε καὶ σὲ νέες δυσάρεστες ἐκπλήξεις»·

• ὑπενθύμισε τὴν «βαθμιαία ἐξάντληση καὶ ἀποδυνάμωση τοῦ ἀμυντικοῦ συστήματος τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ».

Τὰ «στοιχεῖα» αὐτὰ ἀποτελοῦν ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ «φυσιγνωμικὰ» τῆς «σύγχρονης ἐπιδημικῆς ἐκκλησιολογικῆς ἀσθενείας» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία «πλήττει ἀνελέητα πολλὰ διαμερίσματα τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅπως ἐπεσήμαινε ἔγκυρα πρὸ 16ετίας ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς Ἀνδρέας Θεοδώρου¹.

θ. Τὸ «κοινωνεῖν τοῖς συνηγόροις τοῦ σκότους» ἐν γνώσει

ΜΕΧΡΙ τώρα, χάριτι Θεοῦ, ἔχομε ἀποδείξει ἀπολύτως τεκμηριωμένα τὴν ἄμεση καὶ ἄρρηκτη σχέση, τὴν αἰτιώδη σχέση, μεταξὺ τῆς Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924 καὶ τῆς ἐπισήμως ἀρξαμένης τὸ 1920 Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἐξ αἰτίας δὲ αὐτῆς τῆς σχέσεως τὴν ὑπαρξὶ ἐντεῦθεν τοῦ 1924 ὄχι Νεοημερολογιτῶν καὶ Παλαιοημερολογιτῶν, ἀλλὰ κατ' ἀκριβείαν Οἰκουμενιστῶν καὶ Ἀντι-οικουμενιστῶν.

Ὁ γέρον Θεόκλητος Διονυσιάτης (ἐφ' ἐξῆς: γ.Θ.Δ.), ὅταν ἀποσυνδέη τὸ Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἀπὸ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι, ἐπίσης δὲ ὅταν κατ' οὐσίαν ἀρνήται τὴν ὑπαρξί τοῦ ἐκκλησιομάχου Οἰκουμενισμοῦ μετὰ τὸ 1972, ἀποδεικνύεται ἐξ ἑνὸς μὲν ὡς ἀποκρύπτων τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια ἢ ὡς μὴ κατανοῶν αὐτήν, ἔνεκα βαθείας καὶ ἀθεραπεύτου προκαταλήψεως· ἐξ ἑτέρου δὲ ὡς βαθύτατα ἀλλοτριωμένος ἀπὸ τὴν διαβρωτικὴ ἐπίδρασι τῆς κοινωνίας του μὲ τὴν **Καινοτομίαν**.

Ὁ κυρίως καὶ ἀληθῶς Ἀθωνίτης Ἡουχαστής, ὁ πλήρης Φωτὸς καὶ Χάριτος Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, ἐπισημαίνει εὐστοχα τὶς καταλυτικὰς ἐπιπτώσεις σὲ πνευματικὸ ἐπίπεδο ἀπὸ τὴν ἄμεση ἢ ἔμμεση κοινωνία μὲ τὴν αἶρεσι καὶ ἐξελέγχει τὸν ἀγιορεΐτη γ.Θ.Δ. ὡς κοινωνοῦντα ἐν γνώσει μὲ τοὺς «συνηγόρους τοῦ σκοτόυς», δηλαδὴ τοὺς καινοτόμους Οἰκουμενιστάς.

Ὁ γ.Θ.Δ., ἐπὶ ἐξήκοντα περίπου συναπτὰ ἔτη (1941-2004), «ἐν τῇ τῶν αἰρετικῶν κοινωνίᾳ», δίδει «χώραν παρησίας» κατὰ τῆς Ἀληθείας στοὺς «*παραχαράττοντας τὰ εὐσεβῆ δόγματα νεήλυδας καθηγητὰς*»² τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ταυτοχρόνως καθίσταται ὁλον ἐν καὶ «*ὑποψυχόμενος*», δηλαδὴ ἐντάσσεται στοὺς «*μὴ θερμῶς ἀντεχομένους τῆς κατ' εὐσέβειαν ἀληθείας*»².

«*Οὐ μικρόν ἐστι κοινωνεῖν τοῖς συνηγόροις τοῦ σκοτόυς*», λέγει ὁ Κήρυξ τῆς Χάριτος, «*οὐ μικρόν ἐστι διδόναι τινὰ τούτοις αὐτῶν χώραν παρησίας*»² κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ γ.Θ.Δ., παραδεδομένος προφανῶς «*εἰς ἀδόκιμον νοῦν*»³ διὰ τὸ «*κοινωνεῖν τοῖς συνηγόροις τοῦ σκοτόυς*» ἐν γνώσει, ἐπιτίθεται λάβρος ἐναντίον τῶν ἀσθενεστέρων εὐσεβῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἐκμεταλλεῦόμενος ὑπαρκτὰς ἢ ὑποτιθέμενες ἀδυναμίας τους, προκειμένου νὰ καλύψῃ τὴν κραυγαλέα ἐνοχὴ αὐτοῦ καὶ τῶν προϋσταμένων του.

«*Ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἐν τοῖς ἑαυτῶν δόγμασιν ἔχουσι τὴν ἰσχύν*», ἔλεγε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος, «*ἐν τοῖς ἡμετέροις σαθροῖς ταύτην θηρεύσουσι, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς περ αἱ μυῖαι τοῖς τραύμασιν, οὕτω τοῖς ἡμετέροις ἐπιτίθενται, εἴτε ἀτυχήμασι χρὴ λέγειν, εἴτε ἀμαρτήμασιν*»⁴.

«*Ἐπειδὴ δὲν ἔχουν τὴν δύναμι στὰ δόγματά τους, προσπαθοῦν νὰ τὴν θηρεύσουν στὶς ἰδικές μας ἀδυναμίες· καὶ γι' αὐτὸ πέφτουν ἐπάνω στὰ ἰδικὰ μας εἴτε ἀτυχήματα πρέπει νὰ τὰ ὀνομάσω εἴτε ἀμαρτήματα, ὅπως οἱ μῦγες στὰ τραύματα*».

1. ΔΕΝ θὰ ἔπρεπε ὁ **γ.Θ.Δ.** νὰ ἀγνοῖ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὅτι κατὰ τὶς παραμονὲς τῆς **Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924**, τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως διακατείχεται ἀπὸ ἀγωνίαν, διότι «*ἔβλεπε ἐξακολουθοῦντας νὰ ἰσχύωσι*» καὶ μετὰ τὸ λεγόμενον **Πανορθόδοξο Συνέδριον τοῦ 1923** (ΚΠολις, 10.5-8.6.1923) οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ἀπαιτοῦσαν τὴν προσχώρησιν στὸ **Νέο Ἡμερολόγιο** καὶ «*ἐμελέτα διαρκῶς τὰ κατὰ τὸ ζήτημα*» τοῦτο.

Ἔτσι ἔσημείωνε ὁ Σάρδεων Γερμανὸς († 1945),

«καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος, τοῦλάχιστον ἐν τῷ ταῦτοχρόνῳ ἑορτασμῷ τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, νὰ ἐξακολουθῇ παραμένον ἀνικανοποίητος», «καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὰ ψηφίσματα τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου»⁵.

2. ΕΠΙΣΗΣ, ὁ **γ.Θ.Δ.** δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγνοῖ τὸν «*φόβο καὶ τὴν ἀνησυχία πολλῶν ὀρθοδόξων*» ἐξ αἰτίας τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ὅπως ἔγραφε σχετικὰ κατὰ τὸ **1988** ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς Ἀνδρέας Θεοδώρου († Μάρτιος 2004).

Ὁ **Οἰκουμενισμὸς**, «**ΣΑΝ ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΙΔΗΜΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΠΛΗΤΤΕΙ ΑΝΕΛΕΗΤΑ ΠΟΛΛΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**», ἐπεσήμαινε ἔγκυρα ὁ ἀείμνηστος, τὰ δὲ «*φυσιογνωμικὰ στοιχεῖα τῆς ἀσθενείας αὐτῆς*» συντείνουν στὴν «**ΒΑΘΜΙΑΙΑ ΕΞΑΝΤΛΗΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΔΥΝΑΜΩΣΗ ΤΟΥ ΑΜΥΝΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ**» καὶ «**ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΥΠΑΡΚΤΟ ΚΙΝΔΥΝΟ ΚΑΙ ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΕΝΑΓΚΑΛΙΣΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΜΑΣ, ΓΕΓΟΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΠΟΤΕ ΝΑ ΧΑΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ ΜΑΣ**»⁶.

♦ Ἐν τούτοις, στὸ «*ὀπτικὸ πεδίο*» τοῦ **γ.Θ.Δ.** δὲν ὑπῆρξε ποτὲ οὔτε ἡ «*σύγχρονη ἐπιδημικὴ ἐκκλησιολογικὴ ἀσθένεια*» τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ἡ ὁποία ἐγκαινιάσθηκε τὸ **1920** καὶ παρήγαγε τὴν **Μεταρρύθμισιν τοῦ 1924**, οὔτε ὁ «*ὑπαρκτὸς κίνδυνος καὶ θανάσιμος ἐναγκαλισμὸς*» ἐξ αἰτίας τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ κατ' αὐτὸν δῆθεν «*κοινωνικοῦ χαρακτῆρος σχέσεις καὶ συναντήσεις*» «*καὶ κάποιες ἀβρότητες καὶ φιλοφροσύνης μὲ ἑτεροδόξους*» (Ἄρθρον Α')!...

ι. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου

⊕ **ΕΩΡΩΝ** ὁ **γ.Θ.Δ.** τοὺς εὐσεβεῖς τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου ὡς δῆθεν «*ἀπλοϊκοὺς ἀνεγκεφάλους-σχισματικούς ἀδελφούς*» (Ἄρθρον Γ'), ἐ-

πινοεῖ, ὡς συνήθως, ἕναν πλαστό καὶ ἀνιαρὸ «διάλογο», ἐπιστρατεύει δὲ καὶ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς αὐτὸν (6.5.1957) τοῦ ἀειμνήστου **π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου** († 1964) ἐκ Πατρῶν, στὴν προσπάθεια νὰ ἀποδείξει, ὅτι ἦσαν δῆθεν «*εὐτελῆ τὰ κίνητρα τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ σχίσματος*» (Ἄρθρον Γ'), περαιτέρω δὲ προσπαθεῖ νὰ σπιλώσῃ μὲ τὸν χειρότερο τρόπο τὴν μνήμη ἰδίως τοῦ ἀγιοτάτου **Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου** († 1955), ἐκτρεπόμενος σὲ ἕνα ὑβρεολογικὸ παραλήρημα, σύμφωνο κατὰ πάντα πρὸς τὴν παράδοσι τῆς ἀγιορειτικῆς ἀθυροστομίας.

* * *

1. ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ, ὁ νηφάλιος ἀναγνώστης ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως, ὅτι ἡ δημοσίευσίς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ **π. Γερβασίου** ἐκθέτει ἀνεπανόρθωτα τὸν **γ.Θ.Δ.**

■ Ὁ **π. Γερβάσιος**, ὡς ὄντως πνευματικὸς ἄνθρωπος, εἶναι εὐγενὴς καὶ μετρημένος στὶς ἐκφράσεις του, ἐνῶ ὁ **γ.Θ.Δ.** διαλάμπει μὲ τὴν ἀγένεια καὶ τὴν ἀμετροπέειά του.

■ Ὁ **π. Γερβάσιος** δηλώνει σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως, ὅτι θεωρεῖ «*τὴν πρᾶξιν τῆς Ἱεραρχίας μας ὡς θεβιασμένην*», θεωρεῖ τὴν «*πρᾶξιν*» τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924 ὑπὸ «*τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὡς ΜΗ ΣΤΟΙΧΟΥΣΑΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ, ΤΟΣΟΥΤΩ ΜΑΛΛΟΝ ΟΣΟΝ ΑΥΤΗ ΔΕΝ ΗΤΟ ΠΑΝ-ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣ*»,

ἐνῶ ὁ **γ.Θ.Δ.** δηλώνει, ὅτι

«τίποτε τὸ ἄτοπο δὲν ὑπάρχει στὸ ἄλμα τῶν 13 ἡμερῶν, παρὰ μόνον ὁ ἄστοχος τρόπος» (Ἄρθρον Γ').

■ Ὁ **π. Γερβάσιος**, ἀναφερόμενος στὰ «*ἐλατήρια*» τῶν Ἱγυετῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, δὲν προσάγει τεκμήρια ἀσφαλῆ, ἀλλὰ μόνον **πιθανολογεῖ**, βασιζόμενος στὶς γνωστὲς φημολογίες καὶ τὶς προσωπικὲς του ἐκτιμήσεις, πάντως μὲ φειδῶ· ἐνῶ ὁ **γ.Θ.Δ.** πλειοδοτεῖ, μέσῳ μάλιστα τῆς γνωστῆς του φαιδρᾶς **ψυχαναλυτικῆς μεθόδου**, ἀποδεικνύομενος ἔτσι ἄδικος, συκοφάντης, ἀνενημέρωτος καὶ σοφιστὴς ἄριστος.

2. ΚΑΤΟΠΙΝ, ὁ **γ.Θ.Δ.** διαπράττει ἕνα μεγάλο ἀτόπημα, ὅταν ἐνῶ ἐπικαλεῖται τὴν βραχυτάτη ἐπιστολὴν τοῦ ἀειμνήστου **π. Γερβασίου**, ταυτοχρόνως καὶ ἐνόχως **ἀποσιωπᾷ/ἢ ἀποκρύπτει** τὴν ἐκτενεστάτη ἐπιστολιμαία διατριβή, τὴν ὁποία τοῦ ἔστειλε ἐκ Πάρου τὴν **16.8.1979** ὁ ἀγιώτατος **π. Φιλόθεος Ζερβάκος** († 25.4/8.5.1980)⁷.

Στὴν καθοριστικῆς σημασίας ἐπιστολὴν αὐτὴν

■ ὁ **π. Φιλόθεος** γράφει μὲ ἰδιαίτερο ζήλο καὶ παρηρησία γιὰ τὴν «*καθαρὰ ἀλήθεια*» περὶ τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου **Χρυσοστόμου Πα-**

παδοπούλου και την ένοχη σχέση του με την Μεταρρύθμιση του 1924, αποδεικνύει δὲ αὐτὸν ψευδόμενον γιὰ ὅσα ἀναφέρει στὸ βιβλιάριό του: «*Ἡμερολογιτικῶν Κατηγοριῶν Ἐλεγχος*» (ἔκδοσις α΄, Ἀθῆναι 1937).

■ ὁ π. Φιλόθεος θεωρεῖ τὴν εἰσαγωγή τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ὡς γενομένην «**ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΩΣ, ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ ΚΑΙ ΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΩΣ**».

■ ὁ π. Φιλόθεος ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ καινοτόμος ἀρχιεπίσκοπος μὲ «τὸ νὰ ἀποδεικνύη [μέσω τοῦ βιβλιαρίου του], ὅτι ὁ παλαιοημερολογισμὸς εἶναι [δῆθεν] μία καθαρὰ πλάνη, τοῦτο ἀποδεικνύει **ΑΣΤΑΘΕΙΑΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΠΛΑΝΗΝ ΤΟΥ ΝΟΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ**».

■ ὁ π. Φιλόθεος συνδέει εὐθέως καὶ ἀμέσως τὴν Μεταρρύθμιση τοῦ 1924 μὲ τὸν Οἰκουμενισμό, ὅταν λέγη, ὅτι ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος τὴν «πλάνην τοῦ νοὸς καὶ τῆς διανοίας» «ἔπαθε, διότι - ὡς μὴ ὄφελε - ἠκολούθησε τὸν **ΝΕΩΤΕΡΙΣΤΗΝ, ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΝ, ΜΑΣΣΩΝΟΝ ΜΕΤΑΞΑΚΗΝ**», «**ΜΕ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΗΝΟΙΞΑΝ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥ ΛΟΓΙΚΟΥ ΠΟΙΜΝΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΝ, ΤΟΝ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΜΕΛΙΤΩΝΑ, ΙΑΚΩΒΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΕΙΣ-ΕΛΘΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΟΓΙΚΗΝ ΠΟΙΜΝΗΝ, ΚΑΤΕΣΠΑΡΑΞΑΝ ΤΑ ΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΒΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ**».

■ ὁ π. Φιλόθεος βεβαιώνει, ὅτι «ὁ **Μεταξάκης συμπαρέσυρε [τὸν Παπαδόπουλο] καὶ εἰς ἄλλα ἄτοπα, τὰ ὁποῖα παραλείπω**».

■ ὁ π. Φιλόθεος περιγράφει, ὡς αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς, τὴν ιστορική ἐκείνη στιγμή, τὴν ὄντως τραγική, καθ' ἣν ὁ τρομοκρατημένος ἀπὸ τὶς ἀπειλὲς τῶν φανατικῶν καὶ μετανοημένος ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος

«ἮΡΧΙΣΕ ΜΕ ΤΑΣ ΔΥΟ ΤΟΥ ΧΕΙΡΑΣ ΝΑ ΚΤΥΠΑ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΟΥ ΔΥΝΑΤΑ» «ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΩΝ» «ΝΑ ΛΕΓΗ: “ΝΑ ΜΗ ΤΟ ΞΩΝΑ, ΝΑ ΜΗ ΤΟ ΞΩΝΑ, ΝΑ ΕΔΕΧΟΜΟΥΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ! ΑΥΤΟΣ, ΑΥΤΟΣ Ο ΔΙΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΣ Ο ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ ΜΕ ΠΗΡΕ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ ΤΟΥ!”».

ια. Ἀτόπημα ἀσυγκρίτως μεγαλύτερο

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ αὐτὸ ἀτόπημα τοῦ γ.Θ.Δ., δηλαδή ἡ ἐκ μέρους του ἀποσιώπησις/ἡ ἀπόκρυψις τῆς κατ' οὐσίαν ἐλεγκτικῆς ἐπιστολῆς πρὸς

αὐτὸν τοῦ ὀσιωτάτου **Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου**, γίνεται ἀσυγκρίτως μεγαλύτερο, ὅταν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἀκόλουθα:

1. Ὁ γ.Θ.Δ., ἂν καὶ ἦταν ἀνέκαθεν πεπεισμένος, ὅτι «*δυνατὸν νὰ ἔχωμεν ἓνα ἐπὶ πλεόν Φιλόθεον εἰς τὸ Ἀγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας*»⁸. ἂν καὶ εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι «*διὰ σημείων ὁ Θεὸς θὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀγιότητά του*»⁸, ὅμως ποτὲ δὲν υἰοθέτησε τὴν «*καθαρὰ ἀλήθεια*» τοῦ ὀσιωτάτου **Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου** γιὰ τὴν **Μεταρρύθμισι τοῦ 1924**, οὔτε ἐπικαλεῖται αὐτὴν ποτέ, ἀλλὰ καὶ τὴν κατεπολέμησε!...

2. Ὁ γ.Θ.Δ., ὡς βιογράφος τοῦ Ὁσίου **Φιλοθέου τῆς Πάρου**, ὁμολογεῖ ὅτι «*ΟΥΔΕΙΣ ΕΙΧΕ ΤΟΣΟΝ ΑΝΗΣΥΧΗΣΕΙ ΚΑΙ ΓΡΑΨΕΙ ΤΟΣΑ*», γιὰ τὸ Ἡμερολογιακό, «*ΟΣΑ Ο ΣΟΦΟΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ*»⁹, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐγράφοντο ἐν τῇ προοπτικῇ πάντοτε τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ **Πατρῖου Ἡμερολογίου**, πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας.

■ Λόγου χάριν, τὴν **7.9.1964**, ὁ ὀσιώτατος **Φιλόθεος** ἔγραφε τὰ ἐξῆς πρὸς τὸν Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου **π. Γαβριήλ** († 1983), **Γέροντα τοῦ γ.Θ.Δ.**:

«Ἦδη προβάλλει ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη καὶ οἱ καιροὶ τὸ ἀπαιτοῦν, ὅπως συντονίσωμεν ἅπαντες τὰς προσπάθειαις ἡμῶν καὶ ἐνεργήσωμεν ὁμοθυμαδὸν καὶ μελετημένως ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΟΥ. Τοῦτο, ὡς πάντες γνωρίζομεν, ἀπαιτεῖ αὐτὴ ἡ ἐνότης τῆς ἐνδόξου καὶ πολυπαθοῦς Ἑλλαδικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἥτις ἐνότης διεσπάσθη, ἀφ' ἧς στιγμῆς ΑΥΘΑΙΡΕΤΩΣ ΚΑΙ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΣ ΕΙΣΗΧΘΗ ΤΟ ΠΑΠΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ...»⁹.

3. Ὁ γ.Θ.Δ., βιογραφῶν τὸν Ὁσιον **Φιλόθεο τῆς Πάρου**, σχολιάζει ὡς ἐξῆς τὴν γνωστὴ καὶ ζηλωτικὴ συγγραφὴ τοῦ Ὁσίου: «*Ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει προσύνοδος*»¹⁰:

«Θεμελιωμένους στὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν μακραίωνα παράδοσίν Της, ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΗΝΕΙΧΕΤΟ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΕΣ. ΓΙ' ΑΥΤΟ ΚΑΘΕ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥ ΤΟΝ ΕΥΡΙΣΚΕΝ ΑΝΤΙΘΕΤΟΝ, σπεύδοντα νὰ ἀναιρέσῃ τὶς καινοτόμους προθέσεις νεωτεριστῶν θεολόγων ἢ ἀξιωματούχων τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ βιβλίον λοιπὸν αὐτό, τὸν σκοπὸν αὐτὸν ὑπηρετεῖ μὲ δύναμι ἰσχυρότατα ἐπιχειρήματα»¹⁰.

■ Τὸ βιβλίον ὅμως αὐτό, τὸ ὁποῖο ἐγράφη ὑπὸ τοῦ **Γέροντος Φιλοθέου τοῦ 1926**, εἶναι ἀμέσως καὶ εὐθέως **ἀντι-οικουμενιστικὸ**¹¹:

– ἀντιτίθεται ἐρρωμένως στήν μέλλουσα νά συνέλθῃ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει **Προσύνοδον**, ἡ ὁποία συνήλθε τελικὰ τὸ 1930 ὡς **Προκαταρκτικὴ Ἐπιτροπὴ**, ὡς συνέχεια μὲν τοῦ λεγομένου **Πανορθοδόξου Συνεδρίου τοῦ 1923**, θεωρεῖται δὲ ὡς προετοιμάσασα τὸ ἔδαφος τῶν λεγομένων **Πανορθοδόξων Διασκέψεων** (Ρόδος, 1961 ἐ.), στήν προοπτικὴ πάντοτε τῆς ὀπωσδήποτε οἰκουμενιστικῆς **Ἐκκλησίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου**»¹².

– κατακρίνει σφοδρῶς τὴν ἐνασχόλησι τῶν Ποιμένων εἰδικὰ **«περὶ Ἡλίου καὶ Σελήνης, περὶ στοιχείων (περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων), περὶ ἡμερολογίων καὶ πασχαλίων»**, τὰ ὁποία προξενοῦν **«σύγχυσι, ταραχήν, διαμάχας, φιλονικίας, ἔχθρας, μίση καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη τῆς κακίας...»**, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει τόσα ἄλλα ὄντως σοβαρὰ θέματα.

– προτείνει εὐθαρσῶς, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, στήν **«μέλλουσαν νά συνέλθῃ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον»**,

«ΝΑ ΕΠΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΘΩΣ ΜΑΣ ΤΟ ΠΑΡΕΔΩΚΑΝ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ».

16. Ἁγιμάχος καὶ αὐτο-αναιρούμενος

ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ, ὁ **γ.Θ.Δ.** αὐτο-καταδικάζεται, ὅταν ἐπικαλῆται τὸ ἀνύπαρκτο κῦρος μιᾶς βραχυτάτης καὶ μετεώρου ἐπιστολῆς τοῦ **π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου**, ἐνῶ δὲν ἀποδέχεται τὶς διευκρινίσεις καὶ ὑποδείξεις τοῦ ὀσιωτάτου **Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου**, οὔτε μιμεῖται τὸν ἔνθεο ζῆλο ἐκείνου, πρὸς εἰρήνην καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ **Πατροπαράδοτου Ἡμερολογίου**

1. Ὁ γ. Θ. Δ. ἐνεργεῖ μάλιστα ὅλως ἀντιθέτως: ὡς **«ὑποψυχόμενος»**², (ἢ ὡς **«ὑποξέων»**, κατὰ τὰ γραφόμενά του¹³), καταπολεμᾷ μὲ ἀσύνηθες πάθος τὶς διαναγέστατες θέσεις τοῦ ὀσιωτάτου Γέροντος, γενόμενος οὕτω καὶ **ἀγιμάχος**, ἐφ' ὅσον:

– ἐπανεκδίδει τὸ **κατακριθὲν** ὑπὸ τοῦ ὀσιωτάτου Γέροντος Φιλοθέου βιβλίариο τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου **Χρυσσοστόμου Παπαδοπούλου**: **«Ἡμερολογιτικῶν Κατηγοριῶν Ἐλεγχος»** (ἔκδοσις β', Θεσσαλονίκη 1979).

– συνδημοσιεῖ ὡς ἐπίμετρον τοῦ βιβλιαρίου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ **π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου**, ἐνῶ ἀποσιωπᾷ ἐπιμελῶς **τὶς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες** πρὸς τὶς ἰδικές του ἀπόψεις τοῦ ὀσιωτάτου **Γέροντος Φιλοθέου**

– κυριολεκτικά **έξανίσταται** και στην σκέψι μόνο επαναφορᾶς τοῦ Πατρὸς Ἡμερολογίου ¹⁴.

– διασαλπίζει, ὅτι «**τίποτε τὸ ἄτοπο δὲν ὑπάρχει στὸ ἄλμα τῶν 13 ἡμερῶν**» (Ἄρθρον Γ'), ἀπλῶς ἡ Ἐκκλησία «**ῶνόμασε μίαν ἡμέραν ἀπὸ 10 σὲ 23**» (Ἄρθρον Β').

– χαρακτηρίζει τοὺς ἐνισταμένους κατὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς καινοτομίας τοῦ 1924 σκαιότατα ὡς «**ἀπλοϊκοὺς ἀνεγκεφάλους-σχισματικούς**» (Ἄρθρον Γ'), ὡς «**έτεροδόξους ψευδομονάρχους**» (Ἄρθρον Β') καὶ ὡς συγκροτοῦντας τὸ «**παλαιοημερολογιτικὸ ἀπάνθρωπο σχίσμα**» (Ἄρθρον Β' καὶ Γ') κ.τ.ὸ!...

2. ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ὅμως, ὁ γ.Θ.Δ. ὄχι ἀπλῶς αὐτο-αναιρεῖται, ἀλλὰ καὶ δεινῶς **αὐτο-καταβαραθρώνεται**, ὅταν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἐξῆς πρόσθετα καὶ **πλήρως καταλυτικὰ** γι' αὐτὸν στοιχεῖα, βάσει δύο προῶμων ἄρθρων του ¹⁵:

– τὸ 1957, συμφωνῶν μὲ τὸν ὀσιώτατο Γέροντα Φιλόθεο, ἐδήλωνε κατηγορηματικῶς, ὅτι ἐγνώριζε «**ΤΗΝ ΑΝΕΙΔΙΚΡΙΝΕΙΑΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ**», γιὰ ὅσα ἔγραφε «**εἰς βιβλιάριόν τι ὑπὸ τὸν τίτλον: “Ἡμερολογιακῶν κατηγοριῶν ἔλεγχος” ἐκδοθὲν τὸ ἔτος 1937**», ὡς καὶ τὴν προσπάθειαν αὐτοῦ «**ΝΑ ΠΑΡΑΣΥΡῆ Εἰς τὴν Περιπέτειαν καὶ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας, ἵνα προσῶσθη νομιμοθητὰ εἰς τὴν ἀντικανονικὴν ἐνεργεῖαν τοῦ**»!...

– τὸ 1957, συμφωνῶν μὲ τὸν ὀσιώτατον Γέροντα Φιλόθεο καὶ ὑπερθεματίζων, θεωροῦσε τὴν **Μεταρρύθμισιν τοῦ 1924**, ὡς «**ἀντικανονικὴν ἐνέργειαν**», ὡς «**πράγμα εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἀντικανονικόν**», ὡς «**ἀνυπολόγιστου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κακοῦ**», τὸ ὁποῖο «**ἐκθέτει τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν ὑπόλοιπον Ὁρθόδοξον κόσμον καὶ τοὺς ξένους**», ὡς «**ἀντικανονικότητα παραμένουσαν εἰσέτι ἀθεράπευτον**», ὡς «**κινδυνώδη καινοτομίαν**», ὡς «**καινοτόμον τάσιν**», ὁδηγοῦσαν εἰς «**τὸν ὄλισθον τῶν καινοτομιῶν**», ὡς «**ἄτοπον**» χρῆζον διορθώσεως, ὡς θέματος ἔνεκα τοῦ ὁποίου «**ΚΑΙ ΑΥΤῆ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος οὕσα ἀκαλύπτως κανονικῶς, νὰ μὴ δικαιοῦται νὰ ἀεῖοι ὑπακοῆν**», ὡς «**τὸ διχάσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἡμερολογιακὸν ζήτημα**», τὸ ὁποῖο «**ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΒΛΕΠΩΜΕΝ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΤΕΝΟΙΣ ΟΡΙΟΙΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΚΑΙ ΤΡΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ, ΑΛΛ' ΕΝ ΣΥΣΧΕΤΙΣΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**», βάσει δὲ ὄλων αὐτῶν «**καθίσταται πρόδηλος ἡ ἀναγκαιότης τῆς ἐπιλύσεως τῆς ἐκκρεμότη-**

τος τοῦ ἡμερολογιακοῦ θέματος, **Η ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΘΑ ΔΙΑΙΩΝΙΖΗ ΤΗΝ ΣΥΓΧΥΣΙΝ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΘΑ ΦΘΕΙΡΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΩΣ ΤΑΣ ΟΡΘΟΔΟΕΟΥΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ, ΑΝΕΥ ΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ ΤΙΝΟΣ ΑΜΥΝΗΣ, ΘΑ ΝΟΘΕΥΗ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ ΤΗΣ, ΘΑ ΜΑΤΑΙΩΝΗ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΤΗΣ...»!!!...**

– τὸ 1957, συμφωνῶν μὲ τὸν ὀσιώτατο Γέροντα Φιλόθεο, κατ’ οὐσίαν συνέδεε ἄμεσα τὸ **Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα** μὲ τὸν **Οἰκουμενισμό**, στὶς ἀπαρχές τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο τὸ λεγόμενον **Πανορθόδοξο Συνέδριον τοῦ 1923** καὶ ὁ **Μελέτιος Μεταξάκης**, ὅταν ὑπεγράμμιζε τὴν σχέσι τοῦ Ἡμερολογίου μὲ τὰς **«τυρευομένας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἄλλας κινδυνώδεις καινοτομίας»**, **«ὅτε Πατριάρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἦτο ὁ μοιραῖος Μελέτιος Μεταξάκης, ὅστις συνεκινεῖτο περισσότερον ἀπὸ τὸν προοδευτικὸν Ἀγγλικανισμὸν ἢ τὰ “ἀτηρχαιωμένα” δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας»!**...

– τὸ 1957, ἐχαρακτήριζε εὐθυβόλως καὶ ἐπιτυχῶς τοὺς **«Παλαιοημερολογίτας»**, ὡς **«ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΜΑΚΡΑΝ»** καὶ **«ΔΙΚΑΙΩΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΟΥΣ»**, ὡς **«κατὰ συνείδησιν θρησκευομένους ἀδελφούς»**, ὡς **«πλήθη λαοῦ, θρησκευόντα μὲ συνέπειαν, φρουροῦντα τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔτοιμα νὰ θυσιασθοῦν διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸ καλὸν τῆς»**, ὡς προτιμήσαντας **«συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν κακῶς ἐννοουμένην εἰρήνην»**, ὡς κακῶς ὀνομαζομένους **«ὄχλος»**: **«ὡς λέξις εἶναι ἄστοχος καὶ ἀντιχριστιανικωτάτη ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὸν τὸν ὄχλον ἐπανεπαύετο· ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ Παῦλος ἐνομοθέτει χάριν αὐτοῦ οἱ Πατέρες ἐδογμάτισαν· ΠΑΡΑΒΡΑΧΥ ΝΑ ΕΙΠΩΜΕΝ, ΟΤΙ ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΩΣ ΕΚΛΕΚΤΟΙ... ΑΣ ΕΝΘΥΜΗΘΩΜΕΝ, ΠΟΙΟΙ ΑΝΤΕΔΡΑΣΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΣ»**, ὡς κακῶς κατηγορουμένους **«ὡς ἀπειθεῖς»**: **«εἶναι ἄδικος ἡ κατηγορία...»**, ὡς ἀξίους τιμῆς: **«ΥΠΟΧΡΕΟΥΜΕΘΑ ΝΑ ΤΙΜΗΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΥΣ, ΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ ΑΣΦΑΛΩΣ ΚΑΠΟΤΕ ΥΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ»**, ὡς καταστάντας **«ΑΞΙΟΜΙΜΗΤΟΝ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘ’ ΗΜΑΣ ΟΡΘΟΔΟΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ»**, ὡς ἀξίους νὰ περιβληθοῦν **«ΜΕ ΣΕΒΑΣΜΟΝ, ΣΤΟΡΓΗΝ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗΝ»**, ὡς ἀποτελοῦντας **«ΖΩΣΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΩΣ ΕΚΕΙΝΗΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»**, ὡς εὐλαβῆ τέκνα **«τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»**, **«ΩΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Ο ΒΙΟΣ ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ»** Αὐτῆς!!!...

* * *

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ἀνατομία τῶν *θεοκλητείων* *πλανῶν* θὰ πρέπει ὁμως νὰ συνεχισθῆ, διότι οἱ πτώσεις τοῦ **γ.Θ.Δ.** εἶναι ἀλλεπάλληλες καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐρμηνευθοῦν, παρὰ μόνον μέσω τῆς πνευματικῆς θεωρήσεως, ἐφ' ὅσον συνιστοῦν τὸ πράγματι τραγικὸ φαινόμενο τῆς *ἐγκαταλείψεως* ἀπὸ τὴν φωτιστικὴ χάρι τοῦ φωτοδότου Σωτῆρος μας.

**«Οὐ μικρὸν ἐστὶ κοινωνεῖν τοῖς συνηγόροις τοῦ σκοτόυς»,
«οὐ μικρὸν ἐστὶ διδόναι τινὰ τούτοις αὐτῶν χάραν παρησιας»²...**

(Συνεχίζεται)

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 321/Ιουλίου- Αὐγούστος 2004, σελ. 66-71, 75.

1) Βλ. ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», 16.12.1988, σελ. 7.

2) Ἅγιου Γρηγορίου Παλαμά, Πρὸς Ἀκίνδυνον Ἀντιρρητικὸς Α', Κεφάλαιον ΙΒ', § 61.

3) Πρὸβλ. Ρωμ. α' 28.

4) Ἅγιου Γρηγορίου Θεολόγου, PG τ. 36, στλ. 17B.

5) †Σ.Γ., «Ἐορτολόγιον - Νέον Ἡμερολόγιον», περιοδ. «Ὁρθοδοξία» Κωνσταντινουπόλεως, ἀριθ. 4/31.7.1926, σελ. 108.

6) Ἀνδρέου Θεοδώρου (Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου), ἐπιστολὴ στὴν ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» Ἀθηνῶν, 16.12.1988, σελ. 7.

7) Ἀρχιμανδρίτου Φιλόθεου Ζερβάκου, «Ἐνδιαφέρουσα ἐπιστολὴ διὰ τὸ ἡμερολογιακόν», περιοδ. «Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου» Θεσσαλονίκης, Ἰανουάριος-Ἀπρίλιος 2001, σελ. 50-57.

8) Περιοδ. «Ἀθωνικοὶ Διάλογοι», τεύχη 73-74 καὶ 75-76 τοῦ 1980, παρὰ **Στυλ. Ν. Κεμεντζετζίδη**, Ὁ Γέρον Φιλόθεος Ζερβάκος - Ὁ Οὐρανοδρόμος Ὁδοιπὸρος (1884-1980), τόμος Β', σελ. 35 καὶ 38, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1988.

9) **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου. Ἕνας ἐνθεος Ἀσκητῆς-Ἱεραπόστολος (1884-1980), σελ. 318, ὑπόσημ. 37, Θαψανά Πάρου 1999.

10) **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, αὐτόθι, σελ. 203 καὶ σελ. 315, ὑπόσημ. 15.

11) Βλ. τὸ πλήρες κείμενο τοῦ βιβλιαρίου, **Στυλ. Ν. Κεμεντζετζίδη**, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 43-49.

12) Βλ. **Εὐαγγελίας Βαρέλλα** (Καθηγητριάς Πανεπιστημίου), Διορθόδοξοι καὶ Οἰκουμενικαὶ Σχέσεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸν Κ' Αἰῶνα, σελ. 98-143, § Ἡ πορεία πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Θεσσαλονίκη 1994.

13) Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου (Παπαδοπούλου), Ἡμερολογιατικῶν Κατηγοριῶν Ἐλεγχος, ἐκδοσις β', σελ. 4, *Εἰσαγωγικά...*, Θεσσαλονίκη 1979.

14) Βλ. τὴν «Σημείωση» τοῦ **γ.Θ.Δ.** σὲ ἐπιστολὴ τοῦ «ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν» πρὸς αὐτὸν (23.6.2003), ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1554/11.6.2004, σελ. 3.

15) **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ἀθωνικὰ Ἄνθη, τόμος Α', σελ. 191-199, σελ. 203-211, «Σχόλια ἐπὶ τῆς Πανορθόδοξου Προσυνόδου», «Ἡμερολογιακῶν Παραλειπόμενα», δύο ἄρθρα ἐκ τοῦ ἁγίου. περιοδ. «Ἅγιος Παῦλος Ξηροποταμίτης», Ἰανουάριος καὶ Ἀπρίλιος 1957, ἐκδόσεις «ΑΣΤΗΡ», Ἀθήνα 1962.

■ Δέν υπάρχει «άπάνθρωπο σχίσμα», ἀλλά ἔνστασις κατὰ τῆς ἀπανθρώπου αἰρέσεως

Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἢ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;*

«Οἱ διαχριστιανικοὶ διάλογοι, μὲ τὶς ἀπαράδεκτες συμπεροσευχῆς καὶ τὸν συγκρητισμὸ τους, ὀδήγησαν γρήγορα στὸν διαθρησκειακὸ συγκρητισμὸ»
(Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο, Θεσσαλονίκη, 20-24.9.2004)

Ελλείπει χώρου καὶ στὸ παρὸν τεῦχος τοῦ Περιοδικοῦ μας, δέν εἶναι δυστυχῶς δυνατὸν νὰ συνεχισθῇ ἡ κριτικὴ ἀναφορὰ μας στὰ ἄρθρα τοῦ γέροντος **Θεοκλήτου Διονυσιάτου (γ.Θ.Δ.)**.

♦ Ἡ συνέχεια τῶν σχετικῶν ἄρθρων μας θὰ παρουσιάζεται στὸ ἐξῆς στὴν Ἱστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων (<http://www.synodinresistance.gr>), ἐπίσης δὲ καὶ παραλλήλως στὴν ἀντι-οικουμενιστικὴ ἐφημεριδούλα μας: «**Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις**», τῆς ὁποίας ἡ ἐπανεκδόσις ἐτοιμάζεται ἐντὸς ὀλίγου.

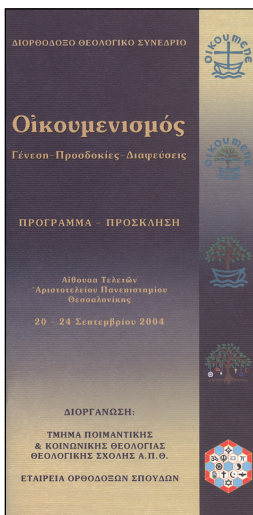
α. Πρὸς τὸ παρόν, ἐπισημαίνουμε τὴν σπουδαιότητα τῶν πορισμάτων τοῦ «**Διορθόδοξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου**» (Θεσσαλονίκη, 20-24.9.2004), τὸ ὁποῖο εἶχε σαφῶς καὶ ἀυστηρῶς **ἀντι-οικουμενιστικὸ χαρακτῆρα**.

• **Ἀντιθέτως** πρὸς ὅσα ἀναληθῶς καὶ παραπλανητικῶς διατείνεται ὁ **γ.Θ.Δ.**, ὅτι δῆθεν δέν ὑφίσταται θέμα **Οἰκουμενισμοῦ (!)**,

«τελικὸ συμπέρασμα τοῦ Συνεδρίου εἶναι ὅτι οἱ συνθῆκες ἔχουν ὠριμάσει πλέον καὶ καθιστοῦν ἐπιτακτικὴ τὴν ἐπανεξέταση τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν», τὴν λεγομένην Οἰκουμενικὴν Κίνηση γενικότερα καὶ

τὶς διαθρησκειακὰς συναντήσεις» (Δελτίο Τύπου, 29.9.2004).

β. Στὸ «Συνέδριον» αὐτὸ τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ ὁποῖο εἶχε τίτλο: «**Οἰκουμενισμός. Γένεση-Προσδοκίαι-Διαψεύσεις**», ἔλαβαν μέρος καὶ Ἄγιορεῖτες Πατέρες, οἱ ὁποῖοι μὲ εἰδικὰς *Εἰσηγήσεις* ἀνέτρεψαν πλήρως τὶς ἐξωπραγματικὰς ἀπόψεις τοῦ **γ.Θ.Δ.** καὶ κατέστησαν ἐμμέσως αὐτὸν καταγέλαστον.

• **Ένδεικτικῶς:** μία ἀπὸ τὶς πλέον ἐνδιαφέρουσες *Εἰσηγήσεις* ἦταν καὶ ἡ τοῦ Ἁγιορείτου Ἱερομονάχου π. Ἀλεξίου Καρακαλληνοῦ, πρώην Προτεστάντου τῶν Η.Π.Α. (βλ. τὸ πλήρες κείμενό του, ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1568/15.10.2004, σελ. 3 καὶ 4), ὁ ὁποῖος μὲ ἐξαιρετικὴ εἰλικρίνεια, θάρρος καὶ γνῶσι κατήγγειλε τὸ «**φοβερὸ ἀμάρτημα**» καὶ τὸ «**ψεῦδος**» τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, διεκήρυνε δὲ ὅτι

«δὲν πρέπει νὰ μᾶς παραπλάνησῃ ἡ χαμογελαστὴ μάσκα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἀντίθετος σὲ κάθε βῆμα κάποιου πὺν ψάχνει τὴν Ἀλήθεια καὶ ἐπιδιώκει τὴν ἔνταξί του μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐνθαρρύνει τὸ αἶσθημα, πὺν πηγάζει ἀπὸ μία κατ' ἐπίφασιν ἐνότητα..., ἀποθαρρύνει τὴν ἀναζήτησιν τῆς Ἀληθείας...».

γ. Γιὰ νὰ μὴ θεωρηθοῦν ὅμως ὡς ὑπερβολικὲς οἱ ἀπόψεις τοῦ π. Ἀλεξίου Καρακαλληνοῦ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦν καὶ οὔτε κἂν ὑποψιάζονται τὴν ἀπερίγραπτα διαβρωτικὴ διαδικασία τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ** στὰ ὄρια τῶν ἐπισήμων Ὁρθοδόξων Δικαιοδοσιῶν, ἀναφέρουμε δύο πρόσφατες ἐνδεικτικὲς περιπτώσεις, οἱ ὁποῖες καταδεικνύουν χωρὶς ἀμφισημίες, ὅτι ἡ αἰρετικὴ **Βαπτισματικὴ Θεολογία**, ἡ ἐξισώνουσα τὸ Ὁρθόδοξο Βάπτισμα μὲ τὸ Βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν, υἱοθετεῖται σταθερὰ πλέον ἀπὸ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστάς.

• **Τὸν Ἰούλιο τοῦ 2004**, τὸ «Ἐθνικὸ Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν Αὐστραλίας» (ἓνα εἶδος τοπικοῦ «Π.Σ.Ε.»), διεκήρυνε τὰ ἐξῆς ἀπίστευτα:

*«**ΣΥΜΦΩΝΟΥΜΕ** μαζί - Νὰ ἀναγνωρίσουμε τὸ **Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος** πὺν ἐπιτελέσθηκε σὲ κάθε ἐκκλησία καὶ νὰ **προωθήσουμε τὴν χρῆσιν κοινῆς Βεβαιώσεως Βαπτίσεως.***

Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία Αὐστραλίας

Ἀντιοχειανὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία

Ἀρμενικὴ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία

Ἑλληνορθόδοξος Ἀρχιεπισκοπὴ Αὐστραλίας

Ἐνωμένη Ἐκκλησία Αὐστραλίας

Λουθηρανικὴ Ἐκκλησία Αὐστραλίας

Ὁμοσπονδία Κογκρεσιοναλιστῶν Αὐστραλίας

Ρουμανικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία

Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία Αὐστραλίας ».

(βλ. «A National Covenant»/Μία Ἐθνικὴ Διαθήκη - Ἐκ τοῦ Διαδικτύου).

• **Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2004**, κατὰ τὴν **Π΄ Συνάντησιν** μεταξὺ θεολόγων τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Προτεσταντικῆς

«Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας ἐν Γερμανίᾳ» (Φανάριον, 16-22.9.2004), διεκηρύχθη τὸ ἑξῆς πρωτοφανές:

«Παρότι αἱ Ἐκκλησίαι ἡμῶν δὲν εὐρίσκονται εἰσέτι εἰς κοινωνίαν, θεωροῦμεν ἐκατέρωθεν τὰ μέλη ἡμῶν ὡς δεβαπτισμένα καὶ ἀπορρίπτομεν τὸν ἐπαναβαπτισμόν. Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὸν διάλογον χαιρετίζουν τὰς προσπάθειάς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Γερμανίᾳ (Οἰκουμενικὸν Συμβούλιον τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν) διὰ τὴν προσπάθειαν ἐπιτεύξεως συμφωνίας ὡς πρὸς τὴν ἐκατέρωθεν ἀναγνώρισιν τοῦ Βαπτίσματος».

(βλ. «Κοινὸν Ἀνακοινωθέν», Θέμα: «Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Σωτηρία τοῦ Κόσμου» - Ἐκ τοῦ Διαδικτύου: Ἐπίσημος Ἰστοσελίδα τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως).

* * *

ΕΠΙ τῶν θεμάτων ὅμως αὐτῶν θὰ ἐπανέλθουμε κριτικὰ καὶ ἀναλυτικὰ, διότι ὑπάρχει μεγάλη σύγχυσις, ἐφ' ὅσον ὁ **Οἰκουμενισμὸς** ἐξακολουθεῖ δυστυχῶς νὰ θεωρῆται τὸ πολὺ ὡς μία **κανονικὴ ἐκτροπή**, λόγῳ τῶν συμπροσευχῶν κλπ., ἐνῶ ἀποσιωπᾶται ἐνόχως τὸ χεῖριστον, ὅτι συνιστᾷ μίαν **μεγάλῃ αἵρεσι**, ἡ ὁποία ὑπονομεύει τὰ ἐκκλησιολογικὰ θεμέλια τῆς Ὁρθοδοξίας.

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 323/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2004, σελ. 132-133

Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἢ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

5

Κριτικὴ ἀναφορὰ σὲ τρία ἄρθρα τοῦ γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου

«Εἰ δέ που τὴν εὐσέβειαν παρα-
βλαπτομένην ἴδοις, μὴ προτίμα τὴν
ὁμόνοιαν τῆς Ἀληθείας, ἀλλ'
ἴστασο γενναίως ἕως θανά-
του· καὶ μηδὲ οὕτω ψυχῇ
πολέμει, μηδὲ ἀποστρέφου
γνώμη, ἀλλὰ τοῖς πράγμασι
μάχου μόνον, ... τὴν Ἀλή-
θειαν μηδαμῶν προδιδούς».

(I. Χρυσόστομος, PG τ. 60, στλ. 611)

«Ἐὰν ὁμως ὁ λόγος καὶ ἡ υπό-
θεσις εἶναι περὶ Πίστεως καὶ τῶν
Παραδόσεων τῆς Ἐκκλη-
σίας μας, τότε καὶ ὁ πλέον
εἰρηνικὸς καὶ ἡσυχὸς πρέ-
πει νὰ πολεμῇ ὑπὲρ Αὐ-
τῶν, πλὴν ὄχι μὲ ταραχὴν
τῆς καρδίας, ἀλλὰ μὲ ἕνα
θυμὸν ἀνδρείον καὶ σταθερόν,
κατ' ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ἰωήλ: “ἐκεῖ ὁ
πραῦς ἔστω μαχητὴς” (δ' 11)».

(Ὁσίῳ Νικοδήμου Ἀγιορείτου,
Ἀόρατος Πόλεμος, Β', ιθ', ὑποσημ. 1)

ιγ. Ἀγιομάχος – Ἐκκλησιομάχος – Θεομάχος

ΣΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ἄρθρο μας εἶχαμε τεκμηριώσει ἀπολύτως,
ὅτι ὁ λόγιος ἀγιορείτης ἡσυχαστὴς γέρον Θεόκλητος Διονυσιάτης
(ἐφ' ἐξῆς: γ.Θ.Δ.), μὲ τὰ ὑπὸ κρίσιν κείμενά του ὑποπίπτει σὲ τοιαῦτα
σοβαρώτατα ἀτοπήματα, ὥστε νὰ ἐμφανίζεται ὡς μία διχασμένη προσω-
πικότης, ἡ ὁποία ὄχι ἀπλῶς αὐτο-αναιρεῖται καὶ αὐτο-καταβαρῶνεται,
ἀλλ' ὀδηγεῖται δυστυχῶς καὶ μέχρι τῆς ἀγιομαχίας.

Ὅσο καὶ ἂν τὸ διατυπούμενο αὐτὸ συμπέρασμα ἠχῇ ὡς ὑπερβολικό,
ὁμως ἀνταποκρίνεται πλήρως στὴν ἀλήθεια, ὡς θὰ ἀποδείξωμε ἐν
συνεχείᾳ, μάλιστα δὲ ὁ γ.Θ.Δ., μέσῳ ἀκριβῶς τῆς ἀγιομαχίας του αὐτῆς,
ὀδηγεῖται εὐθέως τόσο στὴν ἐκκλησιομαχία, ὅσο καὶ στὴν θεομαχία.

Ὁ γ.Θ.Δ., ἀποκρύπτων – ὡς θὰ καταδειχθῇ στὸ παρὸν ἔκτο ἄρθρο
μας, τὴν ὑπαρξὶ τῆς δεινῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ· ἀποσιωπῶν τὴν
βοῶσαν ἱστορικὴ ἀλήθεια· καλύπτων τὴν αἵρεσι καὶ τὴν καινοτομία·
δικαιολογῶν τοὺς αἰρετίζοντας καὶ νεωτερίζοντας· περιφρονῶν δὲ

ταντοχρόνως τὰς ἀπόψεις καὶ ἀθετῶν τὰς ὁδηγίας ὄχι μόνον τοῦ ὀσιωτάτου Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου, ἀλλὰ καὶ τινων ἄλλων συγχρόνων του Ὀσίων Μορφῶν, καθίσταται ἀναμφισβητήτως ὄχι ἀπλῶς *ἀγιομάχος*, ἀλλὰ καὶ *ἐκκλησιομάχος* καὶ *θεομάχος*.

Ὑπενθυμίζομε, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅτι ἡ Ζ' Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, στὸν θεόπνευστο δογματικὸ Ὅρον Αὐτῆς, καταδικάζει τόσον τοὺς αἰρετικούς, ὅσον καὶ οἰονδήποτε δικαίῳ καὶ δικαιολογεῖ («*διεκδικεῖ*») αὐτούς, ζῶντας ἢ κεκοιμημένους:

«Εἴ τις χριστιανοκατηγορικῆς αἰρέσεως ὄντα τινά, ἢ ἐν αὐτῇ τὸν βίον ἀπορρήξαντα διεκδικεῖ, ἀνάθεμα»¹.

* * *

ΕΝ ΤΩ ΠΡΟΣΩΠΩ, τοῦ ἡσυχαστοῦ γ.Θ.Δ. ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ *ἀπάνθρωπη ἀθωνικὴ μικροψυχία* δὲν ἔχει ὅρια, ἐφ' ὅσον ὁ δυστυχῆς, ὡς βαθύτατα ἀλλοτριωμένος ἀπὸ τὴν διαβρωτικὴ ἐπίδρασι τῆς μακροχρονίου κοινωνίας του μὲ τὴν αἵρεσι, θεωρεῖ σήμερα τοὺς Ὁρθοδόξους Ἀντιοικουμενιστὰς δῆθεν ὡς *χύδην ὄχλον, ἀσυνειδήτους, καιροσκοποὺς, ἀθεοφόβους, ἀπατεῶνας, πλανῶντας καὶ πλανωμένους κ.ἄ.*, ἐνῶ κατὰ τὸ ἔτος 1957 διεκήρυσσε αὐτούς ὡς καταστάντας *«ἀξιομίμητον ὑπόδειγμα εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν»* καὶ ὡς *«πλήθη λαοῦ φρουροῦντα τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔτοιμα νὰ θυσιασθοῦν διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸ καλὸν Της»²!*

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου, κατὰ τὸ ἔτος 1972, ὁ γ.Θ.Δ. ἀποτελεῖ τὸν καλύτερο σύμμαχο τῶν καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν, ἐφ' ὅσον ὄχι μόνον δικαίῳ καὶ δικαιολογεῖ καὶ καλύπτει αὐτούς, ἀλλὰ ταντοχρόνως κατακρίνει καὶ ὑβρίζει ἀφιλαδέλφως ἐκείνους τοὺς Ὁρθοδόξους, οἱ ὅποιοι – παρὰ τὶς ἀδυναμίες τους³ – ἀνθίστανται νομίμως καὶ δικαίως καὶ θυσιαστικῶς, ἐνιστάμενοι κατὰ τῆς Αἰρέσεως, τῆς εἰσαχθείσης τὸ 1924 καὶ προκαλεσάσης μίαν ὄντως *«μεταστοιχείωσιν τῶν ἀπάντων ἀθεωτάτην»⁴* στὰ ὅρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Καὶ οἱ μὲν Οἰκουμενισταί, οἰκειοποιούμενοι τὸν *μαχητικὸ συντηρητισμὸ*, τὸν *ἐπιθετικὸ φανατισμὸ* καὶ τὸν *μισαλλόδοξο ξηλωτισμὸ* τοῦ Φουνταμενταλισμοῦ⁵, ὑβρίζουν εὐκαιρῶς ἀκαίρως καὶ ὑποτιμοῦν ἀντιχριστιανικῶς ὅσους ἀσκοῦν κριτικὴ σὲ ὅσα ἀντορθόδοξα πράττουν καὶ κηρύττουν ὁ δὲ ἡσυχαστὴς γ.Θ.Δ., *«ἀγαπήσας πάντα τὰ ρήματα καταποντισμοῦ καὶ γλῶσσαν δολίαν»⁶*, πλειοδοτεῖ καὶ ὑπερθεματίζει καὶ ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ αὐτούς, ἢ δὲ θεομάχος αὐτῇ στάσει του συντάσσει

αὐτὸν σαφῶς μὲ τοὺς «*έτεροδοξοῦντας*», οἱ ὅποιοι δὲν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν φιλαδελφία, ὡς λέγει ὁ Θεοφόρος Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας:

«Καταμάθετε δέ», γράφει ὁ Ἅγιος πρὸς τοὺς ἐν Σμύρνη εὐσεβεῖς, **«τοὺς έτεροδοξοῦντας εἰς τὴν χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν εἰς ἡμᾶς ἔλθοῦσαν πῶς ἐναντίοι εἰσὶν τῇ γνώμῃ τοῦ Θεοῦ. Περὶ ἀγάπης οὐ μέλει αὐτοῖς»⁷.**

Ἐνῶ οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταί, ὡς ἐπεσήμανε ἐπιτυχῶς καὶ ἐμφαντικῶς τὸ **Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο** τῆς Θεσσαλονίκης (20-24.9.2004), ἔχουν ἀναλάβει **«ἡγετικὸ ρόλο»** στὴν ἐμπέδωσι τῆς **«παναιρέσεως αὐτῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μὲ τὶς βαρῦτατες σωτηριολογικὰς ἐπιπτώσεις»⁸** καὶ ἐνῶ ἔχουν **«ἀναστατώσει»** τὴν Οἰκουμένην, τοὺς δὲ λαοὺς τῶν Ὁρθοδόξων ἔχουν κατασκανδαλίσει, ὁ ἡσυχαστὴς **γ.Θ.Δ.** δὲν ἀγανακτεῖ, οὔτε ὑπερασπίζεται πλέον τοὺς **«μικροὺς»⁹** ἀδελφοὺς τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰρωνεύεται αὐτοὺς καὶ ὑβρίζει σκαιότατα, καταστάσης πλέον τῆς θεοκλήτειας ἀθυροστομίας διεθνῶς γνωστῆς καὶ παροιμιώδους.

«Φεῦ καὶ τῆς ἀμαθίας καὶ τῆς ἀσεβείας αὐτῶν», ἔλεγαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου γιὰ τοὺς ἀθετήσαντας τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις, **«εἴθε καὶ ἐνενόησαν, ὅτι τὸ σκανδαλίσαι ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευσάντων εἰς Χριστόν, ἀφόρητον ἔχει τὴν ἀγανάκτησιν· πόσω γε μᾶλλον τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαι;»¹⁰.**

ιδ. Ὁ ἡσυχαστὴς γ.Θ.Δ. φιλο-οικουμενιστὴς

Ο **ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ** λόγιος **γ.Θ.Δ.** στὰ τρία κρινόμενα ἄρθρα του ἐμφανίζεται νὰ ἔχη **ἐπιλεκτικὴ μνήμη**, δηλαδὴ ἐνθυμεῖται ἀπὸ τὸ παρελθόν, μάλιστα τὸ ἀπώτερο, μόνον ὅ,τι συμφέρει εἰς αὐτὸν καὶ τοῦτο ἐλλιπὲς ἢ διαστρεβλωμένο, προκειμένου νὰ πλήξη παντὶ τρόπῳ τοὺς Ὁρθοδόξους τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου.

Αὐτὴ ἡ θεοκλήτειος **ἐπιλεκτικὴ μέθοδος** ὑποδηλώνει ἔλλειψιν ἀντικειμενικότητος καὶ εἰλικρινείας ἢ ἀδυναμίαν κριτικῆς προσλήψεως ἐνὸς συνόλου παραμέτρων – ιστορικῶν καὶ θεολογικῶν, ἢ ἀπουσίαν θάρρους

νὰ ἀντικρύση κατὰ πρόσωπον ὁ γ.Θ.Δ. καὶ νὰ ἀποδεχθῆ τὴν φοβερὰ γι' αὐτὸν καὶ βοῶσαν ἱστορική πραγματικότητα.

Καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ἀνατρέχει συνεχῶς καὶ ἐπιμένει στὴν δεκαετία τοῦ '60 (ἄρά γε, ἐκεῖ πάγωσε ἡ ἱστορία;...), ὅποτε δῆθεν συνήντησε τὸν ἀείμνηστο Μητροπολίτη πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομο Καβουρίδη στὴν Ἀθήνα (Ἄρθρον Β'), θὰ ἦταν ἀρκετὸ νὰ καταρρίψει τὴν ἀξιοπιστία τῆς ἐπιλεκτικῆς μνήμης του, ἐφ' ὅσον ὁ μακαριστὸς Ἱεράρχης εἶχε ἤδη κοιμηθῆ ἐν Κυρίῳ κατὰ τὸ ἔτος 1955!...

Ἐν τούτοις, θὰ προσπαθίσωμε ἀκολούθως νὰ ἀφυπνίσωμε τὴν μνήμη τοῦ γ.Θ.Δ., ὥστε νὰ ἐνθυμηθῆ τὰ μείζονα καὶ θίγοντα τὴν Ἀλήθεια τῆς Πίστεως θέματα, τὰ ὁποῖα ὄφειλε νὰ ἔχη ἰδιαίτερος προσέξῃ, ὥστε νὰ ἐγχαραχθοῦν αὐτὰ βαθέως στὴν μνήμη του καὶ νὰ προκαλοῦν εἰς αὐτὸν «ἀφόρητον ἀγανάκτησιν»¹⁰, ἀλλὰ καὶ φόβον γιὰ τὴν σωτηρία αὐτοῦ καὶ ὅσων ἐμπιστεύονται τὴν λογιότητά του, διότι ὁ Οἰκουμενισμὸς ὄχι μόνον καλπάζει, ἀλλ' ἔχει καὶ «βαρύτερες σωτηριολογικὰς ἐπιπτώσεις»⁸.

* * *

ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ, θεωρεῖται σκόπιμο νὰ τεθῆ ὡς ἀσφαλῆς βάσις τῶν ὅσων θὰ ἀκολουθήσουν ἡ ἐξῆς ἀξιωματικὸς ἀποψὶς τοῦ γ.Θ.Δ., τὴν ὁποία εἶχε ἐκφράσει εἰς ἀνύποπτον χρόνον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1974, σὲ κείμενό του πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους «ἐπὶ τοῦ χρονίζοντος σχίσματος τῶν ζηλωτῶν»¹¹, δηλώνει τὴν πεποίθησί του, ὅτι ἐντὸς τοῦ συγχρόνου ρεύματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος δῆθεν «κλιμακοῦται εἰς μίαν ποικιλίαν ἐκδοχῶν»¹¹, ὑφίστανται δύο ἄκρα.

■ Δηλαδή, ἡ ποικιλία τῶν ἐκδοχῶν, κατὰ τὸν γ.Θ.Δ., εὐρίσκεται «μεταξὺ τοῦ Ὁρθοδόξου Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ καταφανῶς αἰρετικοῦ»¹¹.

Ἐν τούτοις, ὁ γ.Θ.Δ. ὁμιλῶν περὶ «καταφανῶς αἰρετικοῦ» Οἰκουμενισμοῦ, παραδόξως δὲν προβαίνει, ὡς ὄφειλε, στὴν περιγραφή τῶν φυσιογνωμικῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ, οὐδὲ κατονομάζει τοὺς φορεῖς καὶ ἐνσαρκωτὰς αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι – ὡς περαιτέρω ἀποφαίνεται – «κινδυνεύουν νὰ πέσουν» εἰς «τὸν βόθρον τῆς αἰρέσεως»¹¹.

Ὅπως ἀντιθέτως, γιὰ τοὺς «Ζηλωτὰς» καὶ «Παλαιομερολογίτας» εἶναι, ὡς συνήθως, ἀνεξάντλητος, ἐπιστρατεύων μάλιστα καὶ τὴν λίαν προσφιλῆ εἰς αὐτὸν μέθοδο τῆς ψυχαναλύσεως!...

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂν ὑφίστανται (καὶ βεβαίως ὑφίστανται!...), «ὄντως Οἰκουμενιστὰί»¹¹, ποία ἦταν ἡ στάσις τοῦ γ.Θ.Δ. ἔναντι αὐτῶν, κατὰ τὴν 60ετῆ ἐπικοινωνία του μὲ αὐτούς;

■ **Ἄν**, λόγου χάριν, οἱ **συμπροσευχῆς** με αίρετικούς καὶ ἄλλοθρήσκους, μάλιστα σὲ ἐπίπεδο κορυφῆς, συνιστοῦν ἓνα ἀπὸ τὰ κύρια χαρακτηριστικά τοῦ **«καταφανῶς αίρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ»**¹¹ (ἢ μήπως ὄχι;...), πῶς διετέθη ὁ **γ.Θ.Δ.** ἔναντι τοῦλάχιστον τῶν ἀρχιερέων τοῦ Φαναρίου, οἱ ὅποιοι **συμπροσεύχονται παρίως πλέον με ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους;**

Ὁ **γ.Θ.Δ.**, ὡς ὄντως φιλο-οικουμενιστής, ἀποφεύγει ἐκ συστήματος νὰ ἀπαντήσῃ σὲ ἐρωτήματα τοιαύτης φύσεως, ἐφ' ὅσον ἡ θέσις του εἶναι δυσχερεστάτη: περιφρονεῖ, ὡς **ἀγιομάχος**, τὶς ἀπόψεις καὶ ἀθετεῖ τὶς ὁδηγίες τῶν συγχρόνων του Ὁσίων Μορφῶν, ἐνῶ ταυτοχρόνως δικαιολογεῖ τοὺς Οἰκουμενιστάς, ἰοθετῶν τὰς προφάσεις αὐτῶν ἐν ἀμαρτίαις,

ὡς διεξάγοντας δῆθεν **«εὐαγγελισμόν τῆς Ὁρθοδοξίας»**, ὡς ἐκδηλώνοντας δῆθεν **«τάσεις εὐρύτερας διαδόσεως τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ ἐνὸς διαλόγου με ὅλον τὸν κόσμον»** καὶ ὡς μμουμενένους δῆθεν τὴν τακτικὴν καὶ **«τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου»**^{12!}...

Τοιαύτη δυστυχῶς ἀξιοθρήνητος κατάπτωσις λογίου ἀθωνίτου ἡσυχαστοῦ!...

■ **Ὑπενθυμίζομε** πρὸς τὸ παρόν, διότι θὰ ἐπανέλθωμε ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, ἐνδεικτικῶς καὶ μόνον, ὅτι ὁ Γέρων Παῖσιος (+1994), ἐν ἀντιθέσει ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς θεωρουμένους ὡς **«Ὁρθοδόξους Οἰκουμενιστάς»**¹¹,

«καταπολέμησε τὸν Οἰκουμενισμόν» καὶ **«δὲν δεχόταν συμπροσευχῆς καὶ κοινωνία με πρόσωπα μὴ ὀρθόδοξα. Τόνιζε: «Γιὰ νὰ συμπροσευχηθοῦμε με κάποιον, πρέπει νὰ συμφωνοῦμε στὴν πίστη»**¹³.

Ἐπίσης, ἐν ἀντιθέσει καὶ πρὸς τὸν σαφῶς φιλο-οικουμενιστὴ **γ.Θ.Δ.**,

«ΔΙΕΚΟΠΤΕ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ Ἡ ΑΠΕΦΕΥΓΕ ΝΑ ΔΗ ΚΛΗΡΙΚΟΥΣ ΠΟΥ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΕ ΚΟΙΝΕΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΜΕ ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΥΣ»¹³.

ιε. Ἡ θεοκλήτειος ἐπιλεκτικὴ μέθοδος

Η **ΑΠΟΨΙΣ** τοῦ λογίου ἡσυχαστοῦ **γ.Θ.Δ.**, ὅτι ὑφίστανται δῆθεν δύο εἶδη Οἰκουμενισμοῦ, ἓνας ὀρθόδοξος καὶ ἓνας αίρετικός, ὅταν δὲν εἶναι λανθασμένη – ἐφ' ὅσον συγγέει τὸν **αίρετικό Οἰκουμενισμό** με τὴν **ὀρθόδοξη Οἰκουμενικότητα**, εἶναι πράγματι παραπλανητικὴ.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατροῦ Ἡμερολογίου διακατέχονται ἀπὸ τὴν πεποιθήσι, ὅτι

ὁ Οἰκουμενισμός, οἰασδήποτε μορφῆς καὶ ἐκδοχῆς, ἦταν ἀνέκαθεν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀλλότριος τῆς Συνοδικῆς καὶ Πατερικῆς Παραδόσεώς μας, ἐφ' ὅσον συνενώνει τοὺς ὀπαδούς του στὴν λεγομένη «Εὐρεῖα Παγκόσμια Οἰκουμενικὴ Οἰκογένεια» (broad ecumenical world family)¹⁴, ἐντὸς τῆς ὁποίας διενεργεῖται μίᾳ de facto Συγκρητιστικὴ Διαδικασία, ἐξελισσομένη δυναμικὰ σὲ πολλὰ ταυτοχρόνως ἀλληλεξαρτώμενα ἐπίπεδα (Θεολογία, Λατρεία, Διακονία, Μαρτυρία, Παιδεία, Διάλογοι, Συνέδρια, Συμβούλια, Ἐκδόσεις κ.ἄ.), βάσει πάντοτε – ὅπως ἐνασμενίζονται νὰ διακηρύσσουν οἱ Οἰκουμενισταί, τῆς «Πρωτοποριακῆς καὶ Δυναμικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1920!»¹⁵.

Οἰκουμενισμὸς ἕτερος, διακριτόν ὁμοίως ἐκείνου τὸν ὁποῖο ἐγκαινίασε ἡ κακόδοξος Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, δὲν ὑπάρχει ἡ «*ιδρυτικὴ χάρτα τῶν συγχρόνων οἰκουμενικῶν κινήσεων*»¹⁶ εἶναι ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 καὶ «*αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ αὐτῆς*» «*ἀποτελοῦν ἔκτοτε καθοριστικὰς παραμέτρους εὐρύθμου δράσεως τῶν κυριωτάτων διαχριστιανικῶν ὀργάνων*»¹⁷, στὴν δὲ λεγομένη Α΄ Πανορθόδοξον Διάσκεψιν (Ρόδος, 1961) γίνεται λόγος περὶ τῆς «*ἐν τῷ πνεύματι τῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 παρουσίας καὶ συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Κινήσει*»¹⁸.

Τὸ ἐξώφυλλο καὶ ἡ πρώτη σελίδα τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920.

Εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐνδεικτικὰ ὅσα ἀνέφερε στὴν Εἰσήγησί του ὁ τότε Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ «Π.Σ.Ε.» πάστορ **Κοράδος Ρεΐτσερ** (Dr. Konrad Raiser), κατὰ τὸ «Διεθνὲς Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο» τῆς Θεσσαλονίκης (1-3.6.2003):

«Ὅποιαδήποτε σκέψη γιὰ τὴ σημασία τῆς συμβολῆς τῆς Ὁρθοδοξίας στὸ ΠΣΕ πρέπει νὰ ἀρχίσει μὲ τὴ θεμελιώδη ἀπόφαση τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ ἀναλάβουν ἡγετικὸ ρόλο στὴ μορφοποίηση τῆς σύγχρονης οἰκουμενικῆς κίνησης»· «ἡ ἐγκύκλιος» τοῦ 1920 «ἔχει παραμείνει πράγματι ἓνα ἀπό

τὰ θεμελιώδη ἔγγραφα τῆς οἰκουμενικῆς κίνησης καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν εἰδικότερα, ἐπειδὴ σ' αὐτὴν διατυπώθηκε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ πρόταση τῆς ἰδρύσεως μιᾶς “ἐνώσεως (κοινωνίας) τῶν Ἐκκλησιῶν”»¹⁹.

■ Ἐκπλήσεται πολὺ δυσάρεστα κανεῖς, ὅταν διαπιστώνῃ ὅτι ἡ ἐπιλεκτικὴ μνήμη τοῦ γ.Θ.Δ. οὔτε κατ' ἐλάχιστον φαίνεται ἐνωχλημένη ἀπὸ τὴν πυκνότητα καὶ σοβαρότητα τῶν διακηρύξεων καὶ τῶν γεγονότων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐδραΐωσαν τὴν **Συγκρητιστικὴ Διαδικασία**, τὴν ὁποία ἐγκαινίασε ὁ ἕνας καὶ μοναδικὸς καὶ αἰρετικὸς Οἰκουμενισμὸς τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, διευκρίνισαν δὲ πλήρως τὴν ταυτότητα τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, μέσῳ τῆς ὁποίας *«πᾶν μὲν ὄριον Πατέρων κενίηται· πᾶς δὲ θεμέλιος, καὶ εἴ τι ὀχύρωμα δογματῶν διασεσάλενται»*²⁰, ὅπως θὰ ἔλεγε πάλι σήμερα ὁ Μέγας Βασίλειος.

Ἐνῶ ἀντιθέτως, ἐνοχλεῖται καὶ ἐξανίσταται ὁ γ.Θ.Δ. γιὰ δευτερεύοντά τινα γεγονότα, τὰ ὅποια δῆθεν διεδραματίσθησαν κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ '60 (ἐνῶ πράγματι συνέβησαν τὴν δεκαετία τοῦ '50!...), προκειμένου νὰ πλήξῃ τὴν ἀξιοπιστία τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ καὶ νὰ μεταθέσῃ, μὲ βάνανσο πράγματι τρόπο, τὴν προσοχὴ ἀπὸ τὸ κολοσσιαῖο θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὶς ἀδυναμίες τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου.

* * *

ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ, ὁ ἡσυχαστὴς γ.Θ.Δ. ᾧφειλε, προκειμένου νὰ διαγνώσῃ ἀσφαλῶς τὴν ταυτότητα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, νὰ ἀνατρεῖξῃ στὸ παρελθὸν καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ ἐκ νέου καὶ νὰ μελετήσῃ ἐνιαίως πλέον τὰ καθοριστικῆς σημασίας γεγονότα, τὰ ὅποια ἐσηματοδότησαν τὴν ἔναρξιν μιᾶς νέας τραγικῆς περιόδου γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴ Ὁρθοδοξία.

Θὰ τὸν βοηθήσωμε εὐχαρίστως κατὰ τὴν ὄντως ὀδυνηρὰ αὐτὴ ἀναδρομὴ, στὴν φιλάδελφη μάλιστα προσπάθεια νὰ ἀποσπάσωμε ἐπὶ τέλους τὴν προσοχὴ τοῦ ἀπὸ τὰ ἀνάξια λόγου τῆς δεκαετίας τοῦ '60 (εἶχε καὶ ἄλλες δεκαετίες ὁ Κ' αἰώνας!...), καὶ νὰ πείσωμε αὐτὸν νὰ υἱοθετήσῃ μία νέα ὀπωσοῦν *ὀπτικὴ γωνία*.

1. Δεκαετία τοῦ '20.

■ Τότε, ἐξαπελύθη ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, αὐτὴ ἡ θεολογικὰ διάτρητος *«ὀριακὴ ἔκφραση τοῦ Ὁρθοδόξου Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὀρόσημο στὴν ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως»*²¹, ἡ ὁποία συνιστᾷ μίαν ἀπὸ τὰς

«ἐκφάνσεις μιᾶς μακροπνόου ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς»²² καὶ «εἶναι κῆμα τῆς ἀνέκαθεν ἐφαρμοζομένης ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς τοῦ Φαναρίου καὶ ἄμεσος συνέπεια τῆς περιφήμου ἀλληλογραφίας Ἰωακείμ τοῦ γ' μὲ τοὺς προέδρους τῶν κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν κατὰ τὰ ἔτη 1902/4»²³.

Ἐχει ἐπανελημμένως ἐπισημανθῆ, ὅτι ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 ἔθεσε τὰ θεμέλια τοῦ συγκρητιστικοῦ καὶ «καταφανῶς αἰρετικοῦ»¹¹ Οἰκουμενισμοῦ.

■ Τότε, τὸ λεγόμενο Πανορθόδοξον Συνέδριον τοῦ 1923 (Κωνσταντινούπολις, 10.5-8.6.1923), συνήλθε καὶ ἐργάσθηκε στὴν προοπτικὴ τοῦ συγκρητιστικοῦ καὶ «καταφανῶς αἰρετικοῦ»¹¹ Οἰκουμενισμοῦ καὶ προώθησε αὐτόν, γεγονός τὸ ὁποῖο δὲν ἀγνοεῖ βεβαίως ὁ γ.Θ.Δ., ἐφ' ὅσον τὸ 1957 ὑπεγράμμισε τὴν σχέσι Ἡμερολογίου – Πασχαλίου Κανόνος – Καινοτομιῶν – Μελετίου Μεταξάκη:

«Ἄς μὴ λησμονῶμεν ἄλλωστε ὅτι, ὅτε ἐτυρεύοντο (ἐμηχανεύοντο) τὰ περὶ Ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου Κανόνος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς καὶ ἄλλαι κινδυνώδεις καινοτομίαι, ὧν ὁ ἦχος κατεθροεῖ τὸ πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Πατριάρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἦτο ὁ μοιραῖος Μελέτιος Μεταξάκης, ὅστις συνεκινεῖτο περισσότερο ἀπὸ τὸν προοδευτικὸν Ἀγγλικανισμὸν ἢ τὰ “ἀπηρχαιωμένα” δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας»²⁴.

2. Δεκαετία τοῦ '30.

■ Τότε, ἡ διορθόδοξος Προκαταρτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία συνήλθε στὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ 1930, ὡς συνέχεια τοῦ λεγομένου Πανορθόδοξου Συνεδρίου τοῦ 1923, προώθησε ἔτι περαιτέρω τοὺς σκοποὺς τοῦ συγκρητιστικοῦ καὶ «καταφανῶς αἰρετικοῦ»¹¹ Οἰκουμενισμοῦ, ἐφ' ὅσον προετοίμασε τὸ ἔδαφος τῶν λεγομένων Πανορθόδοξων Διασκέψεων (Ρόδος, 1961 ἐξῆς), στὴν προοπτικὴ πάντοτε τῆς ὀπωσθήποτε οἰκουμενιστικῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου»²⁵.

Ὁ πατριάρχης Μελέτιος Μεταξάκης (1871-1935).

Τὴν σημασία τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἐπιτροπῆς δὲν ἀγνοεῖ βεβαίως ὁ γ.Θ.Δ., ἐφ' ὅσον τὸ 1957, ἀναφερόμενος στὰ desiderata τῆς Ἐπιτροπῆς, ἔγραφε ὀρθοφρονῶν τὰ ἑξῆς:

«*Ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ ὑπῆρξε τολμηροτέρα, εἰς τὴν προβολὴν τῶν θεμάτων, τῆς μελετωμένης Προσυνόδου, κατὰ τὰ δύο ταῦτα: “Ἀναθεώρησις καὶ Κωδικοποίησις τῶν Ἱ. Κανόνων” ὡς καὶ “Ἡμερολόγιον καὶ Πασχάλιον”. Τὰ θέματα ταῦτα ἐγένοντο δεκτὰ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπως συζητηθῶσιν ἐν τῇ Προσυνόδῳ. Μόνον ἡ λέξις “Ἀναθεώρησις”, ἐπολεμήθη ὑπὸ τοῦ Γρόδνο Ἀλεξίου, ἀντιπροσώπου τῆς Πολωνικῆς Ἐκκλησίας, ὡς δυναμένη νὰ σκανδαλίση τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Διότι ποία ἀναθεώρησις τῶν Ἱ. Κανόνων εἶναι νοητή; Ὁ δὲ Ἀρχίδος ἐξέφρασε καὶ μίαν σοβαρωτάτην ἀνησυχίαν, ἣν διετύπωσε ὡς ἑξῆς: “Ἐχοντες πικρὰν τὴν πείραν ἐξ ἄλλης Συσκέψεως (σημ.ἡμ. ἐννοεῖ τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἔτους 1923), ἐν ἧ καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία εἶχεν ἀντιπροσώπους, ἀναγκασόμεθα νὰ εἴμεθα ὡμῶς εἰλικρινεῖς. Εἶναι γνωστόν, ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνελεύσεως ἐκείνης, καίπερ μὴ γενόμεναι ἀποδεκταί, ἐθεωρήθησαν ὡς ἀποφάσεις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ τοῦτο ἐδημιούργησεν εἰδός τι Σχίσματος”»²⁶.*

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, Ἐπίσκοπος Ἀρχίδος (1880-1956).

3. Δεκαετία τοῦ '40.

■ Τότε, κατὰ τὸ ἔτος 1948, πραγματοποιήθηκε στὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας (22.8-4.9.1948) ἡ θεμελιωδέστερη καὶ καταλυτικώτερη γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία πρότασι τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, δηλαδὴ ἡ θεσμοποίησις τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως με τὴν ἴδρυσιν τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν».

Στὸν γ.Θ.Δ. ἡ συμμετοχὴ ἀπάντων, σταδιακῶς, τῶν Τοπικῶν Ὀρθο-

Ὁ ὀσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστίνος Πόποβιτς (1884-1979).

δόξων Ἐκκλησιῶν στήν πρωτοφανῆ αὐτῇ Διαχριστιανική Ὁμοσπονδία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ προῖόν πανορθόδοξου ἀποφάσεως, ἀνανεωθείσης ἐπανειλημμένως ²⁷, ὄχι μόνον δὲν προκαλεῖ **«ἀφόρητον τὴν ἀγανάκτησιν»** ¹⁰, ἀλλ' οὔτε κἂν ὑφίσταται στήν μνήμη του!

Ὅπως τὸναντίον ὁ κορυφαῖος Σέρβος Δογματολόγος, ὁ ὀσιώτατος Γέρον π. Ἰουστίνος Πόποβιτς (+1979) θεωροῦσε τὴν συμμετοχὴν στὸ «Π.Σ.Ε.» ὡς **«ἀποκαλυπτικῶς φρικαλέαν»**, ὡς **ἐντροπὴν**, ὡς **ἀνορθόδοξον**, ὡς **ἀντιορθόδοξον**, ὡς **ταπεινῶσιν τερατώδη** καὶ ὡς **ἀνήκουστον προδοσίαν** ²⁸!...

• Ἴδού, ὅτι καὶ πάλιν τεκμηριώνεται ἡ **ἀγιομαχία** τοῦ ἡσυχαστοῦ **γ.Θ.Δ.**, ὁ ὁποῖος προλογίζων διθυραμβικῶς ἐν ἔτει **1974φ** τὸ συγκλονιστικὸ διδύλιον τοῦ ὀσιωτάτου Γέροντος:

«Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμός» ²⁹, ἐνῶ ἐπεσήμαινε λίαν ὀρθῶς τὴν

«ἰερὰν ἀγανάκτησιν τοῦ π. Ἰουστίνου κατὰ τῶν διαφορῶν ἀνθρωπισμῶν καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς φορέων βεβηλώσεως τοῦ Θεανθρώπου» ³⁰,

σήμερα αὐτὸς ὁ λόγιος ἀγιορεΐτης, ἐνθαρρύνει τοὺς Οἰκουμενιστὰς στὸ **δέβηλο** ἔργο τους καὶ **«διεκδικεῖ»** ¹ αὐτούς!...

4. Δεκαετία τοῦ '50.

■ **Τότε**, κατὰ τὴν **1.11.1958**, συνεκλήθη ἡ τακτικὴ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος (ΚΕ' Ἱεραρχία), ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀθηνῶν Θεοκλήτου Β', ἡ ὁποία ὡς ὄγδοον θέμα ἡμερησίας διατάξεως, ἀντιμετώπισε τὸ πρόβλημα τῶν **«Σχέσεων τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὰς ὁμοδόξους καὶ ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ πρὸς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν»** ³¹.

Κατόπιν τριῶν Εἰσηγήσεων, ὑπὸ τῶν μητροπολιτῶν Φιλίππων Χρυσοστόμου, Σάμου Εἰρηναίου καὶ Θεσσαλονίκης Παντελεήμονος, ἐκτενοῦς συζητήσεως καὶ ἐπανειλημμένων εὐφήμων ἀναφορῶν στήν συγκρητιστικὴ **Ἐγκύκλιον τοῦ 1920**, τελικῶς ἀπεφασίσθη **«ὁμοφώνως διὰ βοῆς»** ³² (!) ἡ

συμμετοχή «τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἐκκλησιαστικὴν Κίνησιν»³².

Ἡ μεγάλη αὐτὴ πτώσις, ταπείνωσις τερατώδης²⁸ (!), τοῦ γ.Θ.Δ. σιωπήσαντος τότε καὶ σιωπῶντος μέχρι σήμερον τερατωδῶς (!), συνετελέσθη μὲ τὴν διακήρυξιν ἐν Συνόδῳ Ἱεραρχίας θέσεων ἀνορθοδοξοτάτων, ὡς λόγου χάριν, ὅτι

«εἶναι πρὸς τιμὴν καὶ δικαίαν ἐν Χριστῷ καύχησιν τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅτι ἐγκαίρως αὕτη, ἀπὸ δεκάδων ἐτῶν, διὰ τοῦ Πρώτου καὶ Ἀποστολικοῦ Οἰκουμενικοῦ αὐτῆς Θρόνου, κατενόησε τὴν ἀνάγκην καὶ ἔρριψε τὴν ἰδέαν, ὅπως σύμπας ὁ Χριστιανικὸς κόσμος, ὡς ἐνιαῖον σύνολον, ἐν ἱερᾷ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συμμαχία, ὑψώσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ»³³ σχηματίσῃ «παγγρηγοριανὴν παράταξιν»³⁴ καὶ «ἐνιαῖον Χριστιανικὸν Μέτωπον»³⁵ συγκροτήσῃ «Κοινωνίαν Ἐκκλησιῶν», «κατ' ἀπομίμησιν τῆς τότε συσταθείσης “Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν”»³⁶ «εἰς ἀντίστασιν κατὰ τῶν συγχρόνων ἀντιχριστῶν ρευμάτων καὶ ἐπιθέσεων»³⁴, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε καὶ «οὐδεμία θρησκεία θὰ ἠρνεῖτο συνεργασίαν καὶ συνδρομὴν εἰς σύμπτυξιν κοινοῦ μετώπου πασῶν τῶν θρησκειῶν κατὰ τῆς ἀθεΐας»³⁴!!!...

Ἡ ἀναντιρρήτως οἰκουμενιστικὴ βάση τοῦ προτεινομένου αὐτοῦ τοῦ «Ἐνιαίου Χριστιανικοῦ Μετώπου», αὐτῆς τῆς «Παγγρηγοριανῆς Παρατάξεως» παρέπεμπε ἀναφανδὸν στὰ συγκρητιστικὰ θεμέλια τοῦ «καταφανῶς αἰρετικοῦ»¹¹ Οἰκουμενισμοῦ καὶ δὴ τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ἐφ' ὅσον ὑπεστηρίχθη κατ' ἐκείνην τὴν Σύνοδον σαφῶς καὶ ἀπροκαλύπτως, ὅτι

«καὶ χωρὶς ἐνότητα πίστεως καὶ χωρὶς μίαν – ἐν κανονικῇ ἀκριβολογίᾳ – πίστιν, εἶναι δυνατόν, ἐν τῇ αὐτῇ πίστει, ὡς πρὸς τὰ θεμελιώδη τοῦ Χριστιανισμοῦ δόγματα, ἡ ἐνότης τοῦ πνεύματος»³⁷!

• Μία ὑπενθύμισις στὸν γ.Θ.Δ.: ὁ «μακαρίτης φίλος (του) π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος» (Ἄρθρα Β' καὶ Γ'), ὅπως ἀποκαλεῖ αὐτὸν συνήθως, ἐπίστευε ἀκραδάντως, ὅτι

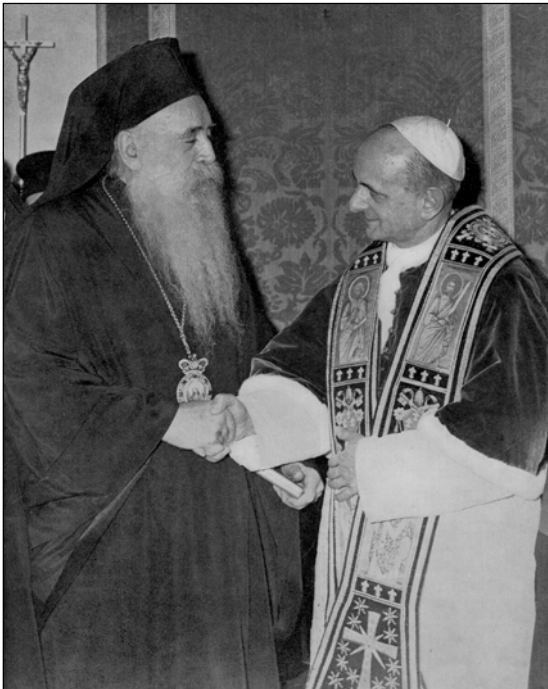
«ἀποτελεῖ ἀνατροπὴν ἐκ θεμελίων τῆς Ὀρθοδόξου Δογματικῆς καὶ ἰδίᾳ τῆς Ἐκκλησιολογίας», ὅξει δὲ «ἀπαισίον θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ» καὶ μόνον ἡ συζήτησις «περὶ κοινοῦ

έορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἢ οἰασδήποτε ἄλλης έορτῆς μετὰ τῶν έτεροδόξων», «έν ὅσῳ οὔτοι μένωσιν έν τῇ πλάνῃ»³⁸.

Ἐρωτᾶται ὁ γ.Θ.Δ.: ἄρά γε, συμφωνεῖ μέ τις ἀπόψεις αὐτῆς τοῦ «μακαριστοῦ φίλου» του; Καί έάν, ναι! τότε, μήπως ἄρά γε συνιστᾶ ἀνατροπήν έν θεμελίῳν τῆς Μιάς καί Μοναδικῆς Ἐκκλησίας, ὄχι ἀπλῶς ἢ συζήτησις, ἀλλ' ἢ σύμπηξις ὑπό ὀρθοδόξων καί αίρετικῶν ένός «Ἐνιαίου Χριστιανικῆς Μετώπου», μιᾶς «Παγχοριστιανικῆς Παρατάξεως», μιᾶς «Κοινωνίας Ἐκκλησιῶν», ένός «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν», ὅπου παραδόξως θά ὑφίσταται «Ἐνότης Πνεύματος» «χωρίς ένότητα πίστεως»;!...

5. Δεκαετία τοῦ '60.

■ Ἡ δεκαετία αὐτή ἀποτελεῖ **ὀρόσημο** στίς σχέσεις ἀνατολικῶν καί δυτικῶν Οἰκουμενιστῶν, διότι τότε στό συλλογικό ἀνοιγμα τῶν Παπικῶν πρὸς τήν Ἀνατολή μέσω τῆς **Β' Βατικανικῆς Συνόδου** (1962-1965), ἀνταποκρίνονται έπίσης συλλογικά οἱ ὀρθόδοξοι τόσο δια μέσου τῶν τριῶν

Πανορθόδοξων Διασκέψεων τῆς Ρόδου (1961, 1963, 1964), πρωτοστατοῦντος δυστυχῶς τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καί μάλιστα **πραξικοπηματικῶς**³⁹, ὅσο καί δια τῆς **Δ' Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Γενεύης** (Σαμπεζύ, 1988).

Τά πρῶτα **τολμηρὰ βήματα** έγιναν στό πλαίσιο τοῦ λεγομένου **Διαλόγου τῆς Ἀγάπης** καί προεκάλεσαν μίαν **ένωτική εὐφορία** στίς τάξεις τῶν φιλενωτικῶν καί λατινοφρόνων:

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1964 ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας συναντήθηκε μέ τὸν Πάπα Παῦλο ΣΤ' στὰ Ἱεροσόλυμα· τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1965

Ἱεροσόλυμα, 5.1.1964. Ἡ Συνάντησις τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου μέ τὸν Πάπα Παῦλο Σ'.

γίνεται ἡ ἄρσις τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1054· τὸν Ἰούλιο τοῦ 1967 ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ΄ ἐπισκέπτεται τὸ Φανάρι· τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1967 ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἐπισκέπτεται τὸ Βατικανό ⁴⁰.

Ἐπακολούθησε μία πλημμυρὶς γεγονότων, τὰ ὁποῖα κατ' οὐσίαν κατέλυσαν de facto τὴν διάκρισι Ὁρθοδοξίας καὶ Αἰρέσεως, τὰ ὅρια Ἀληθείας καὶ Πλάνης.

• **Ἐν τούτοις**, ἡ δεκαετία αὐτὴ ἀποτελεῖ ὁμολογουμένως καὶ **ὀρόσημο** στὴν ἱστορία τῆς ἀντι-παπικῆς καὶ ἀντι-οικουμενιστικῆς Ἐνστάσεως, ἡ ὁποία τότε γενικεύεται καὶ κορυφώνεται.

Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν, εὐρισκόμενος μεταξὺ τῶν πρώτων ἐπιφανῶν μαχητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ **γ.Θ.Δ.**

– **χαρκτηρίζει** ὀρθῶς τὶς οἰκουμενιστικὰς δραστηριότητες τοῦ Ἀθηναγόρου συλλήβδην ὡς **«μεθοδεῖας τοῦ διαβόλου»** ⁴¹.

– **ὑποστηρίζει** ὀρθότατα, ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας **«ἰσοπέδωσε τὴν διαφορὰν ἀληθείας καὶ ψεύδους»** ⁴².

– **διακηρύσσει** εὐθυδῶς, ὅτι **«ἐξ ὀνόματος τῶν [Ἀγιορειτῶν] Μοναχῶν ἀποδοκιμάζομεν τὴν ἔκφραση καὶ προδοτικὴν συμπεριφορὰν τοῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν εὐρισκομένου εἰς τὸν Θρόνον τοῦ Φωτίου, Γενναδίου καὶ Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ»** ⁴³.

– **διαπιστώνει** ἐπιτυχῶς, ὅτι τὰ κατὰ τὴν **«Συνάντησιν»** Πάπα Παύλου ΣΤ΄ καὶ Ἀθηναγόρου στὸ Φανάρι (25.7.1967) **«σημαίνουν ἀπαρχὴν τοῦ ἐπαισχύντου ἐξουνιτισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων»** ⁴⁴.

– **ὀμιλεῖ** σαφῶς γιὰ **«προδοτικὸν σκοπὸν»** τοῦ Ἀθηναγόρου καὶ διαβεβαιώνει, ὅτι **«κλαίομεν τὰ τρία ἑκατομμύρια τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Διασπορᾶς, πὺ ἐδόθησαν, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ, εἰς λύκους»** ⁴⁵.

– **γράφει** σαφέστατα, ὅτι διὰ τῶν **«Συμποσιῶν»**, ὠργανωμένων στὸ πλαίσιο τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, **«προβάλλεται ὁ πλέον μισητὸς συγκρητισμὸς, ὑπὸ μορφὴν “οἰκουμενισμοῦ”, ὅστις καταλύει πᾶσαν ἔννοιαν περὶ Ἐκκλησίας»** ⁴⁶.

– **θεωρεῖ** ἀναμφιβόλως ὡς **«πάντολμον»** τὸν Ἀθηναγόρα, ἐπειδὴ **«ἤρε τὸν ἐπιβληθέντα τοῖς Λατίνοις ἀφορισμὸν»** (7.12.1965) καὶ ὡς **«δονκιχωτικῶς ἐπαιρόμενον»** γιὰ **«τὸ πανάθλιον ἐπίτευγμά του»** ⁴⁷...

• **Τότε**, τὸ Ἅγιον Ὄρος συνταράσσεται, προκαλεῖται – κατὰ τὸν **γ.Θ.Δ.** – **«τεκτονικὸς σεισμὸς»** ⁴⁸:

– **«μόνον εὐάριθμοι Ἄγιορεῖται δὲν ἐξηγέρθησαν κατὰ τῶν ἐνωτικῶν τάσεων»** τοῦ Ἀθηναγόρου ⁴⁹.

– δημοσιεύεται θαρραλέα **«Προκήρυξις»** (23.1.1964 πολιτ. ἡμερολ.) ⁵⁰,

υπογραφομένη «ὕφ' ὅλων τῶν Πατέρων δύο πολυανθρωποτάτων Τετῶν Σκήτεων καὶ οὐδεὶς ἀπωλέσθη πλὴν 2-3 “υἱὼν τῆς ἀπωλείας”»⁴⁹.

– «τὰ 95% τοὐλάχιστον τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων ἀποδοκιμάζουν τὴν φιλοπαπικὴν πολιτικὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦ ὁποίου ἔπαυσαν νὰ μνημονεύουν τὴν φήμην»⁴⁹.

– «ἤδη», ἔγραφε ὁ γ.Θ.Δ. κατ' Αὐγουστον 1967, «εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὸ μείζον τμήμα τῶν εὐλαβεστάτων Μοναχῶν καὶ Μοναστηρίων δὲν μνημονεύουν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, μὲ κίνδυνον γενικεύσεως τῆς ἀποδοκιμασίας του»⁴⁴.

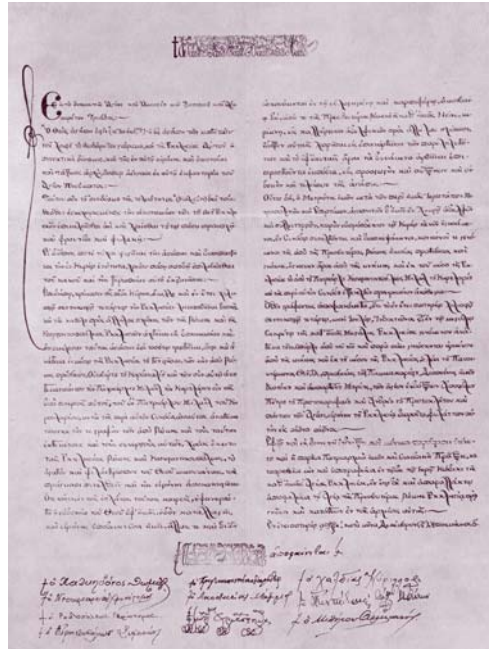
• Παρὰ ταῦτα, ἀπὸ τὴν ὄντως συνταρακτικὴν ἐκείνην δεκαετία τοῦ '60, τὴν ἀπαρχὴν «τοῦ ἐπαισχύντου ἐξουνιτισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων»⁴⁴, κατ' ἀκρίβειαν ἀρξαμένου ἤδη ἀπὸ τοῦ 1920, ὅποτε οἱ Ἀγιορειτεὶς Πατέρες διεκήρυσσαν, ὅτι

«θέλομεν ἀγωνισθῆ μέχρι ἐσχάτης ἡμῶν ἀναπνοῆς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν μας, χύνοντες καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα μας ἐὰν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη»⁵⁰ (!),

– ὁ γ.Θ.Δ. παραδόξως ἐνθυμεῖται σήμερα μόνον κάποιαν δῆθεν συνάντησι μὲ τὸν ἀείμνηστον πρῶην Φλωρινῆος Χρυσόστομον Καβουρίδην (Ἄρθρον Β'), ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχε ἤδη κοιμηθῆ τὸ ἔτος 1955 (!), ὡς καὶ τὸ φαιδρὸ ἐκεῖνο περιστατικὸ ἀφελοῦς τινος Ζηλωτοῦ Καρουλιώτου μὲ τὴν περισκελίδα – «βράκα ἢ φράγαγκο;»! (Ἄρθρον Β')

– λησμονεῖ τερατωδῶς τὸν καλπάζοντα σήμερα «ἐπαισχυντον ἐξουνιτισμὸν»⁴⁴ μέσω τοῦ «πλέον μισητοῦ συγκρητισμοῦ, ὑπὸ μορφὴν “οἰκουμενισμοῦ”»⁴⁶ καὶ

– ἀποτολμᾷ ὁ δυστυχὴς νὰ γράφῃ σήμερα, ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἀπλῶς «κοινωνικοῦ χαρακτήρος σχέσεις καὶ συναντήσεις μὲ τοὺς παπικούς», ὡς καὶ «κάποιες ἀβρότιτες καὶ φιλοφροσύνες μὲ ἑτεροδόξους»!!! (Ἄρθρον Α'),

«Ὁ Πατριαρχικὸς Τόμος τῆς Ἄρσεως τῶν Ἀναθεμάτων» (7.12.1965).

αὐτο-συναριθμούμενος τοιουτοτρόπως στοὺς «**υἱοὺς τῆς ἀπολείας**»⁴⁹...

• **Ἐν τῷ μεταξύ**, ἐνῶ δὲ ἀπὸ τοῦ 1964 ἀναμένομε ἀκόμη τὴν ὁμολογιακὴ ἔκχυσι τοῦ αἵματος τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων (40 ἔτη δικαίως παρατεταμένης ἀγωνίας!...), ἐν ἔτει σωτηρίῳ 2004ω, ὅποτε τὸ Φανάρι – συνελπὲς πρὸς τὴν *ταυτότητά* του – ἐπανηγύρισε λαμπρῶς καὶ ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸ Βατικανὸ τὴν ἐπέτειο τῆς *ἀθηναγόρειας ἀποστασίας*⁵¹,

– **τὸ μὲν** μνημόσυνον τοῦ νῦν πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, χείρονος τοῦ Ἀθηναγόρου, ἐφαρμόζεται παν-αγιορειτικῶς (οἱ «**υἱοὶ τῆς ἀπολείας**» δὲν εἶναι πλέον «**εὐαρίθμοι**», ἀλλὰ δυστυχῶς «**πολύαριθμοι**»...),

– **οἱ δὲ** μνημονεύοντες (οἱ «**υἱοὶ τῆς ἀπολείας**», κατὰ τὸν γ.Θ.Δ....) εὐρίσκονται σὲ πλήρη ἐτοιμότητα νὰ χύσουν τὸ αἷμα τῶν «**εὐαρίθμων**» Ἁγιορειτῶν, τῶν ἀρνούμενων νὰ μνημονεύσουν τὸν *ἐξουνιτισθέντα* πατριάρχη!...

• **Ἄρά γε**, μήπως ὠλοκληρώθηκε ὁ «**ἐξουνιτισμὸς**» τοῦ Ἁθωνοῦ;... Μήπως οἱ Ἁγιορεῖτες *φοβοῦνται* τὴν πράγματι συγκλονιστικὴ δεκαετία τοῦ '60 καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν *ἐξορκίσουν* ἀπὸ τὴν *συλλογικὴ μνήμη* τους;... Δὲν ἀνήκει ἄρά γε στοὺς ἀξιολημονεύτους «**Ἀγῶνες τῶν Μοναχῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας**» ὁ Ἀγιορειτικὸς Ἀντι-οικουμενισμὸς, τοῦλάχιστον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης⁵²,...

6. Δεκαετία τοῦ '70.

■ **Τότε**, κατὰ τὸ ἔτος 1970, ἐξεδόθη ἡ διδακτορικὴ διατριβὴ τοῦ νῦν πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου (X. Ἀρχοντόνη), τὴν ὁποία ἐξεπόνησε στὸ ἐν Ρώμῃ Ποντιφικικὸ Ἰνστιτοῦτο Ἀνατολικῶν Σπουδῶν καὶ εἶχε τίτλον: «**Περὶ τὴν Κωδικοποίησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ**»⁵³.

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, ἐνθερμος ὑποστηρικτῆς καὶ ἐγκάρδιος ὑπέρμαχος τῆς **Κωδικοποιήσεως**, προτείνει τὴν ἀκολουθητέα μέθοδο καὶ τὴν ἀνάγκη τροποποιήσεως ὠρισμένων ὑφισταμένων διατάξεων, διότι δῆθεν «**ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται καὶ δὲν πρέπει νὰ ζῆ ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου**»⁵⁴.

«**Ὁμοίως**», ὑποστηρίζει, «**δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθοῦν σήμερον καὶ πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν πρὸς τοὺς ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΥΣ καὶ ΕΤΕΡΟΘΡΗΣΚΟΥΣ. Δὲν δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἔχη διατάξεις ἀπαγορευούσας τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἑτεροδόξων καὶ τὴν μετ' αὐτῶν συμπροσευχήν, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη [ἡ Ἐκκλησία] διὰ τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΜΕΤ' ΑΥΤΩΝ**

ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗΝ ΕΝΩΣΙΝ ΕΝ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ, ΤΗ ΑΓΑΠΗ, ΚΑΙ ΤΗ ΕΛΠΙΔΙ»⁵⁵!...

• Τὴν τόσο ἐπίσημη αὐτὴ ἄποψι, τὴν ὄντως ἐξωφρενικὴ καὶ πλήρως ἐκφραστικὴ τῆς φαναριώτικης οἰκουμενιστικῆς νοοτροπίας, ὁ γ.Θ.Δ. οὐδέποτε ἐνεθυμήθη καὶ οὐδέποτε κατέκρινε, ἂν καὶ ἐγνώριζε βεβαίως τὰ περὶ Ἐναθεωρήσεως καὶ Κωδικοποιήσεως ἤδη ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ '50⁵⁶, ἀπὸ δὲ τῆς δεκαετίας τοῦ '60 εἶχαν διατυπωθῆ ἐπισημότητα, ἀλλὰ καὶ **ὠμότατα**, παρόμοιες ἀπόψεις.

Λόγου χάριν, ὁ οἰκουμενιστὴς μητροπολίτης Καλαβρίας κ. Αἰμιλιανὸς (Τιμιάδης), ἀδίστακτος πολέμιος τῶν Ἱερῶν Κανόνων, περιφρονῶν βαναύσως τὴν Ζ' Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει αὐτούς, ὡς «**Μαρτύρια καὶ Κατορθώματα τοῦ Θεοῦ Ἀκράδαντα καὶ Ἀσάλευτα**»⁵⁷, ἔγραφε τὸ 1967:

«Ὅλοι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, οἱ περιορίζοντες τοὺς Πιστοὺς εἰς μίαν ἀπομόνωσιν καὶ ἐπιφυλακτικότητα μετὰ τῶν ἄλλων μὴ Χριστιανῶν [= ἑτεροθρήσκων] καὶ μὴ Ὀρθοδόξων [= ἑτεροδόξων], χρῆζουν κάποιας μεταρρυθμίσεως... Τελείως ἀνεφάρμοστος κατὰ ταῦτα διὰ τὴν ἐποχὴν μας, ΩΣ ΣΤΕΡΟΥΜΕΝΟΣ ΑΓΑΠΗΣ, [εἶναι] ὁ ΜΕ΄ κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων... Πολὺ περισσότερον ἀσυγχρόνιστος παραμένει ὁ ΝΣΤ΄ κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἀπαγορεύων τὴν εἴσοδον ἀκόμη καὶ εἰς εὐκτήριον οἶκον ἑτεροδόξων ἢ Ἰουδαίων συναγωγὴν... ΚΑΙ ΔΕΝ ΣΥΜΒΙΒΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΜΑΣ ΟΥΤΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΟΜΟΙΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ, διότι ἀνήκομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία νυχθημερῶν εὐχεται “ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως”»⁵⁸!!!...

■ Ὁ γ.Θ.Δ. λοιπὸν δὲν ἐνεθυμήθη, ἀλλ' οὔτε καὶ διεμαρτυρήθη ποτὲ γιὰ τὸ οἰκουμενιστικὸ **σύνθημα** τοῦ Φαναρίου πρὸς κατεδάφιον τῶν Ἀκραδάντων καὶ Ἀσαλεύτων Μαρτυριῶν τοῦ Θεοῦ, μάλιστα τῶν ἀφορώντων στὶς σχέσεις μὲ τοὺς ἑτεροθρήσκους.

Ἦταν ἐπομένως ἀναμενόμενο νὰ μὴν ἐξεγεροθῆ, κατὰ τὴν δεκαετία αὐτήν, γιὰ τὸν προφανῶς συγκρητιστικὸ **Διαθρησκιακὸ Οἰκουμενισμό**, τὸν ὁποῖο ἐγκαινίασε τὸ «Π.Σ.Ε.» κατὰ τὸ ἔτος 1971, διευρύνον τοιοῦτοτρόπως τὸ **ἐνωτικὸ ὄραμά** του, μὲ τὴν καθοριστικῆς σημασίας συμβολὴ καὶ τὴν πολυ-αιρετικὴ εἰσήγησι τῶν ὀρθοδόξων μελῶν του, στὴν σύγκλησι τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς εἰς Ἄντις Ἀμπέμπα Αἰθιοπίας (10-

21.1.1971), με κύριο θέμα: «**Διάλογος με ανθρώπους άλλων Θρησκευτικῶν Πεποιθήσεων**»⁵⁹.

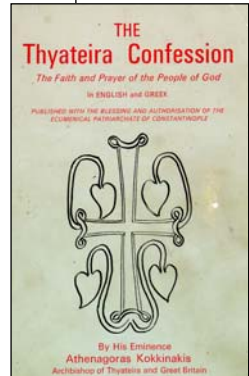
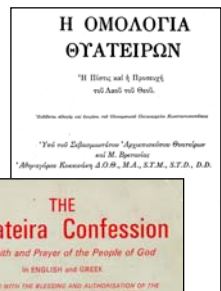
■ Καὶ ἀκόμη, ὁ γ.Θ.Δ. οὐδέποτε καὶ οὐδαμῶς ἐνεθυμήθη τὴν ἐπίσημη συλλογικὴ ἀπόφασι τοῦ 1976 γιὰ τὴν διαθρησκειακὴ συνεργασία, κατὰ τὴν Α΄ Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξο Διάσκεψι (Σαμπεζύ, 21-28.11. 1976)⁶⁰, ἡ ὁποία ἐτέθη σὲ ἄμεση ἐφαρμογὴ, ὅταν τὸ ἴδιο ἔτος ἄρχισε ὁ διάλογος με τὸν Ἰουδαϊσμό στὴν προκαταρκτικὴ *Συνάντησι* τῆς Γενεύης⁶¹, ὁ δὲ τότε πατριάρχης Δημήτριος, στὸ «*Μήνυμά*» του «*ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις*», ἔγραφε ὅτι

*«κηρύττομεν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ τούτου Θρόνου τὸ ἐνώπιον ἡμῶν ἀνατέλλον νέον ἔτος 1977 ὡς ἔτος συνεργασίας ὄλων τῶν θρησκειῶν ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου»*⁶²!...

■ Μήπως ὅμως ὁ γ.Θ.Δ. ἐνεθυμήθη τὴν «*Ὁμολογία Θυατείρων*», ἡ ὁποία ἐξεδόθη στὸ Λονδίνο κατὰ τὸ ἔτος 1975 ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρου (Κοκκινιάκη), «*εὐλογία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου*»⁶³;

Ἡ «*Ὁμολογία Θυατείρων*» περιέχει μίαν «*τελείως αἰρετικὴν, Προτεσταντικὴν ἢ οἰκουμενιστικὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*»⁶⁴, ὅπως ἔγραφε ὀρθότατα τὴν 6.12.1975 ὁ ἀγιώτατος Μητροπολίτης Φιλάρετος, τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς.

«ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ», διδάσκει μεταξύ ἄλλων αἰρέσεων καὶ πλανῶν ἡ «*Ὁμολογία*» αὐτή, **«ΟΤΙ ΑΛΗΘΙΝΗ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΔΙΔΟΥΝ ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ, ΟΙ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ, ΟΙ ΚΟΠΤΟΑΡΜΕΝΙΟΙ ΚΑΙ ΑΙΘΙΟΠΕΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ, ΟΙ ΑΓΓΛΙΚΑΝΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ», «ΔΙ' ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΙΚΑΝΩΝ ΕΙΝΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΩΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ»· «ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΟΙ, ΑΓΓΛΙΚΑΝΟΙ, ΚΟΠΤΟΑΡΜΕΝΙΟΙ ΚΑΙ ΑΙΘΙΟΠΕΣ, ΛΟΥΘΗΡΑΝΟΙ ΚΑΙ ΑΛ-**

ΛΟΙ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΒΑΠΤΙΣΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»· «ΟΛΟΙ ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΕΓΙΝΑΜΕΝ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ»⁶⁵!...

• **ὁ γ.Θ.Δ.** δὲν ἐνοχλήθηκε οὔτε θορυβήθηκε, οὔτε ἠγανάκτησεν ἀφορήτως καὶ ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεόν συγκλονιστικοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ πολυ-αιρετική «**Ὁμολογία Θυατείρων**» δὲν ἀποτελεῖ ἀπλῶς μίαν προσωπική πεποίθησι τοῦ συντάκτου, ἀλλὰ δυστυχῶς

ἡμῖν ἡμετέρας ἀγαπῆτης ἱερότητος, δι' οὗ ὑπερβαλλε μελέτην αὐτῆς ὑπὸ τὸν τίτλον "Ἡ κρίσις καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ λαοῦ τοῦ θεοῦ", αἰτουμένη τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἔκδοσιν αὐτῆς διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος τῆς κατ' αὐτὴν Ἱερῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας.

Ἀριθμ. Πρωτ. 6.

Ἱερῶτατε Ἀρχιεπίσκοπε Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας, καὶ ἔξαρχε Δυτικῆς Εὐρώπης, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπῆτέ ἀδελφέ καὶ συλλειτουργε τῆς ἡμῶν ἑπιτρότης κυρίε Ἀθηνάγορα, χάρις εἴη τῇ ἡμετέρῃ Ἱερότητι καὶ εἰρήνῃ παρὰ θεοῦ.

Ἐλάφῃ ἐν καιρῷ καὶ ἐν συνεδρίῳ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερῆς Συνόδου ἀσμένως ἀνεγνώσθη τὸ ἀπό σ' ὁμοθυμαδὸν τοῦ παρεπεύσαντος ἔτους γράμμα τῆς ἡμετέρας ἀγαπῆτης Ἱερότητος, δι' οὗ ὑπερβαλλε μελέτην αὐτῆς ὑπὸ τὸν τίτλον "Ἡ κρίσις καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ λαοῦ τοῦ θεοῦ", αἰτουμένη τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἔκδοσιν αὐτῆς διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος τῆς κατ' αὐτὴν Ἱερῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας.

Τῆς μελέτης ταύτης ἐξετασθεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις οἰκίας Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐρευνῆσαι καταλλῆλου εἰς θεραπείαν τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ τῇ συνέσει τῆς ἡμετέρας Ἱερότητος πεπιστευμένου λογικοῦ ποιμνίου, ἰδιαίτερως δέ κριθείσας καὶ ὡς δοκίμου βοηθήματος διὰ τε τοὺς ἡμετέρους Κατηχητάς καὶ διὰ τοὺς ἐκ τῶν ἑτεροδόξων ἐπιειμένους πληροφορηθῆναι ἐν γενικαῖς γραμμαῖς περὶ τῆς καθ' ἡμῶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀσμένως διὰ τοῦ παρόντος παρέχομεν, ἐξ ἀποφάσεως Συνοδικῆς, τὴν ἀφ' ἡμῶν εὐλογίαν πρὸς ἔκδοσιν τύποις τοῦ ἐκλεκτοῦ τούτου ποιήματος τῆς ποιμαντορικῆς φιλοτιμίας καὶ πνευματικῆς φερεκονίας τῆς ἡμετέρας Ἱερότητος, ἐγκαρδίως συχαίροντες αὐτῇ ἐπὶ τῇ συγγραφῇ αὐτοῦ καὶ τὰ κράτιστα αἰτούμενοι παρὰ θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετ' αὐτῆς.

Ἐφ' ἑ' Ἰανουαρίου ι'.

ἡμῶν ἀγαπῆτης ἱερότητος, δι' οὗ ὑπερβαλλε μελέτην αὐτῆς ὑπὸ τὸν τίτλον "Ἡ κρίσις καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ λαοῦ τοῦ θεοῦ", αἰτουμένη τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἔκδοσιν αὐτῆς διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος τῆς κατ' αὐτὴν Ἱερῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας.

Translation. Protocol No. 6
 DEMETRIOS BY THE GRACE OF GOD ARCHBISHOP OF CONSTANTINOPLE
 NEW ROME AND ECUMENICAL PATRIARCH TO THE MOST REVEREND ARCHBISHOP OF THYATEIRA AND GREAT BRITAIN AND EXARCH OF WESTERN EUROPE BEOUCO BROTHER IN THE HOLY SPIRIT AND CO-LITURGIST LORD ATHENAGORAS GRACE BE TO YOUR EMINENCE AND PEACE FROM GOD
 We have received in due time and read joyfully at the Meeting of our Holy and Sacred Synod the letter dated February 6th of last year of Your Beloved Eminence by which you submitted to us a Study under the Title "The Faith and Prayer of the People of God" seeking the Blessing of the Church for its publication to serve the needs of the Christian flock of the Archdioceses of Thyateira and Great Britain, under your care
 This Study has been examined by the Synodical Committee of the Patriarchate and has been found appropriate for the care of the spiritual needs of the rational flock which is entrusted to the care of Your Eminence. In addition it has been considered as a fit aid even for our own Catholics and for the benefit of the non-Orthodox who desire to receive general information concerning our Orthodox Church.
 Gladly therefore according to the Decision of the Synod We extend our Blessing for the publication of this excellent work, the product of your pastoral zeal and the spiritual endurance of Your Eminence, and congratulate you who heartily on its production and seeking from God whatever is best Whose Grace and infinite Mercy be with you and remain
 DEMETRIOS OF CONSTANTINOPLE
 Beloved Brother in Christ
 January 10, 1975.

Ἡ συνοδικὴ ἐγκρίσις τῆς «Ὁμολογίας Θυατείρων», ἑλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ.

«ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΥΤΗΣ ΕΝΑΠΟΚΕΙΤΑΙ Η ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΕΝ ΤΩ ΠΡΟΣΩΠΩ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΟΥ. Ἐπὶ εἰδικοῦ Πατριαρχικοῦ πρωτοκόλλου, ἀπευθυνομένου πρὸς τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν ἀναφέρεται, ὅτι ἡ ἐργασία του ἐξητάσθη ὑπὸ εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς. Μετὰ τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ πατριάρχης συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν του διὰ τὴν ἔκδοσιν “τῆς λαμπραῆς αὐτῆς ἐργασίας”, ὡς γράφει. ΣΥΝΕΠΩΣ, Η ΕΥΘΥΝΗ ΔΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ ΤΩΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΝ ΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΗΝ ΙΕΡΑΡΧΙΑΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ»⁶⁶.

7. Δεκαετία τοῦ '80.

■ Τότε, τὴν 27.10.1986, στὴν Ἀσσίζη τῆς Ἰταλίας πραγματοποιήθηκε ἡ πρώτη «**Συνάντησις Θρησκειῶν γιὰ τὴν Εἰρήνην τοῦ Κόσμου**», ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Βατικανοῦ, στὴν ὁποία συμμετεῖχαν 150 ἐκπρόσωποι 12 θρησκειῶν, γιὰ μίαν ἡμέραν προσευχῆς, προσκυνήματος καὶ νηστείας ὑπὲρ τῆς εἰρήνης⁶⁷.

Ἦταν ἓνα γεγονός-σταθμὸς στὴν Διαθρησκειακὴ Κίνησι, ἐφ' ὅσον
«γιὰ πρώτη φορὰ συναντήθηκαν, στὴν Ἀσσίζη, σχεδὸν ὅλες οἱ θρησκεῖες τοῦ κόσμου [“τριανταεπτὰ προσωπικότητες μὴ χριστιανικῶν θρησκειῶν”⁶⁸], ἐνωμένες μέσα στὰ πλαίσια τῆς διεθνoῦς συναντήσεως προσευχῆς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, πὸν ὀφείλεται στὴν πρωτοβουλία τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄»⁶⁹.

Ἀντιπροσωπεύθηκαν οἱ Χριστιανοὶ σχεδὸν ὅλων τῶν Ὁμολογιῶν καὶ παρευρέθησαν ἀντιπρόσωποι σχεδὸν ὅλων τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν ὁποίων (ὀρθοδόξων) ἡ **«ἀπόφαση» «νὰ συμμετάσχουν στὴν ἐν λόγω Συνάντησι συνέβαλε πολὺ στὴν πραγματοποίησίν της»⁶⁹.**

Ἡ σημασία τῆς ιστορικῆς αὐτῆς **καμπῆς** στὴν πορεία τοῦ **Συγκρητιστικοῦ Κινήματος**, ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Πάπα καὶ πάντοτε στίς προοπτικὲς τοῦ λεγομένου **Ρωμαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ**, ὑπογραμμίσθηκε μὲ ιδιαίτερη σαφήνεια καὶ ἔμφασι.

Οἱ Παπικοὶ καυχῶνται, διότι ἓνα ἀπὸ τὰ **«ἐπιτεύγματα»** τῆς **Συναντήσεως τῆς Ἀσσίζης** ἦταν καὶ

«ή αφύπνιση τοῦ διαλόγου τῶν θρησκειῶν. Τὰ γενόμενα στήν Ἀσοίζη προκάλεσαν τοὺς Χριστιανούς νὰ συναντηθοῦν μὲ τις ἄλλες θρησκείες σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Β΄ Βατικανῆς»⁷⁰. «ή συνάντηση γιὰ προσευχή ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἔνωσε τοὺς ἐκπροσώπους τῶν διαφορικῶν πίστεων καὶ ἐγκαινίασε μία νέα φάση στὸν διάλογο τῶν θρησκειῶν»⁷¹.

«Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς προσευχῆς στήν Βασιλική τῆς Ἁγίας Μαρίας τῶν Ἀγγέλων». Ἀσοίζη, 27.10.1986.

• Τὸ συγκλονιστικὸ αὐτὸ γεγονός, ἀφετηρία σωρείας ἄλλων παρομοίων, τῆ συμμετοχῆ τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, πρωτοστατοῦντος καὶ συμμετέχοντος ἐνεργῶς τοῦ Φαναρίου, ὁ γ.Θ.Δ. οὐδέποτε ἐνεθυμήθη καὶ οὐδέποτε ἠγανάκτησεν ἀφορήτως γιὰ τὴν παρατεινομένη Ἀποστασία τύπου Ἀσοίζης.

Ὅπως ἀντιθέτως μάλιστα! Ἐνῶ τὴν 24.1.2002 ἐπραγματοποιεῖτο «ἀκόμη ἓνα βῆμα πρὸς τὸν ὀλέθριο συγκρητισμὸς»⁷², δηλαδή ἡ ἑκτακτὴ Συνάντησις Ἀσοίζης, μὲ πρωτοφανῆ συμμετοχὴ θρησκευτικῶν ἡγετῶν (200 καὶ πλέον) καὶ πολλῶν ἐπιφανῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ κ. Βαρθολομαίου, προκειμένου νὰ προσευχηθοῦν στὸ «Πνεῦμα τῆς Ἀσοίζης»⁷³, οἱ Ἁγιορεῖται – πρωτοστατοῦντος τοῦ γ.Θ.Δ., ἐξαπέλυαν ἀπάνθρωπη καὶ ἀφιλάδελφη καὶ ἀντιχριστιανικὴ ἐπίθεσι κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, οἱ ὅποιοι δὲν προσκυνοῦν τὸ εἶδωλο τοῦ Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ⁷⁴!...

■ Ἐπίσης, κατὰ τὴν κρίσιμη ἐκείνη δεκαετία τοῦ '80, ἡ ἐπιλεκτικὴ μνήμη τοῦ γ.Θ.Δ. δὲν ἐνεθυμήθη παραδόξως τὴν προτεσταντογενῆ Βαπτισματικὴ Θεολογία, ἡ ὁποία διευτυπώθη ἀναλυτικὰ καὶ μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια ἐν ἔτει 1985φ ἀπὸ τὸν Καθηγητὴ Ἰωάννη Ζηζιούλα (νῦν μητροπολίτη Περγάμου).

Βεβαίως, ὑπῆρξαν προηγουμένως καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι ἐκφρασταὶ τῆς σαφῶς οἰκουμενιστικῆς αὐτῆς θεολογίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως ἕτερον μορφήν τῆς προτεσταντικῆς Θεωρίας τῶν Κλάδων (λ.χ.

Ὁ Καθηγητὴς κ. Ἰωάννης Ζηζιούλας, μητροπολίτης Περγάμου, ἀφ' ἑνὸς θεωρεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία, περιλαμβάνουσα Χριστιανοὺς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, εἶναι «ἀοράτως ἠνωμένη», ἀφ' ἑτέρου πιστεύει στὴν θεολογία τῶν «δύο πνευμόνων».

Ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β', κατὰ τὴν Θερινὴν Ἑορτὴν τῆς Ρώμης τοῦ ἔτους 1998, ἐτόνιζε τὴν ἀνάγκη «ἐπιταχύνσεως τῆς διαδικασίας ἀποκαταστάσεως τῆς πλήρους κοινωνίας ἡμῶν [ὀρθο-

δόξων-παπικῶν], ὥστε ἡ προσεγγίζουσα τρίτη χιλιετία τῆς Χριστιανικῆς περιόδου εὕρη τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ὀρατῶς ἠνωμένην ὡς αὕτη ἦτο πρὸ τοῦ μεγάλου σχίσματος. Ὡς εὐστόχος ἐξέφρασε τοῦτο ἡ Ὑμετέρα Ἀγιότης πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Δύσις ἀποτελοῦν τοὺς δύο πνεύμονας διὰ τῶν ὁποίων ἀναπνεύει ἡ Ἐκκλησία. Ἡ ἐνότης αὐτῶν εἶναι οὐσιώδης διὰ τὴν ὑγιᾶ ζωὴν τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

(Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 559/31.7.1998, σελ. 6).

Καρτάσωφ – πρὸ τοῦ 1960· Ἰωάννης Καρμίρης – 1973· πατριάρχης Δημήτριος – 1974· Σύνοδος Κωνσταντινουπόλεως – 1975), θὰ ἐπακολουθοῦσαν δὲ καὶ ἄλλοι ἀκόμη ἐπίσημοι (λ.χ. Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας – 1987· Βελεμμένδιος Ἐνωσις – 1993· πατριάρχης Βαρθολομαῖος – 1995· Πιτσβούργου Μαξίμου – 1995· Σύνοδος Πατριαρχείου Μόσχας – 1997· Δ.Ε.Ε./C.E.C., Γκράτς Αὐστρίας – 1997· S.C.O.B.A. – 1999), ἀλλ' ὁ Ἰωάννης Ζηζιούλας ἦταν συστηματικώτερος στὴν ἔκθεσι τῶν ἀπόψεών του.

Βάσει τῶν θεωριῶν αὐτοῦ,

«τὸ Βάπτισμα δημιουργεῖ ἓνα ὄριον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν»· τὸ Βάπτισμα, ὀρθόδοξον ἢ μή, ὀριοθετεῖ δῆθεν τὴν «Ἐκκλησίαν», ἢ ὅποια δῆθεν περιλαμβάνει Ὄρθοδόξους καὶ ἕτεροδόξους· ὑφίστανται δῆθεν τὰ λεγόμενα **«Βαπτισματικὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας»** (baptismal limits of the Church) καὶ **«ἐκτὸς βαπτίσματος δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία»·** ἀντιθέτως **«ἐντὸς τοῦ βαπτίσματος, ἔστω καὶ ἂν ὑπάρχη μία διάσπασις, μία διαίρεσις, ἓνα σχίσμα, δυνάμεθα νὰ ὀμιλῶμεν διὰ Ἐκκλησίαν»**⁷⁵.

- **Ὅταν** τινὲς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου διατυπώνουν ἀκραῖες

ἀπόψεις, ὁ γ.Θ.Δ. ἐκτρέπεται σὲ ἀξιοθρήνητες ὑβρεολογικὲς ἐπιδόσεις· ὅταν οἱ Οἰκουμενισταὶ τοῦ Φαναρίου ἀνατρέπουν ἄρδην τὴν Παραδοθεῖσαν Πίστιν, ὁ γ.Θ.Δ. διατηρεῖ τὴν ἡσυχαστικὴ νηφαλιότητά του καὶ ἀμνηστεύει αὐτούς, ὡς δῆθεν ἐνεργοῦντας «κάποιες ἀβρότητες καὶ φιλοφροσύνες μὲ ἔτεροδόξους» (Ἄρθρον Α΄)!...

8. Δεκαετία τοῦ '90.

■ Τελικά, ἡ ἡσυχαστικὴ νηφάλια μέθη τοῦ γ.Θ.Δ. δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κυριευθῆ ἀπὸ ἀφόρητον ἀγανακτῆσιν, ὅταν διεπιστώθησαν δογματικὲς διολισθήσεις κατὰ τὸν Διάλογο μὲ τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους Μονοφυσίτας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ὠδήγησε τὴν Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι τὰ συμπεράσματα τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου, βάσει ἰδίως τῶν Κοινῶν Δηλώσεων (1989, 1990, 1993),

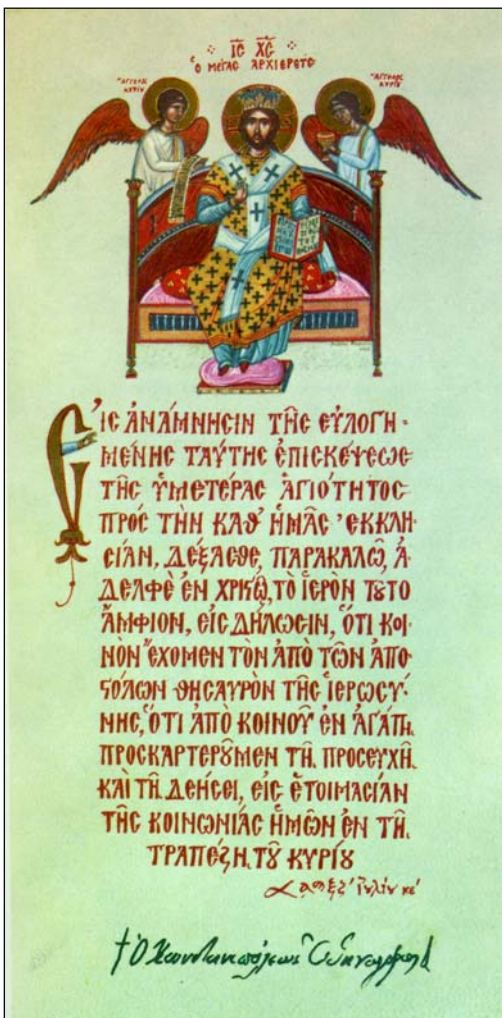
«ΠΛΗΤΤΟΥΝ ΚΑΙΡΙΩΣ τὸν χαρακτήρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς· καὶ δεύτερον, ἡ Χριστολογία τῶν Κοινῶν Δηλώσεων ἔρχεται εἰς ΡΙΖΙΚΗΝ ΔΙΑΦΩΝΙΑΝ πρὸς τὴν Χριστολογικὴν διδασκαλίαν μεγάλων Πατέρων καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας»⁷⁶.

■ Οὔτε πάλι ἐταράχθη καὶ ἐξηγέρθη ὁ γ.Θ.Δ., ὅταν κατὰ τὸ ἔτος 1993 ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ὁρθοδοξο-Παπικοῦ Διαλόγου (Ζ΄ Ὁλομέλεια, Βελεμένδιον Λιθάνου, 17-24.6.1993), ὑπέγραψε «ἐνα νέο εἶδος Οὐνίας»⁷⁷, δηλαδή τὴν Βελεμένδιον Ἐνωσιν⁷⁸, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ὠλοκληρώθηκε ὁ «ἐπαίσχυντος ἐξουνιτισμὸς τῶν Ὁρθοδόξων»⁴⁴, ἐφ' ὅσον

«ΕΚΑΤΕΡΩΘΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ, ΟΤΙ ΟΣΑ ΕΝΕΠΙΣΤΕΥΘΗ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ – ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, μετοχὴ εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια, κυρίως εἰς τὴν μίαν ἱερωσύνην τὴν τελοῦσαν τὴν μίαν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴν διαδοχὴν τῶν ἐπισκόπων – ΔΕΝ ΔΥΝΑΝΤΑΙ ΝΑ ΘΕΩΡΗΘΟΥΝ ΩΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΜΙΑΣ ΤΩΝ ΗΜΕΤΕΡΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ [ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ – ΠΑΠΙΚΗΣ]. ΕΙΝΑΙ ΣΑΦΕΣ, ΟΤΙ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΛΑΙΣΙΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ ΠΑΣ ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΜΟΣ»⁷⁹!...

■ Ἄλλὰ καὶ τὸ 1992, δὲν εἶχε ἀγανακτῆσει, ὅταν οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταί, ὡς μέλη τῆς «Διασκέψεως Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν»

(Δ.Ε.Ε./C.E.C.), συνυπέγραψαν στο *Μήνυμα* τῆς Ι΄ Γενικῆς Συνελεύσεως (Πράγα 1992) τὴν ἐξωφρενικὴ ἄποψι, ὅτι

«δέον ὅπως ἀναγνωρίσωμεν εἰς τὰ δύο αὐτὰ ρεύματα τῆς παραδόσεως [“ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως”] τὴν κοινὴν ἡμῶν κληρονομίαν. Δέον ὅπως ὑπερβῶμεν τὰ στερεότυπα. Μόνον οὕτως θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀνεύρωμεν τὴν ἐνότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ μέσω μιᾶς διεργασίας καταλλαγῆς»⁸⁰!

■ Ἦταν λοιπὸν ἐπόμενον, μετὰ τὴν μακρὰν αὐτὴ καὶ ὑποδειγματικὴ ψυχραιμία του, νὰ μὴν ἐνοχληθῇ ὁ γ.Θ.Δ. ἀκόμη καὶ ὅταν ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος προέβη στὴν ἐξῆς πρωτὰκουστη διακήρυξι, κατὰ τὴν «Παγκόσμια Διάσκεψι Θερησκείας καὶ Εἰρήνης» (Riva del Garda Ἰταλίας, 4.11.1994):

«Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὀρθόδοξοι, Προτεστάνται καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμᾶνοι καὶ Ἰνδοί, Βουδισταὶ καὶ Κομφουκιανοί, ἦλθε ὁ καιρὸς ὄχι ἀπλῶς γιὰ προσέγγισι, ἀλλὰ γιὰ μιὰ **ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ**»⁸¹!...

■ Καί, τέλος πάντων, συντέμνοντες τὸν λόγο, ὁ γ.Θ.Δ. δὲν

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Πάπα Παύλου ζ΄ στοῦ Φανάρι, 25.7.1967, ὁ πατριάρχης Ἀθηνᾶγορας προσέφερε «στὸν Προκαθήμενο τῆς Ρώμης, σὰν ἐνδειξι ἀναγνωρίσεως τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς του», «τὰ διάσημα τῆς ἀρχιερατικῆς ἀξίας τῶν Ὀρθόδοξων Ἀρχιερέων (Ἐγκόλπιο καὶ Ὁμοφόριο)».

(Ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» Ἀθηνῶν, ἀριθ. 18/1.7.1977, σελ. 8).

αισθάνθηκε *ἀφόρητον ἀγανάκτησιν*, ὅταν ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, κατὰ τὸ ἔτος **1995**, συνυπέγραψε μὲ τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄ **Κοινὸν Ἀνακοινωθέν**, σαφῶς κείμενον πίστεως, στὸ ὁποῖο μεταξὺ ἄλλων διεκηρύσσοντο τὰ ἀκόλουθα, ἐν προφανεῖ συμφωνίᾳ πρὸς τὰ τῆς **Βελεμενδίου Ἐνώσεως** (1993):

«Ἐξορκίζομεν τοὺς πιστοὺς μας, Καθολικοὺς καὶ Ὀρθόδοξους, νὰ ἐνισχύσουν τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφωσύνης, τὸ ὁποῖον προέρχεται ΕΚ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ...»· «περιέλαβον (Πάπας καὶ πατριάρχης) εἰς τὰς προσευχὰς των ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι, ΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ, ΕΙΝΑΙ ΕΝΣΩΜΑΤΩΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ...»· «ΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΙ ΑΜΟΙΒΑΙΩΣ ΩΣ ΑΔΕΛΦΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ, ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»^{82!}...

Ἄλλ' ὅμως, ὁ γ.Θ.Δ. ἐπίσης δὲν ἐταράχθη, ὅταν ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ὠμίλησε κατὰ τὴν 27ην Ἰουνίου 1995 στὴν Ρώμη ἐνώπιον ἀναριθμῆτων παπικῶν νέων, συμπροσευχηθεὶς μαζί τους καὶ εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα καὶ ἀγαπητά», «συνεορτάζομεν ἡ Ἀνατολὴ καὶ ἡ Δύσις (τὴν Θρονικὴν τῆς Ρώμης)· Θεοῦ τὸ δῶρον»· «ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ, ΔΙΟΤΙ ΕΙΜΕΘΑ Η ΕΠΙ ΓΗΣ ΠΟΡΕΥΟΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ»· «εἶναι δὲ ἡ ἑορτὴ τῆς Ἐκκλησίας πεπληρωμένη, ὅταν εἶναι παροῦσα καὶ συνεορτάζουσα ἡ νεολαία»· «εἰλάβατε διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· φέρετε ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῷ μετώπῳ ὑμῶν τὰ σημεῖα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ»^{82!}...

* * *

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ἀναρίθμητα ἄλλα, σὲ θεωρητικὸ καὶ πρακτικὸ ἐπίπεδο, τὰ ὁποῖα ὤφειλε νὰ ἐνθυμηθῇ ὁ γ.Θ.Δ. καὶ νὰ ἀνακρίνη αὐτὰ ἀντικειμενικῶς – πατερικῶς – κανονικῶς – θεολογικῶς καὶ νηφαλιῶς, ἐφ' ὅσον ἀποτελοῦν ὄντως **τραγωδίαν** γιὰ τὴν Ἄχραντο Νύμφη τοῦ Χριστοῦ Ὀρθόδοξιαν.

Ἡ συνειδητοποίησις τῆς **τραγωδίας** αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐν μέρει καὶ ἐν ζήλῳ θεοφιλεῖ εἶχε ἐπισημάνει μὲ δυναμικὸ τρόπο κατὰ τὴν δεκαετίαν

του '60, θὰ ἔπρεπε νὰ παρωθήσῃ τὸν γ.Θ.Δ. στὴν ἐπανάληψι τῶν εὐφύμων ἀναφορῶν τοῦ πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου ἐν ἔτει 1957, οἱ ὁποῖοι ἔχουν δικαιοθῆ πλήρως γιὰ τὴν εὐαισθησία τους, τὴν ὀρθὴ διάγνωσι τῆς αἰρέσεως καὶ τὴν πατερικὴ στάσι τους ἐναντι αὐτῆς, παρὰ τὶς ἐλλείψεις καὶ ὑπερβολές τους.

Παραδόξως, συνέβη τὸ ἀντίθετον ὁ γ.Θ.Δ., περιφρονῶν καὶ στὸ θέμα αὐτὸ τοὺς Ἁγίους καὶ τὴν Παράδοσιν, ἐφάνη καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ φαίνεται ἐπεικτικὸς καὶ ἐνδοτικὸς πρὸς τοὺς Οἰκουμενιστάς, αὐστηρὸς δὲ καὶ ἐπιθετικὸς πρὸς τοὺς Ἀντι-οικουμενιστάς.

• Ἐν προκειμένῳ, εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ κριτικὴ ἐκ τῶν ἔνδον καὶ ad hoc τῆς ὄντως παραδόξου τακτικῆς τοῦ ἀγιορείτου ἡσυχαστοῦ:

«Τὸ θέμα τοῦ παλαιοημερολογισμοῦ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ τεθεῖ σὲ σωστὲς βάσεις, ἂν πρῶτα δὲν ἐξετασθῆ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΑΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΠΟΣΟ Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΠΛΕΥΡΑ [ΤΩΝ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ] ΕΧΕΙ ΔΙΑΒΡΩΘΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΡΕΣΙ Ἡ ΟΧΙ!

Οὕτε εἶναι δυνατὸν νὰ λέμε πὼς οἱ αἰρετικὲς διδασκαλίες πὺν κηρύττει ὁ κάθε Πατριάρχης ἢ Ἀρχιεπίσκοπος ἢ ἐπίσκοπος εἶναι προσωπικὲς τους ἀπόψεις καὶ δὲν ἐπιδρῶν τὴν Ἐκκλησία.

Ἐφόσον, οἱ λοιποὶ ἐπίσκοποι, οἱ λοιποὶ κληρικοὶ καὶ μοναχοί, οἱ λαϊκοὶ δὲν ἐξεγείρονται κατὰ τῶν κακοδοξιῶν αὐτῶν, **ΟΛΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ!...**

Ἐμεῖς [οἱ Νεοημερολογίτες], κοιτᾶμε νὰ δοῦμε, ἂν στίς ἐκατὸ κουθέντες πὺν θὰ εἰπῆ ἓνας Πατριάρχης ἢ Ἀρχιεπίσκοπος, θὰ εἶναι μία Ὁρθόδοξη. **Κι ἂν ναί, πανηγυρίζουμε γιὰ τὴν “ὀρθοδοξία” του!**

ΜΑ, ΓΙΑ ΤΟΣΟ ΑΦΕΛΕΙΣ ΜΑΣ ΠΕΡΝΟΥΝ ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ;

Κι ἓνα λόγο ἂν εἰπῆ κάποιος [Παλαιοημερολογίτης-Ζηλωτής], πὺν ξεφεύγει ἀπ’ τὴν Ὁρθοδοξία, εἶναι κακόδοξος!»^{82α}.

Μὲ τὴν παράδοξη τακτικὴν τοῦ αὐτῆν, ὁ γ.Θ.Δ. παραθεωρεῖ τὸν Θεολόγο Γρηγόριο, ὁ ὁποῖος ἔγραφε ὅτι, ὅταν γίνεται «σεισμὸς» ἐν καιρῶ αἰρέσεως, ἀκόμη καὶ ὅσοι εἶναι στίς ἄλλες περιπτώσεις τῆς ζωῆς «εἰρηνικοὶ» καὶ «μέτριοι», μάλιστα οἱ Μοναχοί,

«τοῦτό γε οὐ φέρουσιν ἐπεικειῖς εἶναι, Θεὸν προδιδόναι

τῆς ἡσυχίας· ἀλλὰ καὶ λίαν εἰσὶν ἐνταῦθα πολεμικοὶ τε καὶ δύσμαχοι· τοιοῦτον γὰρ ἢ τοῦ ζήλου θερμότης»⁸³.

[«δὲν ἀνέχονται ὁμῶς ἐδῶ τέτοια ἐπιείκεια, νὰ προδίδουν μὲ τὴν ἡσυχία τὸν Θεό· ἀλλὰ γίνονται λίαν μαχητικοὶ καὶ ἀκαταμάχητοι· τέτοια εἶναι ἡ θέρημ τοῦ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ζήλου»].

«Ἔργον Μοναχοῦ», διεκήρυττε καὶ ὁ Ὅσιος Θεόδωρος Στουδίτης, «μηδὲ τὸ τυχὸν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον, ἵνα μὴ ὑπόδειγμα τοῖς λαϊκοῖς προτιθέμενοι αἰρέσεως καὶ αἰρετικῆς συγκοινωνίας, τῆς ὑπὲρ αὐτῶν ἀπωλείας λόγον ὑφέξωσιν»⁸⁴.

■ Πρὸ δύο ἐτῶν, οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταί, «ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τῆς ἐξαπολύσεως τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ ἔτους 1902 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ΄», ἐξήραν μὲ εἰδικὸ «Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιο» (Σαμπεζὺ Γενεύης, 15-16.11.2002) τὴν πρωτοποριακὴ καὶ «καθοριστικὴ συμβολὴ τῶν Πατριαρχικῶν καὶ Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων (1902, 1904, 1920)» «διὰ τὴν γέννησιν τῆς συγχρόνου Οἰκουμενικῆς Κινήσεως», υπεγράμμισαν δὲ μὲ ἔμφασι, ὅτι εἰδικὰ ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1902

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ Γ΄ (1878-1884, 1901-1912). Μὲ τὴν Ἐγκύκλιο τοῦ 1902, διὰ τῆς ὁποίας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἐχαρακτήρισε τὸν Παπισμὸ καὶ τὸν Προτεσταντισμὸ, ὡς «μεγάλας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδας», ἐτοίμασε τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν Ἐγκύκλιο τοῦ 1920.

«ὑπῆρξε ἡ καταστατικὴ ἀρχὴ τῆς συγχρόνου Οἰκουμενικῆς Κινήσεως γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν» καὶ «ἐνέπνευσε τὴν Πατριαρχικὴν Ἐγκύκλιο τοῦ 1920, ἡ ὁποία δικαίως θεωρεῖται ἡ ἐπίσημη ὀρθόδοξη πρόταση γιὰ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση»⁸⁵.

– Καὶ ἐνῶ ἀρκετὰ ἐνωρὶς ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1902 εἶχε χαρακτηρισθῆ ὡς «προδρόμος οἰνοῦ τῆς οἰκουμενικῆς ἐκκλησιαστικῆς κινήσεως» καὶ ὅτι «κυρίως διὰ» τῶν Ἐγκυκλίων 1902-1904 «κατήρξατο ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις»⁸⁶.

– ἐνῶ δὲ θὰ ἀνέμενε πᾶς τις εὐσεβῆς, ὅτι ὁ γ.Θ.Δ. θὰ ἀφιέρωνε ἐπὶ τῇ ἀποφράδι αὐτῇ 100ετία ἕνα πλήρες καὶ συστηματικὸ βιβλίον κατὰ τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ·

– **αίφνιδίως**, ὁ λόγιος ἡσυχαστὴς δημοσιεύει τὴν **αὐτο-βιογραφία** του ⁸⁷(!), μέσω τῆς ὁποίας ἀποδεικνύεται σαφέστατα **ψυχαναγκαστικὸς** μὲ τὴν **ὑστεροφημία** του (ἢ παρουσία τοῦ **αὐτο-αναφορικοῦ ἐγώ**, ὅπως πάντοτε, εἶναι πληθωρική...), ἐν συνεχείᾳ δὲ στρέφεται λάβρος ἐναντίον τῶν ζηλωτῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν συλλήβδην, τόσο μὲ τὰ διάτρητα ἄρθρα του στὸν τύπο ⁸⁸, ὅσο καὶ μὲ ἓνα εἰδικὸ βιβλίο ⁸⁹, τὰ ὁποῖα ἀφήνουν αὐτὸν **πλήρως ἐκτεθειμένο** ὀλίγον προτοῦ νὰ διαβῆ τὸ κατώφλι τῆς ζωῆς καὶ νὰ παραστῆ ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ Κριτηρίου...

* * *

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ, δὲν περιποιοῦν τιμὴν στὸν **γ.Θ.Δ.**, παλαίμαχον ἡσυχαστὴ τοῦ Ἴθωνος, τόσο οἱ ἀπόψεις του ὅσο καὶ ἡ στάσις του ἐναντι τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅταν μάλιστα ἀναλογισθῆ κανεῖς, ὅτι στὸ πρόσφατο **Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο** (Θεσσαλονίκη, 20-24.9.2004, ἐξήντα-60 Εἰσηγηταί), διεκηρύχθη ὅ,τι ἀνεμένετο νὰ ἀκουσθῆ ἀπὸ τὴν λογιότητά του, δηλαδὴ ἢ ὄντως τραγικὴ ἀλήθεια, ὅτι

«Ἡ ἸΔΙΑ Ἡ ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ στὸ **“Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν”** καὶ στοὺς **θεολογικοὺς διαλόγους μὲ τοὺς αἰρετικοὺς Παπικοὺς, Προτεστάντες καὶ Μονοφυσίτες, ΣΥΝΙΣΤΑ ἈΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ἐξίσωση καὶ ἐξομοίωση τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὶς αἱρέσεις καὶ τὰ σχίσματα. Εἶναι, ὅπως ἐλέχθη, Ἡ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΙΡΕΣΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»**⁹⁰.

Θὰ ἀναμένετο εἰδικὰ μάλιστα ἀπὸ τὸν **γ.Θ.Δ.**, ὑπάρξαντα κατὰ τὸ παρελθὸν δεινὸν κριτὴν τοῦ **ἐξουνιτισμένου** πατριάρχου Ἀθηναγόρου, νὰ ἀκουσθῆ σήμερα στεντορεῖα φωνῆ, ὅχι ἢ ἀξιοθρήνητος **ύβρεολογικὴ** **δαψίλεια** ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν πληρώσει ἀκόμη καὶ δι' αἵματος τὴν ἐμμονή τους στὴν Πατερικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδοσι τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ τὸ ἐξῆς **θαρραλέο πατερικὸν σάλπισμα** τοῦ **Διορθόδοξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου** τῆς Θεσσαλονίκης:

«ΝΑ ΔΙΑΤΡΑΝΩΘΕΙ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΗΓΕΣΙΕΣ ΟΤΙ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΟΥ ΕΞΑΚΟΛΟΘΗΣΟΥΝ ΝΑ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΝΑ ΕΝΙΣΧΥΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ, ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟΥ, Ο ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ, ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟ-

**ΠΑΤΕΡΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ, ΚΛΗΡΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΛΑΪΚΩΝ, ΕΙΝΑΙ Η ΑΚΟΙΝΩΝΗΣΙΑ, Η ΔΙΑΚΟΠΗ
ΔΗΛΑΔΗ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ,
ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΚΑΘΙΣΤΑΝΤΑΙ ΣΥΝΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΙ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΟΙ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΛΑ-
ΝΗΣ»⁹¹.**

(Συνεχίζεται)

1. Mansi τ. 13, στλ. 400B/Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β', σελ. 879α, *Πρᾶξις Ζ'*.
2. Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου, Ἀθωνικά Ἄνθη, τ. Α', σελ. 194-195 καὶ 207, ἐκδόσεις «ΑΣΤΗΡ», Ἀθήναι 1962.
3. Σημειωτέον, ὅτι ἐν ἔτει 1957 ὁ γ.Θ.Δ. εἶχε ἀκόμη τὴν δυνατότητα νὰ διακρίνῃ τὸ ὄρθον ἀπὸ τὶς ἀκρότητες καὶ νὰ ὑπερασπίζεται μὲ ἐπαινετὴ παρρησία τὸ πρῶτο, γράφων τὰ ἑξῆς:
«Ἐν τῷ θέματι τῷ Ἡμερολογιακῷ, χρεωστοῦμεν νὰ διαστείλωμεν τὰς ἀκρότητας καὶ τὰς καταχρήσεις, αἵτινες παρετηρήθησαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ζητήματος τούτου».
(αὐτόθι, σελ. 196).
4. Ὅσιου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1164B/IE'. *Τῷ Πατριάρχει Ἱεροσολύμων*, E.L.II.
5. Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, Ὁρθοδοξία καὶ Φουνταμενταλισμὸς – Ὁ Φουνταμενταλισμὸς τῶν ὀρθόδοξων Οἰκουμενιστῶν ἢ περὶ φουνταμενταλιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, **Σειρὰ Β'-2**, σελ. 87-95, Ἀθήνα 1997.
6. Πρὸλ. Ψαλμ. να' 6.
7. Ἅγιου Ἰγνατίου Θεοφόρου, PG τ. 5, στλ. 712BC/Σμυρναίσις, VI.
8. Διορθόδοξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου (Θεσσαλονίκης, 20-24.9.2004), «Α. Διαπιστώσεις – Β. Προτάσεις», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1577/17.12.2004, σελ. 5α, §Α2. *Οἱ παραλλόλομενοι λόγοι τῆς συμμετοχῆς δὲν εἶναι ἀληθεῖς καὶ ἔχουν διαψευσθῆ περὶοδ. «Παρακαταθήρη» Θεσσαλονίκης, ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 2004, σελ. 36.*
9. Πρὸλ. Ματθ. ιη' 6.
10. Mansi τ. 13, στλ. 412AB/Σ.Μ.Π.Σ. τ. Β', σελ. 882α, *Πρᾶξις Ζ'*.
11. Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου, Ἀθωνικά Ἄνθη, τ. Δ', σελ. 230, «Περὶ ἐν χρονίζον σχίσμα», ἄρθρο ἐκ τοῦ περιοδ. «Ἀθωνικοὶ Διάλογοι», ἀριθ. 24/Αὔγουστος-Σεπτέμβριος 1974, ἐκδόσεις «ΑΣΤΗΡ», Ἀθήναι 1992.
12. Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου, αὐτόθι, σελ. 231-232, 226-228.
13. Ἱερομονάχου Ἰσαάκ, Βίος Γέροντος Παϊσίου τοῦ Ἀγιορείτου, σελ. 690, Ἅγιον Ὅρος 2004, κεφαλ. ἡμέτ.
14. Ἐκ τῆς Ἰστοσελίδος τοῦ «Π.Σ.Ε.»: World Council of Churches Media relations office, Press update, 6 June 2003, cf. Press Release, PR-03-20, of 28 May 2003: "Orthodox participation in ecumenical movement: 'There is no alternative to dialogue'", accessed 13.12.2003.
15. Γρηγορίου Λαρεντζάκη, «Βασικαὶ ἀρχαὶ τηρήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος – Ὁρθόδοξοι Ἀπόψεις», σὺδ' «Ἐπιστημονικὴ Παρουσία Ἐστίας Θεολόγων Χάλκης» («Ε.Π.Ε.Θ.Χ.»), τ. Α', σελ. 351, ἐν Ἀθήναις 1987.

16. **Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, Διορθόδοξοι καὶ Οἰκουμενικαὶ Σχέσεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸν Κ' Αἰῶνα, σελ. 103, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Ἀνάλεκτα Βλατάδων - 58, Θεσσαλονίκη 1994.
17. **Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, αὐτόθι, σελ. 165.
18. **Βασιλείου Θ. Σταυρίδου – Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 366-367, ἐκδόσεις «Π.Ι.Π.Μ.», Ἀνάλεκτα Βλατάδων - 46, Θεσσαλονίκη 1996.
19. **Dr. Konrad Raiser**, «Ἡ Σημασία τῆς Συμβολῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», ἔφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2984/16.9.2003, σελ. 5.
20. **Μ. Βασιλείου**, ΡΓ τ. 32, στλ. 213Α/Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Κεφάλαιον Α'.
21. **Μεγάλου Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέτσι** (ἐπιμ.), Οἰκουμενικὸς Θρόνος καὶ Οἰκουμένη – Ἐπίσημα Πατριαρχικὰ Κείμενα, σελ. 57, ἐκδόσεις «ΤΕΡΤΙΟΣ», Κατερίνη 1989.
22. **Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 103.
23. **Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 159.
24. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ἀθωνικὰ Ἄνθη, τ. Α', σελ. 207, ἐνθ' ἄνωτ.
 ■ Ὁ γ.Θ.Δ. ὄχι ἀπλῶς ἐγνώριζε ἀνεκαθεν τὴν οἰκουμενιστικὴ ταυτότητα τοῦ Μελετίου Μεταξάκη καὶ τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ ὑπεγράμμισε ἐν ἔτει 1969 τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς τακτικῆς *«τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ὀλετήρος τῆς Ὁρθοδοξίας Μελετίου Μεταξάκη καὶ Προδρόμου τῆς σημερινῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας συνωμοσίας» «τὴν καταστρεπτικὴν δραστηριότητα τοῦ Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνεκοψαν πολλοὶ παράγοντες, ἐν οἷς καὶ ὁ Παλααιοημερολογισμὸς, ὡς συντηρητικὴ ἀντίστασις»!...*
 (Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου, «Περὶ τὸ “Οἰκουμενικὸν Συμπόσιον”» καὶ «Τὸ “Β' Οἰκουμενικὸν Συμπόσιον”», ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 109/10.10.1969, σελ. 1 καὶ 4, ἀριθ. 110/1.11.1969, σελ. 1 καὶ 4).
25. **Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ., 98-113.
26. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ἀθωνικὰ Ἄνθη, τ. Α', σελ. 192, ἐνθ' ἄνωτ. Βλ. καὶ **Τοῦ Αὐτοῦ**, «Περὶ τὸ “Οἰκουμενικὸν Συμπόσιον”», ἐνθ' ἄνωτ.
27. Συλλογικὰ ἀποφάσεις συμμετοχῆς στὸ «Π.Σ.Ε.» ἐλήφθησαν:
 α) στὴν «Δ' Πανορθόδοξη Διάσκεψι» – Σαμπεζῦ 1968.
 (Βλ. **Β. Θ. Σταυρίδου – Ε. Α. Βαρέλλα**, ἐνθ' ἄνωτ, σελ. 367-368)
 β) στὴν «Α' Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψι» – Σαμπεζῦ 1976.
 (Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 158/1.12.1976, σελ. 4, «Ἀνακοινωθέν», §4)
 γ) στὴν «Γ' Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξη Διάσκεψι» – Σαμπεζῦ 1986.
 (Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 369/15.12.1986, σελ. 14-17, κείμενο «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις», §5)
 δ) στὴν «Διορθόδοξη Διάσκεψι» – Σαμπεζῦ 1991.
 (Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 467/20.9.1991, σελ. 5-12, «Ἐκθεσις», Κεφάλ. Γ', §§21-27)
 ε) στὴν «Ἱερὰν Σύναξιν τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν» – Φανάρι 1992.
 (Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 477/31.3.1992, σελ. 8-9, «Μήνυμα τῶν Προκαθημένων», §4)
 στ) στὴν «Διορθόδοξον Συνάντησιν» – Θεσσαλονίκη 1998.

(Βλ. περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 557/31.5.1998, σελ. 5-6, «**Ἀξιολογήσεις νεωτέρων δεδομένων...**», §§5-7).

28. **Ἱερομονάχου (νῦν Ἐπισκόπου) Εἰρηναίου Μπούλοβιτς** (ἐπιμ.), «**Ὁρθοδοξία καὶ "Οἰκουμενισμός"** – *Μία Ὁρθόδοξος Γνωμάτευσις καὶ Μαρτυρία τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου Πόποβιτς*», περιοδ. «**Κοινωνία**», Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1975, σελ. 95-101· ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 235/1.6.1975· περιοδ. «**Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία**», ἀριθ. 18-21/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1990, σελ. 166-173.
29. **Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς** (Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγραδίου), Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμός, ἐκδόσεις «**Ὁρθόδοξος Κυψέλη**», Θεσσαλονίκη 1974, σελίδες 262, **Μετάφρασις**: Ἱερομονάχου Ἀμφιλοχίου Ράντοβιτς καὶ Ἀθανασίου Γιέβτιτς, **Πρόλογος** (σελ. 5-12): Θεοκλήτου Μοναχοῦ Διονυσιάτου.
30. **Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς**, αὐτόθι, **Πρόλογος**, σελ. 11.
31. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία ἐκ πηγῶν ἀφευδῶν (1817-1967), τ. Δ', σελ. 2817 καὶ 2823, Ἀθήνα 1972· τ. Ε', σελ. 3148-3200, Ἀθήνα 1974.
32. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, τ. Ε', σελ. 3199.
33. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, τ. Ε', σελ. 3170.
34. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, τ. Ε', σελ. 3171.
35. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, τ. Ε', σελ. 3178.
36. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, τ. Ε', σελ. 3172.
37. **Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, αὐτόθι, τ. Ε', σελ. 3182.
38. **Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Ἰ. Θεοδοροπούλου**, «**Ὁ Συνεορτασμός τοῦ Πάσχα**», περιοδ. «**Ἐνορία**», ἀριθ. 549/10.5.1974. Βλ. καὶ Τὰ Δύο Ἄκρα – «**Οἰκουμενισμός**» καὶ «**Ζηλωτισμός**», σελ. 32 καὶ 33, ἐκδοσις 6', Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Τροιζήνης, ἐν Ἀθήναις 1979, κεφαλ. ἡμέτ.
39. **Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ – Ἱερομ. Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανιτῶν**, «**Ἐπίσημες ἐπισκέψεις ὀρθόδοξων οἰκουμενιστῶν ἱεραρχῶν στήν "Ἀδελφὴ Ἐκκλησία" τῆς Ρώμης**», περιοδ. «**Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις**», ἀριθ. 15-16/Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1995, σελ. 41-52 (καὶ στήν **Σειρὰ Β'-8**).
40. Βιβλιογραφία.
 - α) Συνάντησις Ἱεροσολύμων – 1964: **Π. Γρηγορίου (P. G. Garó)**, Πορεία πρὸς τὴν ἐνότητα, τ. Α', σελ. 99-155, Ἀθήνα 1978· **Τοῦ Αὐτοῦ**, Χρονικὸν Συναντήσεως Πάπα Παύλου ΣΤ' καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου Α', Ἀθήνα 1964· **Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Παπανδρέου – Ἀρχιμ. Βαρθολομαίου Ἀρχοντόνη – Π. Πέτρου Ντυμπρέ – Π. Χριστοφόρου Ντυμόν**, Τόμος Ἀγάπης/Vatican-Phanar (1958-1970), αὔξ. ἀριθ. σχετικῶν κειμένων: 36-38, 41, 44-51, 171-172, Rome-Istanbul 1971· **Ἰ. Ν. Καρμίση**, Δ.Σ.Μ., τ. Β', σελ. 1011 [1091], ἐκδ. 6', Graz-Austria 1968· **Α. Ἰ. Δεληκωστοπούλου**, Ἐξω ἀπὸ τὰ τεῖχη: Ἀθηναγόρας Α' ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, σελ. 149-150, σελ. 216-218, Ἀθήνα 1988· **Ἀρχιμανδρίτου Σπυριδῶνος Σπ. Μπιλάλη**, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός, τ. Β', σελ. 343-348, ἐκδόσεις «**Ὁρθόδοξου Τύπου**», Ἀθήνα 1969· **Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Β'**, Τὰ Πειπραγμένα, τ. Β' (15.7.1963-15.7.1964), σελ. 38-252 καὶ τ. Δ' (1.10.1965-24.3.1967), σελ. 295-302 καὶ σελ. 305-312.
 - β) Ἄροις Ἀναθεμάτων τοῦ 1054: **Π. Γρηγορίου (P. G. Garó)**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Β', σελ. 5-49· **Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Παπανδρέου κλπ.**, Τόμος Ἀγάπης..., ἐνθ' ἄνωτ., αὔξ. ἀριθ. σχετ. κειμ.: 119, 121-124, 126-132, 141-143, 173, 200, 201, 236, 237, 277,

279· **Ι. Ν. Καριώης**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 1022 [1102] - 1029 [1109]· **Π. Ν. Τρεμπέλα**, Αἰ μετὰ τὸ ἔργον τῆς Βατικανείου Συνόδου ὑποχρεώσεις μας, σελ. 64-67, Ἀθήνα 1967· **Τοῦ Αὐτοῦ**, Ἐπὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων ἡμεπίσημα ἔγγραφα, σελ. 19-24, Ἀθήνα 1972· **Α. Ἰ. Δεληκωστοπούλου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 164, 218-222· **Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Β', σελ. 353-364· **Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Β'**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Δ', σελ. 334-337· **Ἀριστείδου Πανώτη**, «*Ἡ Ἄρσις τῶν Ἀναθεμάτων μεταξὺ Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως - Ἀπὸ τὴν πολεμικὴν εἰς τὸν διάλογον*», περιοδ. «**Ὁρθόδοξος Παρουσία**», ἀριθ. 7 καὶ 8/1965, σελ. 273-349.

• **Μητροπολίτου Γέροντος Ἐφέσου Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου**, «*Προοπτικαὶ στὸν Ὁρθόδοξο-Ρωμαιοκαθολικὸ Θεολογικὸν Διάλογον*», περιοδ. «**Ὁρθόδοξία**» Κωνσταντινουπόλεως, Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1995, σελ. 397-418 (παρὰπέμπουμε ἰδιαιτέρως στὴν μελέτη αὐτή, διότι περιγράφεται ἡ **προσωπικὴ συμβολὴ** τοῦ νῦν μητροπολίτου Ἐφέσου κ. Χρυσοστόμου στὴν κίνησι καὶ προώθησι τῆς διαδικασίας γιὰ τὴν ἄρσι τῶν ἀναθεμάτων τὸ 1965, βλ. ἰδίως σελ. 413-415).

γ) Ὁ Πάπας στὸ Φανάρι - 1967: **Π. Γρηγορίου (Ρ. Γ. Γαρό)**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Β', σελ. 94-140· **Ἀρχιμ. Δαμασκηνῶ Παπανδρέου κλπ.**, Τόμος Ἀγάπης..., ἐνθ' ἄνωτ., αὔξ. ἀριθ. σχετ. κειμ.: 171-174, 178-180, 186, 189, 212, 223-225· **Π. Ν. Τρεμπέλα**, Αἰ μετὰ τὸ ἔργον..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 69-96· **Α. Ἰ. Δεληκωστοπούλου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 168-172, 222-225· **Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Β', σελ. 348-351.

δ) Ὁ Ἀθηναγόρας στὸ Βατικανὸν - 1967: **Π. Γρηγορίου (Ρ. Γ. Γαρό)**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Β', σελ. 141-193· **Ἀρχιμ. Δαμασκηνῶ Παπανδρέου κλπ.**, Τόμος Ἀγάπης..., ἐνθ' ἄνωτ., αὔξ. ἀριθ. σχετ. κειμ.: 180, 186, 187, 189-197, 203, 208, 211, 212, 231, 232, 235, 270, 272· **Α. Ἰ. Δεληκωστοπούλου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 172-176, 225-230· **Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Σπ. Μπιλάλη**, ἐνθ' ἄνωτ., τ. Β', σελ. 351-353.

41. **Θεοκλήτου Μοναχοῦ Διονυσιάτου**, «*Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη καὶ Ἀθηναγόρα*», περιοδ. «**Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη**», ἀριθ. 329-330/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 1964. Βλ. **Τοῦ Αὐτοῦ**, Ὁ Φώτης Κόντογλου στὴν τρίτη διάστασή του, σελ. 85, ἔκδοσις Ἱεροῦ Κοινοβίου Ὁσίου Νικοδήμου, Γουμένισσα 2003.
42. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Πρὸς Ρώμην!*...», ἐφημερ. «**Τύπος. Ἑλληνικὸς-Ὁρθόδοξος**» (νῦν «**Ὁρθόδοξος Τύπος**»), ἀριθ. 57/Νοέμβριος 1965, σελ. 1.
43. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν*» (5/18.1.1964), στό : Ὁ Φώτης Κόντογλου..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 90.
44. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Γρηγοροῦντες καὶ Προσενχόμενοι...*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 78/Αὔγουστος 1967, σελ. 1.
45. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Τρία ἑκατομμύρια ὀρθόδοξων Ἑλλήνων...*», ἐφημερ. «**Τύπος. Ἑλληνικὸς-Ὁρθόδοξος**», ἀριθ. 38/Μάρτιος 1964, σελ. 1 καὶ 6.
46. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Περί τὸ "Οἰκουμενικὸν Συμπόσιον"*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 109/10.10.1969, σελ. 1 καὶ 4.
47. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Ἀφορισμοὶ καὶ Ἀφορισμένοι*», ἐφημερ. «**Τύπος. Ἑλληνικὸς-Ὁρθόδοξος**», ἀριθ. 59/Ἰανουάριος 1966, σελ. 1, «*Γεγονότα καὶ Σχόλια*».
48. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ὁ Φώτης Κόντογλου..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 76.
49. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, «*Τὰ 95% τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων ἀποδοκιμάζουν...*», ἐφημερ. «**Τύπος. Ἑλληνικὸς-Ὁρθόδοξος**», ἀριθ. 40/Μαῖος 1964, σελ. 1 καὶ 3.

50. «*Προκήρυξεις Ἀγιορειτῶν Πατέρων πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν*», ἐφημερ. «**Τύπος. Ἑλληνικός-Ὁρθόδοξος**», ἀριθ. 38/Μάρτιος 1964, σελ. 1. Βλ. τὴν «*Προκήρυξιν*» καὶ στὸ : **Μοναχοῦ (νῦν Ἱερομονάχου) Θεοδοωρήτου Ἀγιορείτου**, Μοναχισμὸς καὶ Αἵρεσις, σελ. 140-141, Ἀθήναι 1977.

■ **Ἐπὶ** τῇ εὐκαιρίᾳ, εἶναι ἀξιολογητέον ἓνα ἀκόμη συλλογικὸ καὶ βαρυσήμαντο ἀγιορειτικὸ κείμενο, μακροσκελὲς καὶ ἀναλυτικὸ, τὸ ὁποῖο εἶχε δημοσιευθῆ ἕξι ἔτη μετὰ τὴν «*Προκήρυξιν*», ἀντι-οικουμενιστικοῦ χαρακτήρος: «*Ἐπίσημον Ἐπιστολὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*» (30.8.1970).

(Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 126/20.9.1970, σελ. 4· **Μοναχοῦ Θεοδοωρήτου Ἀγιορείτου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 142-151).

51. Ἐνδεικτικὴ διβλιογραφία:

α) **Ἐπίσκεψις πατριάρχου Βαρθολομαίου στὴν Ρώμη (29.6.2004)**: Πρακτορεῖο Zenit, Βατικανό, 28.6.2004, 29.6.2004, 1.7.2004, 2.7.2004· Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν Βατικανοῦ (VIS), 29.6.2004· ἐφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 3004/20.7.2004, σελ. 1 (χρονικὸν) καὶ σελ. 4 («*Κοινὴ Δήλωσις*»): π. **Δημητρίου Σαλάχα**, «*Ὁρθοδοξία καὶ Καθολικὴ Ἐκκλησία*» (συνέντευξις), ἐφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 3004/20.7.2004, σελ. 2· περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 637/31.7.2004, σελ. 3-5: «*Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Πατριάρχης εἰς Ρώμην*» Γ. **Ζερβοῦ**, «*Ὅχι εἰς πανηγύρεις μετὰ Παπικῶν*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1556/25.6.2004, σελ. 1 καὶ 5· Γ. **Ζερβοῦ**, «*Συμπροσευχὴ εἰς Ρώμην Πάπα καὶ Πατριάρχου*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1557/2.7.2004, σελ. 1 καὶ 5· Γ. **Ζερβοῦ**, «*Πρόσκλησις εἰς τὸν Πάπαν*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1558/9.7.2004, σελ. 1 καὶ 5· «*Ἡ Κοινὴ Δήλωσις τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου καὶ τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου τοῦ Β'*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1561/30.7.2004, σελ. 3· ἐφημερ. «**Ἀπογευματινὴ**», 30.6.2004, σελ. 20-21/2.7.2004, σελ. 44-45/4.7.2004, σελ. Α12-13· ἐφημερ. «**Τὸ Βῆμα**», 4.7.2004, σελ. Α44· **Γραμματείας Ἱερῶς Συνόδου Ἐνισταμένων**, «*Ἡ τρίτη ἐπίσκεψις τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὸ Βατικανό*», περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 321/Ἰούλιος-Αὐγούστος 2004, σελ. 84-85· **Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση**, «*Διὰ τὴν συμπροσευχὴν πατριάρχου καὶ πάπα*», ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1559/16.7.2004, σελ. 3 καὶ 4, ἀριθ. 1560/23.7.2004, σελ. 3 καὶ 4 (καὶ στὸ περιοδ. «**Θεοδρομία**» Θεσσαλονίκης, Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2004, σελ. 165-177).

β) **Ἐπίσκεψις πατριάρχου Βαρθολομαίου στὴν Ρώμη – παραλαβὴ Ἱερῶν Λειψάνων – Θρονικὴ Κωνσταντινουπόλεως (27-30.11.2004)**: Ἐκ τῆς Ἰστοσελίδος τοῦ **Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως**, τὰ ἐξῆς κείμενα: Γράμμα τοῦ Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β' πρὸς πατριάρχην κ. Βαρθολομαίου, 8.9.2004· «*Ἱστορικὴ χειρονομία Ρώμης πρὸς Κωνσταντινούπολιν*», Ἀνακοινωθὲν Πατριαρχείου, 25.10.2004· Πατριαρχικὸν Γράμμα πρὸς τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, 27.10.2004· Γράμμα τοῦ Πάπα πρὸς τὸν Πατριάρχην, 27.10.2004· Δελτίον Τύπου ἐπὶ τῇ μετακομιδῇ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων, 25.11.2004· Γράμμα τοῦ Πάπα πρὸς τὸν Πατριάρχην, 27.11.2004· Ὁμιλία τοῦ Πατριάρχου κατὰ τὴν ἄφιξιν τῶν Ἱερῶν Λειψάνων, 27.11.2004· Χαιρετισμὸς τοῦ Πατριάρχου ἐπὶ τῇ Θρονικῇ Ἑορτῇ, 30.11.2004· περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 641/30.10.2004, σελ. 5-22 (Χρονικὰ καὶ Κείμενα)· Ἐκ τῆς Ἰστοσελίδος τῆς **Ἑλληνικῆς Καθολικῆς Ἐξαρχίας**, «*Παράμετρα καὶ παραλειπόμενα τῆς πρόσφατης μετακομιδῆς ἱερῶν λειψάνων στὴν Πόλην*», 10.12.2004· ἐφημερ. «**Καθολικὴ**», ἀριθ. 3012/21.12.2004, σελ. 3 (στὶς σελ. 1 καὶ 4, ἐπὶ πλέον φωτογραφίαις)· **Γεωργίου-Σπυρίδωνος Μαλούχου**, «*Παράδειγμα διπλωματίας ἢ προσέγγιση τῶν Ἐκκλησιῶν*», ἐφημερ. «**Ἡ**

Καθημερινή», 27.11.2004, σελ. 5· ἔφημερ. «**Ἀπογευματινή**», 30.11.2004, σελ. 18· **Γ. Ζερβού**, «**Ἀμετανόητον τὸ Βατικανόν**», ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1571/5.11.2004, σελ. 1 καὶ 5· **Γ. Ζερβού**, «**Διάλογος εἰς Φανάρι**», ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1575/3.12.2004, σελ. 1 καὶ 5· ἔφημερ. «**Στῦλος Ὁρθοδοξίας**», ἀριθ. 52/Δεκέμβριος 2004, σελ. 20.

γ) Σχετικὰ ἐπὶ τῇ ἐπετειῷ 1964-2004: «**Τὸ Βάπτισμα εἰς τὴν τράπεζαν Παπικῶν καὶ Ὁρθοδόξων**» («**διαχριστιανικὴ συνάντησις πλησίον τῆς Ρώμης**»), ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1576/10.12.2004, σελ. 6.

- 52.** Εἶναι ἐνδεικτικὸν καὶ ἐγείρει εὐλόγα ἐρωτήματα τὸ γεγονός, ὅτι ἡ πρόσφατος ἐργασία τῶν Γρηγοριατῶν Πατέρων: «**Οἱ Ἀγῶνες τῶν Μοναχῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας**» (ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὅρος 2003, σελίδες 388, διαστ. 17×24 ἐκ.), δὲν ἀναφέρεται στὴν αἵρεσι τοῦ Κ' αἰ., τ.ἔ. τὴν παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οὔτε κατὰ συνέπειαν στοὺς ἀγῶνες τοῦλάχιστον τῶν Ἁγιορειτῶν Μοναχῶν ἐναντίον αὐτῆς, ἰδίως μάλιστα κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ '60.

■ **Ἀντὶ** ἐνὸς ἰδικοῦ μας σχολίου ἐπὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ θέματος, παραθέτομε τὴν λίαν εὐστοχὴ παρατήρησι τοῦ **π. Διονυσίου Τάτση**:

*«**Οἱ συναντήσεις Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν κληρικῶν στὶς ἡμέρες μας εἶναι πικνές. Καὶ τὸ διπλὸ ἁμάρτημα τῆς συμπροσευχῆς ἐπίσης συχνό. Κανεῖς, ἢ καλύτερα λίγοι, τολμοῦν νὰ διαμαρτυρηθοῦν καὶ νὰ ἐλέγξουν τοὺς ἐνόχους. ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙ, ΠΟΥ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΑΝΤΙΑΠΡΟΥΣΑΝ ΣΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ, ΤΩΡΑ ΣΙΩΠΟΥΝ ΕΝ ΣΟΦΙΑ. ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙ! ΕΙΝΑΙ ΦΟΒΙΣΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΤΟΛΜΟΙ. ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ ΔΕΙΟΚΑΤΑΚΡΙΤΟ. ΜΙΛΟΥΝ ΚΑΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ, ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΕΛΧΟΥΝ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ, ΠΟΥ ΚΑΤΑΝΤΗΣΑΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ. Ὁ σκανδαλισμὸς τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἀπ' τὶς συμπροσευχῆς τῶν οἰκουμενιστῶν εἶναι πολὺ μεγάλος.»***

(Πρωτοπρεσβυτέρου **Διονυσίου Τάτση**, «**Συμπροσευχὴ μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων. Τὸ διπλοῦν ἁμάρτημα**», ἔφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1577/17.12.2004, σελ. 6, κεφαλ. ἡμέτ.)

■ **Βλ.** καὶ τὸ σχετικὸ ἄρθρο: Ἱερομονάχου **Θεοδωρήτου Ἀγιορείτου**, «**Ἐὰν δὲ τὸ ἄλλας μωρανθῇ ἐν τίνι ἀρτυθῆσεται;**», περιοδ. «**Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοξις**», ἀριθ. 131/Ἰούλιος-Αὐγούστος 2003, σελ. 28-31.

- 53.** Ἄρχιμανδρίτου **Βαρθολομαίου Χ. Ἀρχοντῶνη**, Περὶ τὴν Κωδικοποίησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἐκδόσεις «**Π.Ι.Π.Μ.**», Ἀνάλεκτα Βλατάδων - 6, Θεσσαλονικὴ 1970, σελίδες 148.

- 54.** Ἄρχιμανδρίτου **Βαρθολομαίου Χ. Ἀρχοντῶνη**, αὐτόθι, σελ. 73.

- 55.** Ἄρχιμανδρίτου **Βαρθολομαίου Χ. Ἀρχοντῶνη**, αὐτόθι, σελ. 73, κεφαλ. ἡμέτ.

■ Ἐνα σχόλιον τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου **π. Βασιλείου Βολουδάκη** ἐν προκειμένῳ εἶναι καὶ ἐπίκαιρον καὶ ἀξιοσημείωτο:

*«**Ποῖός σοβαρὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ προσδοκᾷ ὠφέλεια ἀπὸ ἕνα Πατριαρχεῖο, ποὺ οὐσιαστικὰ ἔχει ἀφανίσει τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀμερικὴν, τὴν Αὐστραλίαν καὶ ἄλλοι;** Ἄραγε εἶναι κάτοικοι τοῦ Ἄρεως αὐτοί, ποὺ δὲν βλέπουν ὅτι οἱ πιστοὶ μας στεναρίζουν σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς δικαιοσύνης τοῦ Πατριαρχείου καὶ ψάχνουν μὲ τὸ φανάρι τοῦ **Διογένη**, γιατί*

δὲν θρῑσκουν Ναὸ καὶ Ἱερεῖς, πὸὺ νὰ θυμίζουη τὴν Ὁρθοδοξία;... Αὐτὸ πὸὺ γνωρίζω εἶναι ἐκεῖνο πὸὺ ἔγραψα τὸ 1993 γιὰ τὸ βιβλίο τοῦ νῦν Πατριάρχου “Περὶ τὴν κωδικοποίησιν τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ”· ὅτι, δηλαδῆ, ΕἶΝΑΙ “ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ”. Τώρα ἔχουη ἀρχίσει νὰ ἐπαληθεύουη πολλά...».

(ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος». ἀριθ. 1552/28.5.2004, «Διάλογος διὰ τὴν πορείαν τοῦ “Ο.Τ.” Δευτερολογία τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Βολουδάκη», κεφαλ. ἡμέτ.)

56. Βλ. τὴν σχετικὴ κριτικὴ ἀναφορὰ τοῦ γ.Θ.Δ. στὸ θεματολόγιο τῆς Προκαταρτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τὸ 1930: ὑποσημ. 26 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

57. Ζ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Ἱερὸς Κανὼν Α'. «Μαρτυρία»: «μαρτυροῦσι καὶ φανερώουη» στοὺς Ἱερωμένους «πῶς πρέπει νὰ πολιτεύουηται». «Κατορθώματα»: τηροῦμενοι ἀπὸ τοὺς Ἱερωμένους «κατ-ορθοῦσι καὶ διευθύνουη τὴν ζωὴν αὐτῶν».

■ «Ὅρα ἐνταῦθα», λέγει ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, «πόσον σεβάσμοι καὶ αἰδέσιμοι εἶναι οἱ θεῖοι Κανόνες· διότι μὲ ἐκείνους τοὺς τίτλους καὶ τὰ ὀνόματα ὁποῦ σεμνύουηται ἡ θεόπνευστος καὶ ἁγία Γραφή, μὲ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους σεμνύουη τοὺς θεῖους Κανόνες καὶ ἡ Ἁγία αὕτη Σύνοδος, “μαρτυρία” αὐτοὺς ἀποκαλοῦσα, καὶ “δικαιώματα”, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις».

(Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 322, ὑποσημ. 1, στὸν Α' τῆς Ζ')

58. Καλαβρίας Αἰμιλιανοῦ, «Ἐν ὄψει τῆς Συνόδου», περιοδ. «Ἐκκλησία», 15.7.1967, σελ. 400-401, κεφαλ. ἡμέτ.

■ Σημειωτέον, ὅτι τὶς ἀπόψεις του αὐτῆς ὁ κ. Αἰμιλιανὸς βασιίζει, ὅπως ὁμολογεῖ, στὴν «μνημειώδη πρωτοβουλία τῆς περιωνύμου Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920».

■ Ἡ οἰκουμενιστικὴ ιδιότης τοῦ Φαναριώτου μητρολίτου Καλαβρίας (νῦν Σηλυβρίας) κ. Αἰμιλιανοῦ (Τιμιάδου), ἦταν βεβαίως γνωστὴ καὶ ἀπὸ ἄλλες ἀναφορές, ἕνα πρόσφατο ὅμως ἄρθρο ὑπενθύμισε μὲ πολὺ δυναμικὸ τρόπο τὴν ταυτότητα τοῦ κ. Αἰμιλιανοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅσων δυστυχῶς ὑποστηρίζουη καὶ προβάλλουη αὐτὸν στὴν Ἑλλάδα: βλ. Ἰωάννου Κορναράκη (ὁμ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν), «“Ὁρθόδοξος” Ἐπίσκοπος – Στρατευμένος Οἰκουμενιστής! – Τὸ μεγαλεῖον τοῦ παραλόγου», ἔφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1579/7.1.2005, σελ. 1 καὶ 7.

■ Μετὰ ἀπὸ 25 περίπου ἔτη, ἡ διάβρωσις ἐκ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει προχωρήσει τόσο, ὥστε ἡ Σύνοδος τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, στὸ πλαίσιο τοῦ Ὁρθοδοξο-Μονοφαιτικοῦ Διαλόγου, νὰ ἀποφασίσει, τὰ ἐξῆς δλάσφημα:

«θεωρεῖ ὅτι τὰ ἀναθέματα κατὰ τῶν αἰρετικῶν ἐπεδλήθησαν ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὑπὸ τὸ πνεῦμα ΕΛΛΕΙΨΕΩΣ ΑΓΑΠΗΣ, ΕΝΩ ΣΗΜΕΡΟΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΗΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΣΥΝΤΕΛΕΙΤΑΙ Η ΕΝΩΣΙΣ!»

Τοῦτο ἀποτελεῖ «βαρυντὰτην ὕβριν πρὸς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τῇ ἐπινεύσει τοῦ Ὁποίου ἐλήφθησαν τοιαῦται ἀποφάσεις», ὡς ὀρθῶς παρατηροῦη καταγγέλοντες οἱ Ἅγιορεῖται Πατέρες, ἀλλὰ «καὶ πρὸς τὴν ἱερὰν μνήμη τῶν Ἁγίων Πατέρων, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία ἀποκαλεῖ θεοφόρους, στόματα τοῦ Λόγου, κιθάρας τοῦ Πνεύματος κλπ.».

(«Ἐπόμνημα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους περὶ τοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων, 14/27.5.1995» στὸ ἔργο: Εἶναι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι Ὁρθόδοξοι; – σελ. 51, Ἱερὰ Μονὴ Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὁρος 1995, κεφαλ. ἡμέτ.)

59. Βλ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» καὶ Διαθρησκειακὴ Κίνησις, **Σειρά Β΄-1**, σελ. 25-28, Ἀθήνα 1997· Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ – Ἱερομ. Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανιτῶν, Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ Ὁρθόδοξος Ἀντι-οικουμενισμὸς – Ἡ κρίσιμος ἀντιπαράθεσις ἐνὸς αἰῶνος, **Σειρὰ Β΄-7**, σελ. 59-62.
60. Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανίτου, Ἡ συμβολὴ καὶ ἡ εὐθύνη τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στὸ διαθρησκειακὸ ἄνοιγμα, **Σειρὰ Β΄-5**, σελ. 30-43· Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ – Ἱερομ. Κλήμεντος, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 60, ὑπόσημ. 4.
61. Ἡ Α΄ Ἀκαδημαϊκὴ Συνάντησις ἐπραγματοποιήθη τὸ 1977 (Λουκέρνη Ἑλβετίας) καὶ ἡ Β΄ Ἀκαδημαϊκὴ Συνάντησις ἔγινε τὸ 1979 (Βουκουρέστι Ρουμανίας).
■ Τὸ 1986 ἐγκαινιάζεται ὁ Διάλογος μὲ τὸ Ἰσλάμ.
62. Περιοδ. «Ἐπίσκεψις», Νῦ Special/25.12.1976, σελ. 4.
63. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρου (Κοκκινάκη), Ἡ Ὁμολογία Θυατείρων – Ἡ Πίστις καὶ ἡ Προσευχὴ τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, *Ἐκδίδεται τῇ εὐλογία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως*, Λονδίνον 1975, ἀγγλιστὶ (σελ. 1-151) καὶ ἑλληνιστὶ (σελ. 153-286).
■ Στὶς σελίδες 4-5 παρατίθεται τὸ ἑλληνικὸ πρωτότυπο καὶ ἡ ἀγγλικὴ μετάφρασις τοῦ ἐγκριτικοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος (10.1.1975).
64. Ἱερομονάχου Καλλινίκου Ἀγιορείτου (ἐπιμ.), Ὁρθόδοξος Μαρτυρία – Ἀντι-οικουμενιστικὰ κείμενα τῆς περιόδου 1966-1983 τοῦ Προκαθημένου τῆς ἐν Διασπορᾷ Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Πανιερωτάτου Μητροπολίτου κ. Φιλαρέτου, σελ. 66, Ἅγιον Ὄρος – Ἀθήνα 1985.
65. Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 203, 159 καὶ 204, κεφαλ. ἡμέτ.
66. Ἱερομονάχου Καλλινίκου Ἀγιορείτου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 63, κεφαλ. ἡμέτ.
67. Βλ. Pontifical Commission "Justitia et Pax", Assisi – World Day of Prayer for Peace – 27 October 1986, Vatican Polyglot Press 1987, pp. 5-202.
68. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2408/18.11.1986, σελ. 1.
69. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2409/25.11.1986, σελ. 4.
70. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2408/18.11.1986, σελ. 4.
71. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2413/23.12.1986, σελ. 8.
72. Νικολάου Π. Βασιλειάδη, Πανθηρησκειακὸς Οἰκουμενισμὸς: Ἡ νέα ἀπειλή, σελ. 6 καὶ 33, ἐκδόσεις «Ὁ Σωτήρ», Ἀθήνα 2002.
73. Καρδινάλιου Ρ. Ἐτσεγκαράῦ, «Ἡ Ἀσείζη στὴν καρδιά τοῦ Ἰωάννου Παύλου Β΄», ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2948/12.2.2002, σελ. 4.
74. Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανίτου, «Τὸ "Πνεῦμα τῆς Ἀσείζης" – Ἡ Αἴρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς», περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος 2002, σελ. 161-162 (καὶ στὴν **Σειρὰ Β΄-9**).
75. Βλ. περιοδ. «Sourozh», No 21/August 1985, pp. 16-27: Professor John Zizioulas. "Orthodox Ecclesiology and the Ecumenical Movement".
■ Βλ. κριτικὴ ἀνάλυσις τῶν θεωριῶν αὐτῶν στὸ ἄρθρο μας: «Ἡ "Βαπτισματικὴ Θεολογία" τῶν Οἰκουμενιστῶν – Ἐτέρα μορφή τῆς προτεσταντικῆς "Θεωρίας τῶν Κλάδων"», περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 26-29/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1992, σελ. 34-43· ἴδ. ἐπίσης Καθηγητοῦ Ἀνδρέου Θεοδώρου (†), «Βαπτισματικὴ Θεολογία», περιοδ. «Ὁρθόδοξη Μαρτυρία» Κύπρου, ἀριθ. 51/Χειμῶνας 1997, σελ. 11-15 καὶ ἀριθ. 69/Χειμῶνας 2003, σελ. 98-102· Καθηγητοῦ

Γεωργίου Ι. Μαντζαρίδου, «*Ἡ ἔνταξη στὴν Ἐκκλησία ἀπὸ ὀρθόδοξη ἄποψη*», περιοδ. «*Σύναξη*», ἀριθ. 67/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1998, σελ. 112-122· **Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου**, «*Ἡ Βαπτισματικὴ Θεολογία*», περιοδ. «*Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση*», ἀριθ. 71/Δεκέμβριος 2001, σελ. 12.

■ **Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ**, ὑπεθυμίζομε, λόγω τῆς καταφανῶς ἀγγλικανικῆς ἐπιρροῆς στὴν **Βαπτισματικὴ Θεολογία**, ἀλλὰ καὶ προκειμένου νὰ διαπιστωθοῦν οἱ ἱστορικὲς καταβολές τῆς, ὅτι τόσοσιν κατὰ τὸ ἔτος **1918** – ὅταν οἱ Μεταξάκης, Παπαδόπουλος, Ἀλιβιζάτος εἶχαν ἀνεπίσημες θεολογικὲς συζητήσεις μὲ τοὺς Ἐπισκοπελιανούς καὶ Ἀγγλικανούς στὴν Νέα Ὑόρκη, τὴν Ὁξφόρδη καὶ τὸ Λονδίνο, *καὶ Ὁρθόδοξοι ἐδήλωσαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὐτῶν δέχεται τὸ κῆρος τοῦ Βαπτίσματος τῶν Ἀγγλικανῶν*», ὅσον καὶ κατὰ τὸ ἔτος **1920** – ὅταν Ἀντιπροσωπία τοῦ Φαναρίου παρέστη στὸ ΣΤ΄ Συνέδριο τοῦ Λάμπεθ, *κῆ Ὁρθόδοξος ἀποστολὴ ἀπεδέχθη τὸ ἔγκυρον τοῦ Ἀγγλικανικοῦ Βαπτίσματος*!...

(βλ. **Βασιλείου Θ. Σταυρίδου**, «*Ὁρθοδοξία καὶ Ἀγγλικανισμός*», περιοδ. «*Θεολογία*», τεῦχος Γ΄/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1961, σελ. 419 καὶ 425)

76. **Ἱερᾶς Κοινότητος Ἁγίου Ὁρους Ἄθω**, Παρατηρήσεις περὶ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων, σελ. 12, Ἁγιον Ὄρος 1996, κεφαλ. ἡμέτ.

■ Τῶν **Παρατηρήσεων** προηγήθησαν τὰ ἑξῆς:

α. δημοσιεύεται ἄρθρο ὑπὸ τοῦ **Μητροπολίτου Ἑλβετίας Δαμασκηνοῦ** (Συμπροέδρου τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου), «*Ὁ Θεολογικὸς Διάλογος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν*», περιοδ. «*Ἐπίσκεψις*», ἀριθ. 516/31.3.1995, σελ. 11-22.

β. ἡ **Ἱερὰ Κοινότης Ἁγίου Ὁρους** ἀσκεῖ κριτικὴ τοῦ ἁρθρου αὐτοῦ καὶ προβαίνει σὲ *ἐπισημάνσεις καταγγέλουσα* μὲ τὸ κείμενό Της τῆς ἐκτροπῆς τοῦ Διαλόγου: «*Υπόμνημα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους περὶ τοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων*» (14/27.5.1995), στὸ ἔργο τῆς **Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου**, εἶναι οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι Ὁρθόδοξοι; – σελ. 41-53, Ἁγιον Ὄρος 1995.

γ. ὁ **Μητροπολίτης Ἑλβετίας Δαμασκηνός** δημοσιεύει «*Ἀπάντηση*» στὸ «*Υπόμνημα*» τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, περιοδ. «*Ἐπίσκεψις*», ἀριθ. 521/31.8.1995, σελ. 7-18.

δ. ἡ **Ἱερὰ Κοινότης** ἀπαντᾷ στὴν κριτικὴ τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ μὲ τῆς **Παρατηρήσεις** Αὐτῆς (20.2.1996).

77. **Διορθοδόξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου** (Θεσσαλονίκη, 20-24.9.2004), «*Α. Διαπιστώσεις – Β. Προτάσεις*», ἐφημερ. «*Ὁρθόδοξος Τύπος*», ἀριθ. 1577/17.2.2004, σελ. 5γ, §Α3. Ὁ διάλογος μὲ τοὺς *Ρωμαιοκαθολικοὺς ἀνώφελος καὶ ἐπιζήμιος* περιοδ. «*Παρακαταθήρη*» Θεσσαλονίκης, ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 2004, σελ. 66.

78. βλ. ἀναλυτικὴ παρουσίασι τοῦ σοβαρωτάτου αὐτοῦ θέματος στὸ ἄρθρο μας: «*Ἐπίσημος ἀναγνώρισις τοῦ Παπισμοῦ ὡς “Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας” – Ἡ “Βελεμένδιος Ἐνωσις”*», περιοδ. «*Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις*», ἀριθ. 14/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 1993, σελ. 33-40, Ἀφιέρωμα.

79. Ἐφημερ. «*Καθολικὴ*», ἀριθ. 2705/20.7.1993, σελ. 3: «*Ἡ Οὐνία, ὡς μέθοδος ἐνώσεως κατὰ τὸ παρελθόν καὶ σημερινὴ ἀναζήτησις τῆς πλήρους κοινωνίας*», § 13 (τὸ ἐπίσημο κείμενο τῆς Ζ΄ Ὀλομελείας), κεφαλ. ἡμέτ.

80. **Βασιλείου Θ. Σταυρίδου – Εὐαγγελίας Βαρέλλα**, ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 559.

81. Περιοδ. «*Ἐπίσκεψις*», ἀριθ. 511/30.11.1994, σελ. 28, κεφαλ. ἡμέτ.· περιοδ. «*Ὁρθοδοξία*» Κωνσταντινουπόλεως, Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1994, σελ. 745-754 (ἡ ἐκφωνηθεῖσα Ὀμιλία ἀγγλιστί).

82. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 520/31.7.1995, σελ. 19, 20, 5 καὶ 6: «*Ἐπίσημη ἐπίσκεψη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης*», κεφαλ. ἡμέτ.
- Διὰ μέσου τῆς δεινῆς αὐτῆς πτώσεως, ὁ κ. Βαρθολομαῖος ταυτίζει ἑαυτὸν πλήρως πρὸς τοὺς προκατόχους του καὶ τονίζει ἐμφαντικὰ τὴν καταλυτικὴ δυναμικὴ τοῦ φαναριώτικου οἰκουμενιστικοῦ ρεύματος, ἐφ' ὅσον
- «ὡς ὁρθοδοξία [γράφει: οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν] διὰ στόματος τῶν Οἰκουμενικῶν Πατριαρχῶν Ἀθηναγόρου καὶ Δημητρίου ἐπανειλημμένως ἀνεγνώρισε τὴν ἐγκυρότητα τῶν μυστηρίων τοῦ ρωμαιοκαθολικισμοῦ».*
- (*Εὐαγγελίας Βαρέλλα*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 217)
- 82a. **Ι.Α.**, ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1559/16.7.2004, σελ. 1 καὶ 2, «*Ἐπιφυλλίς*», κεφαλ. ἡμέτ.
83. **Ἄγιου Γρηγορίου Θεολόγου**, PG τ. 35, στλ. 1109D-1112A/Λόγος ΚΑ', *Εἰς τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον Ἐπίσκοπον Ἀλεξανδρείας*, § ΚΕ'.
84. **Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου**, PG τ. 99, στλ. 1049D/ΛΘ' *Θεοφίλω Ἡγουμένω, E.L.I.*
85. Περιοδ. «**Ἐπίσκεψις**», ἀριθ. 615/30.11.2002, σελ. 7-15: «*Ἐπιστημονικὸ Συμπόσιον ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τῆς ἐξαπολύσεως τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Συνδικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ ἔτους 1902 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ΄*».
86. **Ἰωάννου Καρμίρη**, *Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, τ. Β', σελ. 946α, 946γ, ἔκδοσις 6', Graz-Austria 1968.
- Καὶ ἄλλοι ἐγκυριοὶ μελετηταὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ὁμολογοῦν, ὅτι ἡ **Ἐγκύκλιος τοῦ 1902 «ἔχει ἄμεσον σχέση πρὸς τὴν Κίνησιν ταύτην»** (Σταυρίδης, 1964) καὶ ἐντάσσεται στοὺς **«ἱστορικοὺς σταθμοὺς τῆς ὀρθόδοξης συμμετοχῆς στὴν οἰκουμενικὴ κίνησιν»** (Γιανναρᾶς, 1977) ὅτι **«τὰ δύο αὐτὰ ἐγκύκλια πατριαρχικὰ γράμματα, πὸν κατὰ βάση εἶναι ἕνα»** (Ματσούκας, 1986) καὶ **«ἀποτελοῦν ἕνα ἐνιαῖο σύνολο»**, εἶναι ἡ **«πρῶτη, στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα, ἐκδήλωσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπὲρ τῆς προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς προωθήσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος»** (Τσέτσης, 1988, 1989), τέλος δέ, ὅτι **«τὰ Γράμματα Ἰωακείμ τοῦ γ΄» ἀποτελοῦν «προδρομικὰ κείμενα τῶν κυρίων συντεταγμένων τῆς παρουσίας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας εἰς τὸν εὐρύτερον χριστιανικὸν χῶρον»** (Βαρέλλα, 1994).
- Βλ. καὶ **Thomas Fitzgerald, "Encyclicals, Orthodoxy"** στὸ «*Dictionary of the Ecumenical Movement*», p. 391, **WCC Publications**, Geneva 2002, 2nd edition.
- Γιὰ μίαν ἐπιτυχῆ κριτικὴ ἀνάλυσι τῶν **Ἐγκυκλίων 1902-1904** στὴν προοπτικῇ, ὅτι διὰ μέσου αὐτῶν ἐγκαινιάζεται ἡ κατάκριτος **«συμμετοχὴ Ὁρθοδόξων εἰς τὴν προτεσταντικὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν»**, βλ. **Α.Δ. Δελήμπαση**, *Ἡ Αἴρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, σελ. 227 ἐξ., Ἀθῆναι 1972.
87. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ἀπὸ τὴν Νοερὰ Προσευχὴν σὲ Χριστοκεντρικὲς Ἐμπειρίες, ἐκδόσεις **«Σπηλιώτη»**, Ἀθῆνα 2002, σελίδες 264.
88. Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1494/28.2.2003, σελ. 3· ἐφημερ. **«Χριστιανική»**, ἀριθ. 658 (971)/15.5.2003, σελ. 8 καὶ ἀριθ. 659 (972)/29.5.2003, σελ. 10· ἀριθ. 663 (976)/ 24.7.2003, σελ. 9-10.
89. **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ἀθωνικὰ Ἄνθη, τ. Γ', Ἀποκαλυπτικὰ Στοιχεῖα τῆς Γενέσεως καὶ Ἐξελίξεως τοῦ Παλαιοσημερολογισμοῦ-Ζηλωτισμοῦ, ἐκδόσεις **«Σπηλιώτη»**, Ἀθῆνα 2004, σελίδες 255.
- Μέχρι τώρα ἔχουν δημοσιευθῆ δύο κριτικὲς ἀναφορὲς στὸ βιβλίον αὐτό, οἱ ἀκόλουθες:

α. Γερομονάχου Θεοδωρήτου Ἀγιορείτου, «Ἀθωνικά Ἄνθη τόμος δέκατος – Ὅταν ἡ σκοπιμότητα, ἡ ἄγνοια, ἡ διαστροφή καὶ ἡ ἐμπάθεια γίνονται ἀνθοδέσμη...», περιοδ. «Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις», ἀριθ. 136/Μάιος-Ἰούνιος 2004, σελ. 41-49.

β. Γ.Α., ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1559/16.7.2004, σελ. 1 καὶ 2, «Ἐπιφυλλίδες τοῦ Ὁρθοδόξου Τύπου».

90. Διορθοδόξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 56, §Α2. *Οἱ προβαλλόμενοι λόγοι τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων δὲν εἶναι ἀληθεῖς καὶ ἔχουν διαψευσθῆ*, περιοδ. «Παρακαταθήκη» Θεσσαλονίκης, ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2004, σελ. 46, κεφαλ. ἡμέτ.

91. Διορθοδόξου Θεολογικοῦ Συνεδρίου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 5ε, Β. *Προτάσεις*, §8, περιοδ. «Παρακαταθήκη» Θεσσαλονίκης, ἀριθ. 38/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2004, σελ. 12α, κεφαλ. ἡμέτ.